

Джоана Линдзи

**ТАЙНАТА
ПРИНЦЕСА**

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ТАЙНАТА ПРИНЦЕСА

Превод: Андреа Михайлова

chitanka.info

В 1835 година четирима мъже се срещат в Натчез, Мисисипи. Единият от тях е Стефан — престолонаследник на Кардиния, едно малко Източноевропейско царство. Мъжете търсят млада принцеса, която преди години е била принудена да напусне Кардиния заради кървави междуособици. А в това време прекрасната танцьорка Таня и не подозира, че ще срещне четиримата мъже чак в далечните Съединени щати.

ГЛАВА 1

Кардиния, 1835

Престолонаследникът на Кардиния се поколеба за миг, преди да пристъпи прага на царските покои. Знаеше, че там, като незаглъхващо ехо от неговата младост, ще го чака министър-председателят Максимилиян Данев. В тези покои го викаха доскоро всеки път, когато искаха, с или без основание, да му се скарат и да го накажат за някоя простъпка. Баща му отпращаше слугите и само граф Данев можеше да остане като буфер между двама избухливи мъже. Междуременно Данев беше станал министър-председател, но и преди да получи високия пост, той вече имаше добри позиции в двореца като приятел и съветник на краля.

Когато принцът влезе, Максимилиян тутакси се обърна към него.

— Ваше Величество, аз високо ценя достойното Ви държане при създалото се положение — изрече той с мекия си, чуждестранен акцент, наследство от майка му — румънка. — Вече се боях, че ще се наложи да претърсим всички цигански табори в околността, за да ви открием.

Министър-председателят беше недоволен от принца и както винаги, не правеше усилия да го крие. И на стария крал никак не му харесваше начина, по който принцът прекарваше времето си. Но този път нескритият упрек не постигна обичайното въздействие. Принцът не се разгневи, лицето му не пламна, защото сега направо се вкамени, когато чу да го наричат величество, а не височество. Той пребледня като платно.

— О, господи, нима е умрял?

— Не! Не! — Данев почти изкрещя тези думи, ужасен, че е могъл да бъде разбран по този начин. — Но... — Данев изведнъж замълча, разбрал, че принцът изобщо нищо не подозира. Не беше предвидил, че е възможно никой да не му е съобщил. — Сандор абдикира — обясни той. — За свидетел беше поканен турският велик везир, тъй че всичко е съвсем официално.

— И аз не съм бил поканен да присъствам на толкова важно събитие? — възкликна принцът и този път кръвта нахлу в лицето му.

— Предположиха, че може да възразите...

— Да, аз щях да съм против. Но защо го е направил, Макс? Всички лекари твърдят, че е вече много по-добре. Какво значи това? Излъгали сте, за да ме пощадите?

— Той наистина е по-добре. Засега. Но едва ли ще е за дълго, ако поеме отново задълженията си. Вече ви предупредихме, че времето на Сандор е към края си, Ваше Величество. Баща ви е на шестдесет и пет, а последното му заболяване е засегнало сърцето. Остават му няколко месеца, на повече не бива да се надяваме.

Принцът затвори за миг очи, но не издаде колко дълбоко го нараниха думите на министъра. Да, бяха го предупредили, но всички тези думи бяха минали край ушите му и беше продължил да се надява, като всяко дете, на което предстоеше след майка си да загуби и баща си. Лекарите не бяха му отнели всяка надежда, но сега най-сетне разбра колко крехка е тази надежда.

— Затова ли ме извикахте? — попита с горчивина. — За да ми съобщите, че трябва да бъда коронясан още преди да е погребан старият крал?

— Зная, че това решение не ви допада, но нямате избор. Такава е волята на Вашия баща.

— Но нали управлението на страната можехте да поемете и вие. Както сте го правили неведнъж при пътуванията на краля в чужбина. Тогаваше да му се налага да се отказва от короната, преди да му я отнеме смъртта.

— Наистина ли вярвате, че Сандор би се отказал да изпълнява задълженията, които рангът му налага? — усмихна се тъжно Максимилиян. — Докато е в Кардиния, докато го информират за всичко? Имаше една-единствена възможност да му бъде осигурено така необходимото спокойствие. Той самият разбра, че трябва да абдикира, той взе и необходимото решение. Впрочем, това е само една от причините, поради които ми нареди да ви извикам, дори не най-важната.

— Какво може да е по-важно?

— Това Сандор ще ви каже сам. А сега, вървете при него, той ви очаква. И не го упреквайте за нещо, което е вече факт и не може да

бъде променено. Той абдикира по собствена воля и сега е даже щастлив, защото винаги се е гордеел с вас. Бих Ви замолил, освен това да сложите юзда на темперамента си. Ако сте в настроение за кавга, елате при мен, винаги съм на разположение на Ваше Величество.

Максимилиян нарочно се обръщаше към принца само с новата му титла. Той и за в бъдеще нямаше да се държи с него по-различно отпреди, нищо че беше вече крал. Дали височество, или величество, всеки път ще посреща гнева му с доброта и такт.

Докато влизаше в спалнята на баща си, принцът вече мъчително предчувстваше, че там няма да сдържи своя гняв. Макс трябваше да знае, че от известно време насам все по-рядко губеше самообладание и все пак беше по природа избухлив и изобщо не обръщаше внимание на ранга на човека срещу него. Струваше му не малки усилия да се владее и беше горд с успехите си в последно време. Нали трябваше да се превърне най-сетне от юноша в зрял мъж.

Бившият крал на Кардиния лежеше, подпрян от куп възглавници, в леглото си — тромава грамада върху подиум, до който се стигаше по стъпала. От подиума човек трябваше да изкачи още няколко стъпала, за да се добере до тапицираното с кадифе и коприна кралско ложе. Над таблата от масивно злато, ослепително сияеше кралският герб. Стаята тънеше в разсипнически разкош — топлатата светлина на свещите се отразяваше в мраморния под, стените бяха тапицирани с чудесна коприна и украсени с шедьоврите на най-прочути европейски художници. Някои от картините, в рамки от чисто злато, стигаха от тавана до пода. Впрочем и останалите стаи в двореца не отстъпваха по разкош на тази спалня. Изобилието от злато и сребро трябваше да убеди всеки посетител в безмерното богатство на малкото кралство. Съседните можеха да имат по-обширна територия, но многобройните златни мини в недрата на Кардиния я превръщаха в една от най-богатите европейски страни.

— Вече си се навъсил — прошепна Сандор, докато синът му се приближаваше. — Последната ми любовница си призна, че този твой поглед я плаши до смърт.

— Нищо чудно. Нали знаеш, че и да не съм ядосан, срещнат ли погледа ми, децата бягат с викове при майките си.

Тези думи наскърбиха Сандор. Нали бяха сключили негласен договор никога да не засягат тази тема.

— Ако Макс е превишил правата си, ще наредя да му отрежат езика — побърза да обещае кралят.

— Той току-що ми съобщи, че съм вече крал на Кардиния.

— О! — Сандор се престори, че не долавя рязката интонация в гласа на сина си и се отпусна върху възглавниците. — Ела тук! — каза той и потупа възглавниците. — Седни до мене, както го правеше преди.

Принцът прескочи наведнъж последните няколко стъпала и се излегна в краката на баща си. Подпря се на лакти и впери очи в него с онзи израз на безкрайно търпение, с който сега започваше да става прочут. Сандор веднага разбра, че до скарване, заради неговата абдикация няма да се стигне, колкото и недоволен да е синът му от това решение. Въздъхна с облекчение. Вярваше, че това е единственото разногласие, от което можеше да се опасява. Останалото принадлежеше на миналото и просто не биваше да си го спомнят.

— Ти си вече крал и ще бъдеш коронясан още тази седмица, преди великият везир да си замине.

— Възможно ли е? Без златопечатни покани до европейските короновани глави?

Сандор се засмя на саркастичната забележка на сина си.

— В момента имаме гости, представляващи осем монархии. Три принца, една ерцхерцогиня и куп графове, без да забравяме и турския ни приятел. Тук е и английският граф, който придружи Абдул Мустафа чак до Кардиния. Свидетели на церемонията ще има предостатъчно. Никой никога не ще може да се усъмни, че си мой законен наследник и че си станал по моя воля крал. В любовта на народа си не се съмняваш, тъй че сега ти липсва само една кралица до теб.

Принцът се вцепени. Всъщност дълбоко в себе си той беше предвидил с ужас какво щеше да чуе и не се излъга.

— След смъртта на майка ми, ти си живя чудесно и без кралица. Цели петнадесет години.

Тези думи подсказаха на Сандор колко силно е вълнението на сина му. Беше очаквал по-скоро пристъп на гняв и крясъци. Възражението беше толкова абсурдно, че не заслужаваше отговор, та

камо ли увещания. Но тъй като синът му прояви готовност да усмири гнева си, все пак му отговори.

— Аз имах престолонаследник, не се налагаше да се женя повторно. Само политически съображения можеха да ме принудят да го сторя, но такива не се появиха. Твоето положение е съвсем друго.

— Позволи ми поне да направя сам избора си.

Тези думи бяха прошепнати, беше почти молба, доколкото принцът беше способен да моли. Сандор не я чуваше за пръв път. Преди няколко години, когато се завърна от обиколка на Европа, синът му беше твърдо убеден, че е срещнал жената, която би желал да вземе за съпруга. Тогава протестът му срещу последвалия отказ не беше толкова кротък. „Но сега — помисли си Сандор, — сега и той няма да намери сили да бъде категоричен.“

За да изпревари сина си, побърза да каже:

— Това е последното ми желание, желанието на един умирац, приеми го така. Искам ти да изпълниш обещанието, което дадох от твое име при раждането на Татяна Яначек — да я вземеш за жена. Нейният баща беше тогава наш крал, неговото желание, неговата воля беше ти да управляваш един ден страната като съпруг на Татяна и принц-регент. Можеше да избира между принцовете на всички европейски дворове, но предпочете моя син. Избор, който беше за мене най-висока чест.

— Този избор щеше да е отдавна забравен, ако по-късно му се беше родил син.

— След като Стамболови се заклеха да изтръгнат из корен целия род Яначек? А не успяха ли да изпълнят закана си само за няколко месеца? Загинаха всички, с изключение на момиченцето, което успях да изпратя тайно извън пределите на страната. Винаги съм се чудил, как така хората не почнаха да си шушнат, че от тази вражда най-много спечелих аз. Когато Стамболови изтребиха целия род Яначек, престолът се падна на мен.

— Тяхната вражда беше станала пословична, а ти нямаше нищо общо с нея.

— Тъй или иначе, сега и последният Стамболов вече не е между живите. Той бе намерен и отстранен. След толкова години, принцесата може най-сетне да се върне спокойно у дома си и да заеме подобаващото ѝ се място на трона.

— Тя е изгубила правото си върху този трон, татко. Никога и никой не си е пожелавал за кралица едно бебе, чиито шансове да оживее са били равни на нула. Всеки убиец е могъл лесно да се справи с това дете. Затова са сложили короната върху твоята глава, въпреки че момиченцето е било още живо. Дори да се завърне, то вече няма право на престола.

— Освен ако не се омъжи за теб — напомни меко Сандор. — Обстоятелствата те превърнаха от принц-регент в крал. Вече не е необходимо ти да управляваш до нея. Но тя е потомка на истинската кралска династия и децата ви могат да имат само полза от това.

— Нашето семейство също е с права върху престола...

— Така е, но връзката ни с династията не е пряка. Боже господи, единадесет Яначек трябваше да умрат, за да се изкача на трона. Единадесет! Иначе короната нямаше никога да е моя. Знаеш, че и никога не съм я желал, проклетата. Тя се стовари върху главата ми, както се стоварва сега и върху твоята. Сега, момчето ми, ти си последният от нашата династия, както тя е последната Яначек. Няма значение по какви глупави причини се бунтуваш срещу този брак, ще се наложи да ги пренебрегнеш и да изпълниш последното ми желание. Ще заминеш за Америка, където Татяна е била възпитана от баронеса Томилова. Ще доведеш Татяна у дома и вашата сватба ще бъде тържествена и бляскава, истинска кралска сватба. Ако е дал господ, ще доживея да присъствам на нея.

Последните думи на Сандор накараха принца да се въздържи от нови възражения. Би искал да сподели с баща си причините, поради които не желаше да се ожени за принцеса Яначек, макар те да бяха всъщност твърде неопределени. Но безнадеждните думи на един умиращ го възпряха.

— Така да бъде.

Разбира се, че Максимилиан Данев не бе посрещнат със същото смирение, о, съвсем не. Но избликът на гняв, който върхлетя министър-председателя пред кралските покои, изобщо не го стресна, въпреки че беше с половин глава по-нисък от принца и изглеждаше крехък до младия мъж с яка атлетична фигура.

— Някой да си спомня днес за тази жалка принцеска? — изрева Стефан, веднага щом тръшна зад себе си вратата на спалнята.

Максимилиан го избута внимателно от кралския будоар, откъдето Сандор би могъл да ги чуе, и чак тогава му отговори.

— Не са забравили преди всичко хората, присъствали на вашия годеж, а той Ви свързва не само пред закона, но и пред Вашата чест.

— Млъкни, млъкни!

— Надявам се, че пред баща си сте запазили повече самообладание.

— Дръж си проклетата уста, Макс — изкрещя принцът, без да обръща внимание на стражата и слугите. Бяха ги изпъдили за малко от кралските покои, но вече отново бяха тук и можеха всичко да чуят. Да не беше толкова дебелокож, Макс би се засегнал от подобно отношение в присъствието на толкова по-нисши по ранг хора, които се тълпяха зад принца с широко отворени очи. Ежедневното общуване с монарси го беше научило да потиска не само гордостта, но и темперамента си.

— Не си спомням да сте споменавали, защо сте толкова против тази женитба? — извика Макс подир принца. Не му беше лесно да догонва гневно отдалечаващия се младеж. — Ако споделите с мен, може би ще...

— Какво би се променило сега? Сандор каза, че е последното му желание. Не заповед, а молба на един умиращ. Не разбирате ли какво означава това?

— Разбирам. На заповед бихте могли да се противопоставите, но не и на последно желание, което ще се стремите с всички сили да изпълните докрай.

Принцът се обърна рязко към министъра, от очите му изхвърчаха искри.

— Значи знаели сте, че ще ме хване с груба хитрост? — Принцът беше толкова възмутен, че изобщо не очакваше отговор, а Максимилиан отново се забърза, за да не може разстоянието да попречи принцът да го чуе.

— Нищо не знаех — извика той, — но идеята на Сандор е била гениална. Той съзнава, че вече не е по силите му да Ви накара да направите едно или друго.

— Изчезвай, Макс, изчезвай, преди да съм забравил, че си ми бил като втори баща.

Макс се закова на място, не заради очевидно сериозното предупреждение, а защото не му остана дъх и защото в яда си новият крал беше подминал коридора, в който бяха стаите му. Сега тичаше по задънен коридор и мина време, докато принцът се опомни и се върна. Макс спечели няколко минути, за да потърси аргументи, с които да накара младия мъж да се примири с неизбежното и да се държи с повече кралско достойнство.

Преди принцът да впери в него мрачен поглед, успя да каже:

— Ще ви поуспокои ли обстоятелството, че принцесата е възпитана в страна толкова различна от нашата и представите ѝ за живота може да са много различни от нашите. Впрочем, кой знае, отгледала я е баронеса Томилова, а тя беше на времето най-близката приятелка на Вашата майка. Не се съмнявам, че детето е било внимателно подготвяно за предназначението си. Баронесата ѝ е внушавала да обича родината си и съпруга, който ѝ е определен. На времето за нейното възпитание отделихме цяло състояние и тя положително е расла сред подобаващ на една принцеса разкош...

— Не се съмнявам нито за миг, че е ужасно глезена.

— Навярно — усмихна се Макс. — Но хубостта ѝ ще ви възнагради за това. Навярно не помните нейните родители, тогава още не живеяхте в двореца. Бяха приказно красива двойка. Кралицата беше прочута с хубостта си австрийка. Можеше да избира между всички европейски принцове, но тя предпочете Яначек, нашия крал. Дъщерята, родена от този брак, трябва да е днес несравнимо красива девойка.

Радостното съобщение не оказа желаното въздействие. Напротив, принцът сякаш още повече се ядоса, ако това беше възможно. Той профуча с яростно ръмжене покрай Макс.

— Изобщо не ми пука за хубостта ѝ, ще мразя лицето ѝ, ще я мразя цялата, ще ме изпълва с отвращение всеки път, когато се осмели да ме заговори.

Очите на Макс се присвиха от болка, когато най-сетне разбра. Боже милостиви, за това и не помисли.

Алиция се потопи изненадана във ваната, когато принцът нахлу в апартамента ѝ. Достатъчен ѝ беше един поглед, за да разбере

причината за бурната му поява. Въздъхна незабелязано и освободи двете си прислужнички, които се оттеглиха предоволни. Не можеше да им се сърди, че толкова се зарадваха. Когато видя за пръв път този мъж разгневен и тя се вцепени от ужас. Този огнен блясък в очите! Под този поглед богобоязлив човек трудно можеше да се въздържи от желанието да се прекръсти. Дяволски очи — така бе чувала да мърморят. Но повече от очите му плашеше хората неговия ранг. Всички знаеха, че речеше ли да убие някого, нямаше нищо да му се случи. Знаеше го и той.

Когато го видя за пръв път разгневен, причината беше някакво глупаво скарване с приятеля му Лазар Димитриев, вече не помнеше за какво. Тогава реши, че тя е причината за яростните му погледи. Беше преди близо година, скоро след като му бе станала любовница и тогава още не го познаваше толкова добре, колкото сега.

Тогава си помисли, че ще я убие — така се нахвърли върху нея. Без да я погледне дори, я завлече в съседната стая и я хвърли върху леглото. Оказа се, че по този начин овладява болезнената си раздразнителност. Посягаше към средството, което техните отношения му предлагаха.

Не би казала, че тогава се зарадва, защото се скова от страх и прояви фригидност. Добре, че беше достатъчно опитна и бързо се справи с шока. Причина за последвалите сълзи беше облекчението, че не ѝ е сторил нищо по-лошо. Но той реши, че ѝ е причинил болка, а тя хитро си премълча. Знаеше, че разкаянието му ѝ носи злато. Той наистина я обсипа с приказни подаръци, за да я възнагради за нейните страдания.

Не, вече не се боеше от него, дори когато нахълтваше така, сякаш беше готов да удуши първия, който му се изпречи на пътя. Алиция даже се изправи във ваната, за да я огледа от глава до пети. Така щеше да разпали още повече страстното желание, което го обземаше, превръщайки гнева в по-понятно за нея чувство. Лукавството ѝ беше възнаградено. Той се приближи, вдигна я безмълвно на ръце и я занесе, гола и мокра, до леглото.

Алиция се смееше зад гърба му. Тя не беше глупава. Вече си мислеше за чудесното колие от сапфири, за което му напомняше от месеци. Сега щеше най-сетне да го получи. Трябваше само да пролее

няколко сълзи, когато я остави на мира. За жена като нея не беше никак трудно.

ГЛАВА 2

Натчез, Мисисипи

— Таня, повлекано проклета, къде ми е закуската?

Момичето, което вървеше с тежката табла по тесния коридор, се стресна от крясъка и уплашено спря. Уилбърт Добс имаше глас, от който човек можеше да се вкамени, нещо добре известно преди всичко на съседите, до които крясъците му достигаха през отворения прозорец. Някои съседни се хилеха злобно, когато срещаха Таня на улицата. Още по-лошо ставаше, когато почваха да имитират гласа на Добс. От такива хора не можеше да очаква разбиране или съчувствие, задето я ругаят от сутрин до вечер. След толкова години непрекъснати унижения, тя сякаш бе престанала да се срамува, претръпнала беше.

Не беше вече и толкова ужасно, колкото в началото, особено откакто болестта направи Добс зависим от нея. При тази мисъл Таня изведнъж се усмихна и лицето ѝ се проясни. Искрици, каквито се появяваха рядко, заблестяха в зелените ѝ очи. Отсега нататък Добс можеше да я заплашва само с ругатни. Беше прикован към леглото и не можеше да я бие. От първия ден на болестта му, Таня изгори бастуна, неизменния му спътник през толкова години — вече не помнеше колко бяха.

Щом се сети за бастуна, пак се усмихна. Сега беше по-добре, отколкото се бе надявала и в най-смелите си мечти, но двайсет години мъчения не можеха да се загърбят така лесно.

Внесе най-сетне таблата в стаята му и я стовари на масата до леглото, без да се притеснява от вдигнатия шум.

— Къде, по дяволите, се забави толкова, малката?

— Докараха бирата по-рано.

Той само измърмори нещо, което означаваше, че приема извинението. Истината беше всъщност по-друга. Таня си беше позволила най-сетне да закуси и тя веднъж, преди да му качи таблата.

— Колко бяха парите снощи?

— Още не съм ги броила.

— Искам да видя сметката...

— Първо да се оправя след снощи.

Отговорът го накара да пламне. Но и тя се поизчерви от собствената си смелост. Допреди шест месеца за нищо на света, не би си позволила да разговаря така с Добс, знаеха го и двамата. Преди щеше да зареже шетнята и да дотича със закуската, не би си позволила също да го прекъсва посред думата.

— Прощавай — каза тя по стар навик, — но сега, освен моята работа, върша и твоята. Денят не ми стига. Налага се да наемем още един човек...

— Ами, ами, чудесно се справяш. И без това плащаме на трима. Не мога да отделям повече от печалбата.

Можеше да спори с него на тази тема, но знаеше от опит, че е безполезно. Кръчмата „Харема“ носеше добър доход, но на Таня ѝ беше забранено да харчи нещо за себе си и дори за кръчмата, която прехранваше и двамата. За какво, по дяволите, си пестеше парите? Бяха му чукнали шестдесетте, а щеше и скоро да умре — факт, който нямаше да наскърби нито нея, нито когото и да било.

До десетгодишна възраст Таня беше смятала Добс и жена му за свои родители, а когато разбра, че не е тяхно дете, изпита не мъка, а радост. Кои бяха истинските ѝ родители, тя не знаеше. Единственото, което Айрис Добс можа да ѝ разкаже, беше една тъжна кратка история отпреди двадесет години. Тя взела Таня още като бебе от една жена, която отначало твърдяла, че е нейна майка, но после признала, че не е дори роднина на това дете. Изглежда треската, от която страдала горката жена, ѝ отнела разсъдък.

Айрис почина преди осем години. Само тя бранеше Таня от Добс и често поемаше ударите, предназначени за момичето. Уби я всъщност един от тези удари. Но Добс лесно се отърва, защото Айрис беше негова жена и хората се задоволиха с обясненията му, повярваха, че е било нещастен случай.

Таня предпочиташе да не мисли за всичко онова, което един мъж можеше да стори безнаказано на жена си. Тогава тя не за пръв път се закле да не допусне мъж да я превърне в своя робиня. Знаеше, че най-сигурният начин да го предотврати, беше просто да не се омъжва. От съжителството с Добс беше научила поне едно — малкото права, които имаше, бяха наистина скъпоценни и за нищо на света нямаше да се

откаже от тях. Съжаляваше само, че не беше го проумяла по-рано, не беше разбрала, че може просто да си отиде, когато пожелае, без страх, че рано или късно ще я намерят и ще я върнат като избягала робиня. Едно от момичетата в бара ѝ го обясни, когато видя Добс да я налага с бастуна. Момичето попита тогава Таня, защо търпи, ами не избяга.

След време Таня наистина го заплаши, че ще се махне. Беше на осемнадесет и лесно можеше да си намери работа в друга кръчма. Вече знаеше всичко за кръчмарския занаят. Тогава Добс за пръв път я помами с „Харема“. Мъглявото обещание да ѝ остави заведението беше всичко, с което Таня разполагаше преди заболяването му. Но сега тя се възползва от положението и го принуди да направи писмено завещание. Пазеше скъпоценния къс хартия под една дъска на дюшемето в стаята си.

Вече можеше да се разпорежда в кръчмата както си ще. Заведението изцеждаше силиците ѝ, караше я да страда от непрекъснато главоболие, но то беше за нея, или поне скоро щеше да стане въплъщение на независимостта, спокойствието и безграничната власт. Никога не беше притежавала всичко това, а страстно го желаше. За да го постигне, трябваше да продължи да се грижи за Добс малкото дни, които му оставаха, но нали го беше правила цял живот.

Таня побърза да се залови за работа, защото не преувеличаваше, денят никога не ѝ стигаше, за да свърши всичко, което чакаше на нея. За чистенето не разчиташе на никого. Добс не желаше да плаща извънредни часове на тримата си наемници, а Таня му работеше без пари. Затвореха ли кръчмата, те се прибираха по домовете си, дори когато тук беше като след ураган.

В края на деня в кръчмата цареше невероятно безредие — халбите си стояха по масите сред локвички бира, столовете бяха преобърнати, някои дори счупени, по оплутия дъсчен под се търкаляха фасове. Обикновено Таня оправяше всичко, преди да си легне, но миналата вечер беше станало сбиване заради Аги, момичето от бара. Счепкаха се синът на местен плантатор и един моряк от кораба „Лорелай“, пуснал предишния ден котва в пристанището. Досега Добс прекратяваше сбиванията с бастуна в едната ръка и пистолет в другата. Сега Таня трябваше да разчита на бармана Джереми. За огромния

Джеремии не беше никак трудно да озапти двама пияни, но той предпочиташе да не се меси.

Откакто командваше в кръчмата, Таня често разтървяваше такива бойни петли. Не беше рядкост да си спечели някоя и друга синина, преди кавгаджиите изобщо да разберат, че се е намесила. Миналата нощ беше по-различно, защото беше капнала от умора и дълго се колеба дали изобщо да се намесва.

За себе си Таня изобщо не мислеше, отдавна беше свикнала да придава на нежните черти на лицето си израз на закоравяло безразличие. Но понеже дори силното изтощение не правеше лицето ѝ достатъчно изпито и мършаво, помагаше си с малко театрален грим.

Хората вече я свързваха трайно с кръчмата — тя или сервираше, докато Ейприл танцуваше, а пък Аги не успяваше да смогне, или заставаше зад тезгяха, ако Джереми пак не беше дошъл на работа. Беше наистина вездесъща, винаги там, където не достигаха ръце, а дори ѝ там, където трябваше да се прекрати сбиване. Момиче не високо от метър и петдесет, гладко вчесана и с вързана на тила коса, в права черна пола от груб плат и без каквото и да било украшение, с посивяла от времето вехта риза на Добс, която ѝ стигаше до коленете. Откакто Добс не можеше да става, тя носеше над ризата колан със затъкнат в него остър нож. Втори нож, малко по-къс, носеше, откакто се помнеше, в кончова на десния си ботуш.

Миналата нощ се наложи да развърти и двата ножа. Кръжащите им остриета успяха да разделят двамата скандаджии. Не се наложи да произнесе нито дума. Синът на плантатора беше редовен клиент и добре знаеше, че Таня посяга към оръжието си, само когато е готова да го използва. Той се извини за случилото се и си седна на мястото. Морякът, влязъл тази вечер за пръв път в „Харема“, беше толкова изненадан, че не се опита да продължи кавгата. Джереми, който се появи с известно закъснение на сцената, все пак свърши работа, като го изпроводи през вратата.

Въпреки привидната лекота, с която бе ликвидирала скандала, нервите ѝ останаха изопнати до края на вечерта. Затова, щом заключи вратата зад последния гост, веднага отиде да си легне.

Таня се справяше по-лесно с насилието, когато беше негова жертва, а не когато нападаше. Ролята на жертва ѝ беше присъща, откакто се помнеше. Противно ѝ беше тя да вдигне ръка, но станеше

ли нужда, правеше го без колебание, а през шестте месеца, откакто Добс беше на легло, от време на време ѝ се налагаше.

Въпреки усилията, които полагаше, за да се направи непривлекателна за посетителите на „Харема“, случваше се някой клиент да е толкова пиян, че да не придирия. Фустата беше достатъчна, за да реши мъжът, че е намерил сговорчива партньорка за леглото. Някои се опитваха да я опипат, или да я ощипят, но тя бързо ги слагаше на място. С пиперлива дума, или с добре премерена плесница Таня прекратяваше опитите за сближаване. Ако мъжът беше толкова пиян, че я виждаше като в мъгла, справяше се лесно. По-трудно ѝ беше с не чак толкова пияни мъже, които се опитваха да я настигат извън кръчмата. Случваше се да я дебнат в килера, в кухнята, или на двора, когато отиваше към оборите зад къщата, веднъж един я беше проследил чак до стаята ѝ. Тези мъже познаваха Таня от доста време и очевидно се съмняваха в толкова подчертано демонстрираната ѝ грозота. Откакто Добс легна болен, решиха на всичкото отгоре, че Таня е лесна плячка.

Докато Добс беше здрав и силен, поне едно беше добре — той беше непреодолимо препятствие за всеки, който посегнеше към нея. Веднъж за малко не преби свой приятел, който се опита да я целуне. А подобни новини се разпространяваха с бързината на мълния. Не че го беше грижа за целомъдрието на Таня, но мразеше разврата и не го търпеше под покрива си. Аги и Ейприл, които нямаха нищо против да обслужват клиентите и с прелестите си, трябваше да си правят срещите другаде. Но откакто Добс се разболя, в часовете, когато нямаше много работа, те вече спокойно използваша конюшните.

Добс — пазител на морала! Звучеше наистина невероятно, но Айрис обясни на Таня причината за странното му поведение и то започна дори да я забавлява. Добс вече не го биваше в леглото и това обясняваше всичко. Типично за него — да не позволява на другите онова, което той самият вече не може.

Таня хвърли с кратка въздишка поглед на кръчмата и се залови за работа. Трябваше да поръча да докарат още бира, да сготви обяда и вечерята, да купи свещи. За тях се налагаше да изтича през три преки, покрай игрални домове, бордеи и кръчми, още по-мизерни от нейната и които пускаха клиенти и през деня. „Харема“ се намираще в един от най-бедните квартали на Натчез. Малко преди да стане време да

отвори, дотича братчето на Ейприл да ѝ каже, че главната атракция на „Харема“ си е навехнала крака и няма да дойде нито днес, нито в близко време. Само това ѝ липсваше и то няколко минути преди да се появят първите клиенти. Веднага я заболя глава.

ГЛАВА 3

— Какво по дяволите търсим тук, Стефане? — измърмори Лазар и погледна накриво към червенокос мъж с протрит кожен панталон. Рижият удряше празната си халба по масата и крещеше, че иска да види най-сетне танцьорката. — Можехме да почакаме Серж и в хотела, все щеше да ни е по-удобно.

— Да не влизаш случайно за пръв път в долнопробно кръчме?

— Не, но избягвам места, където всеки проклетник е въоръжен до зъби.

— Както винаги преувеличаваш, приятелю — усмихна се беззвучно Стефан. — Пък и така да е, аз съм не по-малко напрегнат от Васили и благодарен за всяко развлечение, каквото и да е.

— О, божичко — изпъшка Лазар и се отпусна безшумно върху един стол.

— Ако сте се наежили за кавга, сигурно ще се забъркаме в някоя каша.

— Някой да е споменавал за кавга?

— За вас двамата развлечение значи продължителна тупаница. Зная, че си настръхнал, но тази мисия „намиране на загубеното дете“ ни е изнервила всички. Изпаднеш ли в подобно настроение, бързо се превръщаш в същински кретен.

Стефан изсумтя заканително, но не се почувства много обиден. Старите му приятели имаха правото от време на време да му казват открито мнението си.

— Обещавам да не подхващам нищо, с което да не мога да се справя и сам.

— Обещанията си ги запази за себе си.

— Я не се притеснявай, Лазаре. Дойдохме да направим компания на Васили, а не да се хващаме за гушите, защото ни карат да чакаме.

— А как да си обясня поведението на Васили? — попита Лазар, отправяйки неспокоен поглед към младия мъж, който се разхождаше с

подчертано бавна крачка из кръчмата и разговаряше с клиентите, като да беше всеки ден тука.

— Името на кръчмата го привлече, още щом го чухме на борда на „Лорелай“. Разбира се, и описанието на главната атракция на заведението. Носталгията му е толкова силна, че ще е благодарен и за най-жалкото представление, стига да види отново как се върти един женски пъп.

— Тази наложница, дето му я подари Абдул, наистина танцува като ангел — засмя се Лазар на сериозното обяснение на приятеля си. — Но, както разбирам, тя танцува не по-малко изкусно и в леглото?

— Да не си я пробвал случайно?

— Васили е винаги много щедър... Може би и ти си я имал в леглото си?

— Нямам вкус към робини, за мене те са долна категория, дори когато са им върнали свободата.

Тези думи накараха Лазар да се изкиска. За него робската покорност си имаше привлекателни страни, особено като се има предвид каква Ксантипа имаше за жена. С удоволствие я остави в къщи, когато потеглиха за Америка. Впрочем тогава никой не предполагаше, че пътуването им ще е толкова дълго.

Задачата им изглеждаше толкова проста. Трябваше да установят в Ню Орлиънс контакт с госпожа Русо, жената, с която Сандор е уреждал бягството на малката принцеса. Тя пък трябваше да ги отведе право при баронеса Томилова и кралската ѝ възпитаничка. Смятаха, че за не повече от седмица ще намерят принцесата и ще поемат пътя към дома. Толкова просто... За съжаление се оказа, че госпожа Русо е умряла преди три години, а съпругът ѝ се е преместил в Чарлстън.

В Ню Орлиънс пропиляха цяла седмица да питат и да разпитват за баронесата, но тя сякаш никога не беше живяла там, защото никой не си спомняше за нея. Потеглиха за Чарлстън да разпитат съпруга на дамата. Отново изгубено време, защото след смъртта на съпругата си, той се беше пропил. С мъка си спомняше собствената си жена, та камо ли някаква чужденка, която може да беше, а може и да не беше виждал преди двадесет години. С куп заплахи успяха да изтръгнат от него само някакво мрачно изречение за сестрата на покойницата. Спомняше си смътно, че по времето, за което ставаше дума, тя е живяла при тях, но дори в това не беше съвсем сигурен. Сега възникваше нова

трудност — преди години сестрата се беше омъжила и беше заминала за град Натчез, щата Мисисипи.

Със слабата надежда, неясните спомени на Русо да не са го излъгали, трябваше да се върнат с парахода в Ню Орлиънс и да продължат нагоре по Мисисипи до стария град Натчез. Нищо друго не им оставаше. През всичките тези години Татяна Яначек е чакала да я върнат най-сетне у дома ѝ, за да заеме в Кардиния мястото, което ѝ се полага. Трябваше на всяка цена да я открият, колкото и дълго да се наложи да я търсят.

Сега всеки от тях вече си даваше сметка, че мисията им може и да се провали, но докато новият крал на Кардиния не загубеше търпение и не се откажеше от търсенето, нямаше да го стори и никой от тях.

Поне така мислеха, преди да се срещнат със сестрата на госпожа Русо. Онова, което чуха таза сутрин в плантацията в южната част на града, беше най-силното разочарование за цялото им пътуване. Разказът на тази жена беше просто невероятен.

Сега Лазар настояваше решително, незабавно да напуснат страната и да разкажат в къщи за трагедията, сполетяла малката Яначек. Серж предлагаше да намерят някое момиче, което да заеме мястото на Татяна, да изберат за краля жена, която да е повече по вкуса му, отколкото би могла да бъде принцесата. Пречеше само това, че принцесата имаше белег, по който трябваше да я познаят. Този белег Сандор го беше направил лично върху тялото на бебето.

Двамата братовчеди Стефан и Васили бяха все така категорични, че са длъжни да проследят всяка диря, колкото и слаба да е тя. Готови бяха да търсят, докато не останеше местенце, където да не са били. Никой не можеше да каже колко месеца още можеше да им струва подобна лудост. При това единствената брънка, за която можеха да се заловят, беше името на единствения човек, който може да беше видял баронесата още жива.

Беше истински шок за всички, когато чуха, че Томилова е умряла малко след пристигането си в Америка. Тя се бе подчинила на заповедта да търси само в краен случай контакт със Сандор. По начало между тях не биваше да има никаква връзка, защото Стамболови биха могли да я открият. Не биваше да оставя следа, която да може да ги доведе до принцесата. Но нима скорошната смърт на баронесата не е

била извънреден случай? Кой би могъл да предположи, че тя ще умре, още по-лошо, ще умре преди детето да е в състояние само да се грижи за себе си, или поне на възраст да знае към кого да се обърне в случай на нужда.

Ако можеше да се вярва на сестрата на Русо, беше се случило следното. Баронесата и детето, което смятали за нейно, останали само два дена при госпожа Русо. Томилова не се чувствала добре, още не се била възстановила след треската, от която се заразила на път за Америка. Болестта трябва да е била причина и за странните ѝ халюцинации. Понякога крещяла, че я преследват, друг път бълнувала, че е в разкошен палат. Говорела нещо и за цяло състояние в скъпоценни камъни, което ѝ откраднали още първата нощ след пристигането ѝ в града. Баронесата изпаднала в истерия, когато чула за жълтата треска, върлуваща тогава в Ню Орлиънс и покосяваща безпощадно. Настояла още същия ден да отпътува.

— Дамата не искаше и да чуе доводите на сестра ми — разказваше им тази носителка на лоши новини. — Тя си стегна багажа, за да напусне града. Но когато ни каза с кого има намерение да тръгне и закъде, положихме всички усилия, за да я спрем. Жената, която беше избрала за своя спътница, беше забъркана в длънопробен скандал, беше се омъжила за някакъв нехранимайко. Но баронесата пренебрегна всички предупреждения, дори това, че местността, която ѝ предстоеше да прекоси, е най-опасната в цялата страна. Беше станала толкова странна и своенравна, че предположихме нов пристъп на болестта. Искахме дори да оставим детето при нас, за да бъде и баронесата по-спокойна, но тя не желаше и да чуе. Тъй че не бях изненадана, когато след по-малко от седмица ни донесоха трупа ѝ, за да я погребем както подобава. Визитната картичка на сестра ми било единственото, което намерили в чантичката ѝ. Тя лежала в канавката край пътя, покрита криво-ляво с камъни и пръст. По всяка вероятност онази жена на име Добс, поне се е опитала да я погребее.

Така възникна още едно име, още една следа и този път имаха поне малко късмет, ако думата изобщо беше уместна, защото госпожа Добс беше отпътувала за града, в който се намираха сега — за Натчез, щата Мисисипи.

Но дали двадесет години по-късно още живееше тук? Сестрата на госпожа Русо не беше чувала за нея, въпреки че беше прекарала в

този град последните десет години от живота си. Дори госпожа Добс да беше тук, можеха ли да са сигурни, че ще им каже къде е детето?

Щом пристигнаха, Серж веднага отиде в кметството с надеждата да получи там отговор на въпросите си. Ако не сполучеше там, щяха да обиколят утре целия град, дано открият нещо. От опита си в Ню Орлиънс вече знаеха колко време може да отнеме това. Толкова неща могат да се случат за двадесет години! Сега им се струваше, че по всяка вероятност никога няма да открият принцесата, дори ако е още жива. Колкото и неприятна да беше за краля мисълта, че трябва да отиде в Америка и доведе принцесата, възможността да се върне в къщи в празни ръце му беше още по-непоносима.

— Установих, че най-добре се вижда от онази маса отпред — осведоми ги Васили, щом се върна при останалите. — Дали да предложим на хората, които са я заели, бакшиш... или направо да окупираме масата? В края на краищата, благородниците имат известни привилегии, нали така? Дори тези селяндури трябва да го имат предвид.

— Не се ли разбрахме, че ще пътуваме инкогнито? — възрази сухо Стефан.

— Вярно — въздъхна Васили, — но тогава трябва чисто и просто да заемем масата, силата също си има предимства.

— По дяволите, я стой мирен! — изсъска Лазар като скочи от мястото си. — От моя стол естрадата се вижда чудесно. Хайде, ела да седнеш тук.

— Щом настояваш, приятелю.

Стефан се захили в шепа, защото Васили наистина се справи много умело с положението. А Лазар прехапа устни от облекчение, че засега поне няма да му се налага да вади ножа. И четиримата бяха тази вечер твърде агресивни, но се случваше Васили да съумее да използва много умно и ловко тяхната нападателност като оръжие за защита. Лазар не се съмняваше, че това му доставя голямо удоволствие. С Васили бяха заедно от деца, бяха ги мъчили едни и същи придворни учители, бяха получили еднакво образование, бяха си спечелили едни и същи врагове... Дватамата много си приличаха, мислите им се движеха в почти еднаква посока, бяха близки приятели. Една от малкото разлики между тях беше, че Лазар се затрудняваше да се съсредоточи върху повече от един въпрос. В момента беше погълнат от мисълта, че

Стефан и Васили положително ще се забъркат в някоя свада, за да се отърсят от последното разочарование. Чудеше се какво да предприеме, за да спаси положението.

Лазар не подозираше, че Васили си е намерил отдушник — предстоящото представление. Затова прие да му отстъпи мястото си като по-добро. Нетърпеливото очакване на хората в пълната кръчма беше заразило и него.

Представлението трябваше отдавна да е почнало и все повече клиенти изразяваха шумно недоволството си от закъснението, тропайки по масите. Изглежда, чакането си заслужаваше. Може би тази харемна танцьорка наистина беше толкова добра, колкото казваха, или се мъчеше сам себе си да измами? Какво ли щеше да види? Някоя неопитна дебютантка, някоя жалка невежа, която си въобразява, че изпълнява прочутия танц на ханъмита. Тези американци представа нямаха от такива работи, а Васили, за щастие, в момента разбираше, че е смешно да бъде претенциозен. Стефан се боеше, че в противен случай едно разочарование след прекомерно очакване, може да им струва скъпо.

В същия миг Васили се наведе и прошепна на Стефан:

— Подказаха ми, че тази танцьорка можеш да я имаш за няколко гроша. Една десета от майсторлъците на моята Фатима да владее, пак ще я покания и за частно представление...

— Васили, не рискуваш ли излишно с тия курви? — навъси се Лазар. — Три в Ню Орлиънс, една на парахода и сега тази, защото танцувала с корема. Току-виж си отнесъл от пустата Америка някой спомен, дето хубавичко ще ти изрисува оная работа.

— Откакто сме прекрачили този праг, все мърмориш — прекъсна го Стефан, преди избухливостта на Васили да е докарала нещата до лош край. Плашеха го и двамата, защото често се хващаха за гушите с откровено желание за кръв в очите. Докато се обърне и тупаницата вече е почнала, за да завърши рано или късно с гръмогласен смях. — Васили просто не може да повярва, че сме тук, само за да преглъщаме тази конска пикня, дето ни я пробутват за бира. Или за да гледаме как някаква вманиачена чужденка се излага на присмех с танците си.

— Щом го казваш и ти, започвам наистина да се съмнявам — тросна се Васили, но светлокафявите му очи все още се смееха. —

Виждаш ли докъде я докара, бе мърморко — обърна се той към Лазар. — Не знаеш ли колко гаден става Стефан, като ни се ядоса?

— Божичко, Васили — изстена с престорен ужас Лазар и се отпусна на стола си. — Защо не го подканиш веднага да ни накълца на парчета?

— Наистина ли съм те ядосал, приятелю? — обърна се Васили към Стефан, вперил в него невинен светлосин поглед.

— Ти направи каквото можеше — отговори му загадъчно Стефан. — Но нали знаеш, че обикновено не се вслушвам в рева на млади магарета?

— Зная какво искаш да кажеш и признавам, че добре си ме разбрал — наежи се Васили.

— Ей, вие двамата, ако не си затворите устата, ще изтървете цялото шоу.

Васили погледна към естрадата и се наведе напред. Само след миг дребните закачки бяха забравени. Гръмогласната сбирщина в кръчмата избухна в див възторг, а Лазар впери в сцената отначало недоверчив, а после възхитен поглед. Сега и той не можеше да откъсне от нея очи. За разлика от него, щом почна танца, Стефан свъси чело. Беше очаквал всичко друго, само не и това. Не беше и сънувал, че ще види танцьорка, която ще пожелае само за себе си.

ГЛАВА 4

Този вавилонски ангел притежаваше тяло с идеални пропорции и беше неизказано нежен. Както всички мъже в кръчмата, и Стефан затаи дъх, омагьосан, неспособен да откъсне от нея очи. Този танц имаше една-единствена цел — да събуди чувствеността. Но в движенията на девойката имаше грация, която му придаваше невинност. Може би тя се бранеше по този начин от сбирщината мъже, на които предлагаше танца си. Но за Стефан беше вече твърде късно. Беше срещнал жена, способна да подлуди мъжа, събуждайки у него противоречиви чувства — луда страст, но и безмерно желание да я закриля. В момента изпитваше само страст.

Беше се запитал в какъв ли костюм ще се появи танцьорката и реши, че сигурно няма да използва рискованата прозрачност, от която не се бояха в харемите. Там жените бяха наложници или робини, танцуваха, за да се харесат на господаря си, да привлекат, сред толкова жени в харема, неговото внимание. Но тук беше Америка, където жените много внимават крайниците им да са скрити — почтените жени, разбира се. Тази тук беше проститутка, която танцуваше само пред мъжка публика, беше ѝ позволено да открие поне ръцете и част от краката. Танцът изискваше да пооголи и корема. Оказа се, че не е познал.

Шалварите на танцьорката започваха малко под пъпа, плътно прилепнали към ханша и бедрата, но оттам падаха вече широки и леки, чак до глезените, към които ги пристягаше тясна лентичка. Платът, с цвят на лавандула, не беше прозрачен, но толкова тънък, че при някои движения прилепваше плътно към тялото и очертаваше нежните му форми. Елекът от същия плат беше къс, но не толкова, колкото би желала публиката, защото стигаше до коланчето на шалварите. Дългите буфан ръкави бяха пристегнати на китките. Очертаваше стройните ѝ гърди, но надолу падаше свободно, за да следва лесно движенията на тялото ѝ. Целият костюм беше обсипан със сребърни парички, които блещукаха на светлината на свещите. Безброй гривни

по ръцете и глезените ѝ звънтяха в ритъма на танца и доказваха, че тази жена го владее до съвършенство. Впрочем това стана ясно още в мига, в който тя се появи на сцената.

До кръста косата ѝ беше покрита с шал от същата лилава материя, но косата ѝ беше по-дълга от шала, и абаносовочерните масури, свободно разпилени по крехките ѝ рамене, ту политаха, ту се отпускаха в ритъма на танца. Късо було закриваше лицето ѝ до очите, издължени като на ориенталка. Стефан, който я наблюдаваше внимателно, бързо разбра, че това впечатление е постигнато с туш. За това допринасяше и начинът, по който държеше погледа си сведен, сякаш не искаше мъжете в кръчмата да виждат лицето ѝ. Оголени бяха само босите ѝ нозе и няколко сантиметра около пъпа. Но дори тях мъжете зърваха само от време на време, когато се изправяше за един къс миг, при бавните вълнообразни движения на корема.

„Дано Васили се задоволи с тази кратка, възбуждаща гледка на голия пъп — мислеше си Стефан, — защото повече нямаше да види. Поне не тази вечер. Чудеше се как ли ще го възпре да направи онова, което се бе зарекъл. В такава ситуация най-доброто е откровения разговор — реши той — и го подхвана, веднага щом девойката завърши танца си ѝ изчезна през черната врата до сцената.“

— Ти свали напоследък толкова фусти, че тази ще трябва да ми я отстъпиш.

— Ами, ще има да чакаш! Лазаре, чу ли го? — огледа се смаяно златокосият Васили. — Иска да ми свие тая женска изпод носа.

— Тя още не ти е в ръцете — заяви Лазар. — Пък и прав е, ти напоследък наистина не се лишаваш от нищо, приятелю. И много-много не подбиращ. Стефан е къде-къде по-придирчив от тебе.

— Готов съм да делим.

— Не и аз — отговори Стефан и в гласа му прозвуча коварна мекота.

— О, това ли било? — засмя се Васили, готов този път да отстъпи — Защо не каза веднага? Вземи я, ако тя се съгласи, разбира се.

Васили нямаше намерение да обижда, когото и да било, но като чу тежкото дишане на Лазар, проумя колко необмислена и неуместна е била подигравката му. Неволна, но пределно ясна. Той пребледня като платно. Висок, строен и хубав, той наистина засенчваше приятелите

са. Жените го обожаваха и преди Васили честичко дразнеше с това приятелите си. Отказа се от този навик откакто Стефан бе обезобразен при опит да спаси от глутница гладни вълци единствения си брат.

— Но аз не исках... — Васили беше ужасен от себе си и просто не можа да довърши. Отмести рязко стола си и излезе, без да се обръща, с широки крачки от кръчмата.

— Той наистина не искаше да те засегне, беше само шега — обади се предпазливо Лазар в тишината, обгърнала изведнъж масата им. — От десет години не е изтърсвал такива неща.

— Мислиш, че съм глупав и не разбирам?

— Божичко мили, Стефане! — възкликна Лазар. — Защо си толкова чувствителен към всичко, свързано с...

— Иди го върни, че току-виж си прерязал гърлото при мисълта, че може да съм се докачил. Обясни му, че съм много по-дебелокож, отколкото си въобразявате вие двамата.

Но това беше лъжа. Думите на Васили му напомниха, че жените и най-вече красивите, бягаха от него. Тези думи отвориха старата му рана. Както повечето мъже, които можеха да си го позволят, и Стефан си намираше жена, щом пожелаеше. Но бяха проститутки, жени, които нямаха друг избор, особено след като хвърляха поглед върху златото, което им се предлагаше. Усещаше, че въпреки това го правят насила и вече рядко отстъпваше на желанието си.

Запита се защо, загледан в танца на малката проститутка, беше забравил всичко. Дали го беше възбудил и запалил само нейният танц, та така силно я беше пожелал? Или просто отдавна не беше имал до себе си жена? Тъй или иначе, тази тук беше събудила нещо властно в дълбините на душата му, въпреки че прецени иронично танца ѝ като не особено еротичен. Впрочем всичко това вече нямаше значение, защото усети как желанието му угасва.

Не му се прибираще в хотела, където щяха да го чакат Васили и Лазар. Те не биваше да забележат, че е променил решението си и се е отказал от момичето.

Продължаваше да седи на мястото си да отпива от бирата и да наблюдава замислено другите мъже в кръчмата, когато влезе барманката. Не би могъл да каже, защо му направи впечатление. Не си струваше човек да я погледне втори път, толкова изпито, изморено беше лицето ѝ, с гладко вчесаната назад коса и толкова неженствени

бяха движенията ѝ. Въпреки това погледът му я последва, когато тя донесе табла и се залови да чисти освободила се маса. В походката ѝ имаше грация, движенията ѝ бяха енергични, прекалено енергични за жена, която изглеждаше толкова уморена.

Таня също го забеляза веднага и изпита неудържимо желание да се прекръсти. Ако дяволът можеше да приема човешки образ, сигурно очите му щяха да са като на този мъж. Очи, в които гореше жълт адски пламък.

Чудна работа! Трябва да беше наистина капнала, въпреки възбудата, която я владееше допреди малко. Толкова време беше минало, откакто танцува за последен път — цели шест години, да, точно толкова. Боеше се, че може вече всичко да е забравила, но за щастие не беше така. Та нали близо половин година бе танцувала в кръчмата всяка вечер. Добс я накара, защото Лейла изчезна един божи ден с някакъв нехранимайко.

Лейла беше първата им танцьорка, тя научи и Таня да танцува. Беше пристигнала в града с театрална труппа и реши да остане, защото се беше скарала с някакъв актьор. За Добс този ден се оказа щастлив, защото Лейла и нейният екзотичен танц превърнаха кръчмата в това, което беше сега. От мизерна пивница, която не носеше почти никакъв доход, тя се превърна в заведение, от което падаше добра пара. Добс бе намерил най-сетне атракция, с която да конкурира бордеите и игралните домове наоколо. Той даде на кръчмата и новото име, което съответстваше по-добре на характера на танца. Божичко, как побесня, когато Лейла ги напусна. През това време Таня беше усвоила достатъчно добре този танц, или поне собствената си представа за него. Добс се задоволи с нейните възможности — просто нямаше друг начин да задържи клиентите си.

По това време Таня беше още девойче, но тялото ѝ беше вече почти толкова развито, колкото сега. Освен това Лейла я беше научила как да използва кремове и пудрите, с които хората от актьорското съсловие умееха така смайващо да променят външността си. Това беше важно, защото Добс не желаше в никакъв случай да се разбере, че тя е на сцената. Рядък случай, в който Таня беше напълно съгласна с него. Когато някои от клиентите разбраха все пак каква е работата, Добс намери едно младо момиче, което Таня научи да танцува. С огромно облекчение възложи на друга вечерния спектакъл. Таня обичаше да

танцува, но мразеше начина, по който я гледаха мъжете в кръчмата. Още по-примитивни ѝ бяха гнусните възклицания, придружаващи излизането ѝ на подиума. Въпреки всичко, докато не оздравееше Ейприл, трябваше да танцува, за да не допусне конкуренцията на съседните кръчми още повече да се засили. „Харема“ скоро щеше да стане неин и беше твърдо решена да брани собствеността си. Но се закле, стане ли кръчмата нейна, повече да не се качи на сцената. Щеше да обучи още танцьорки и да се спаси веднъж завинаги от опасността да бъде разкрита.

Таня потрепери от ужас, защото, нямаше съмнение, пламтящите жълти очи продължаваха да я следят. Въпреки че инстинктът ѝ предупреждаваше: „Не го поглеждай!“, тя го направи и бе подканена тукаткси със заповеднически жест да иде на масата му.

Не така плашливо, малката. Не, не е дявола. Въпреки това никога не беше вървяла толкова бавно, както сега, докато се приближаваше към този почернял от слънцето, богато облечен джентълмен. А после едва не избухна в глупав смях. Вече на две крачки от него, проумя заблудението си. Светлината на свещите се отразяваше в очите на мъжа и ги превръщаше в пламтящи въглени. Не бяха жълти, а светлокафяви, с цвета на златисто шери. И бяха хубави, наистина красиви на това тъмно, бронзово лице.

Вече до масата му, тя се усмихна от облекчение. В кръчмата това ѝ се случваше за пръв път, защото доброто настроение не се връзваше с усилията да изглежда безлична. Тук тя беше само добрата стара Таня, за която се знаеше, че е дъщерята на Добс, непривлекателно момиче, което никой не пожелаваше. Но този човек беше чужденец, навярно от парахода, който щеше да продължи утре пътя си. Излишно беше да се замисля над малката си грешка.

— Какво ще обичате, господине?

Усмивката обърка Стефан. Не защото не подхождаше на това изнурено от тежък труд лице, а защото жените много рядко му се усмихваха, особено при първа среща с него. Обикновено изглеждаха смутени, докато вперваха със смесица от любопитство и ужас погледи в белезите по неговото лице. Белезите бяха първото, което хората, мъже и жени, съзираха застанеше ли пред тях. Но това момиче сякаш изобщо не ги забелязваше, или... Може би не ѝ се виждаше чак

толкова отблъскващ по простата причина, че и тя самата не беше твърде привлекателна?

Тъй или иначе, зарадва се на начина, по който тя го възприе. Особено след мрачните мисли, в които бе потънал допреди малко. Радостта не му попречи да види, че с момичето нещо не е в ред и това чудно нещо, сякаш го загложди.

Тя имаше очи на смеещо се дете, искрящи от преливаща веселост. Но те сякаш не бяха нейни, както и равните бели зъби. Той самият имаше красиви очи и чудесни зъби, та едва ли тъкмо те бяха го привлекли в момичето. Сивата риза и фланелката, които носеше, бяха мъжки и я правеха безформена и грозна. Черната ѝ пола беше проста селска дреха. На всичкото отгоре носеше на хълбока си нож. За какво, по дяволите, можеше да ѝ потрябва пък той? Тесните ѝ длани бяха зачервени и задебели от едната страна, но от другата кожата им беше нежна като на праскова. В рязък контраст с нездравата бледост на лицето, цялото в тъмни петна от анемията. Още нещо, контрастиращо с енергичната ѝ походка, която първа му направи впечатление.

Сякаш по интуиция, Стефан изказа на висок глас твърде невероятното си предположение.

— Този черен туш за очи сигурно дяволски трудно се измива, нали?

И докато тя се задъхваше от възмущение, избухна в смях, който стана още по-гръмогласен, когато тя припряно се опита да заличи грешката си и забърса очи. Сега всичко, което му се беше сторило странно, намери обяснение. Нищо чудно, че на сцената беше крила лицето си. С изключение на светлозелените очи и безукорно белите зъби, то беше ужасно грозно. Тук в кръчмата тя криеше тялото си и в това също нямаше нищо чудно, защото дори под широките шалвари се отгатваха линиите на очарователно, привлекателно тяло. Момичето играеше очевидно двойна роля — на танцьорка и на проститутка, но беше и кръчмарка, която искаше да си върши спокойно работата.

— Няма нищо смешно, господине — сопна му се ядосано тя. Избърса чернилката и сякаш още повече му се разсърди.

— Искате ли да ви помогна? — попита я Стефан, продължавайки весело да се смее.

— Мислите, че има още? Не, благодаря — измърмори тя неприязнено. После хвана края на ризата, за да опита още веднъж. Не

се сети, че когато я вдигна, коланът се отпусна и мъжът успя да хвърли поглед върху нежната кожа на корема ѝ.

Стефан вече не се забавляваше. Девойката отново бе разпалила страстното му желание.

Когато дрехите ѝ си възвърнаха обичайните гънки, върху плата личаха възчерни петна, макар Стефан да не откри по очите ѝ следи от туш. Сега те бяха все още леко изрисувани, а тъмните сенки под очите след усиленото търкане бяха станали по-светли. Това го накара да изпита угризения на съвестта, а цената, която беше готов да ѝ плати, подскочи неимоверно.

— След като изредихте всичките ми грешки, бихте ли ми казали най-сетне какво ще обичате? Имам и други клиенти...

— Тебе.

— Моля?

— Теб искам.

Значи добре беше чула от първия път. Мъжът очевидно си правеше шега, нали я виждаше как изглежда. Седем години ѝ бяха необходими, за да овладее до съвършенство този маскарад, сега ѝ бяха достатъчни няколко минути, за да постигне необходимия ефект. Външността ѝ трябваше да отблъсква мъжете, а не да ги привлича. Този тук ѝ харесваше, може би тъкмо защото беше суров и мрачен. Ако се съди по безукорната кройка на моряшкия кител, обгръщащ широки рамене, беше на всичкото отгоре и богат. Но тъкмо зад това съчетание от пари и привлекателна външност се криеше обикновено типа мъже, за които тя просто не съществуваше.

Отначало го беше взела за испанец или мексиканец, защото беше тъмнокос и явно чужденец. Но испански акцент щеше да разпознае, а правилният му английски издаваше друго. Идваше, може би, от Севера. Рядко имаха клиенти от тази част на страната, защото тамошните мъже бяха разглезени и не обичаха да се смесват с грубияните, редовни посетители на „Харема“. Този тук имаше изпитото лице на сокол, веждите му бяха синкавочерни, а устните тънки и прави. Силната мъжествена челюст беше гладко избръсната, с изключение на белезите. Те покриваха горната част на лявата му буза, резките, сякаш прокарани от горе надолу, бяха цял инч дълги. Белези имаше и по брадичката, сякаш звяр беше впил зъби в лицето на мъжа,

звяр, когото са успели да спрат, преди да е разкъсал на парчета лявата му буза.

Белезите събудиха у нея усещането, че нещо ги свързва. Този мъж знаеше какво е силна болка, а болката беше и за нея нещо добре познато. Нямахше да допусне, разбира се, да му позволи от съчувствие да ѝ се присмива.

Безапелационното твърдение на мъжа, че я е пожелал, не заслужаваше дори отговор. Затова каза само:

— Благодаря ви, но такива поръчки приема Аги. Сега ще ви я пратя.

Тя се обърна, но направи само крачка, защото той хвана за колана и я придърпа към себе си. Таня се спъна в краката му и изведнъж се озова в неговия скют. В първия миг просто не можа да реагира, толкова я обърка държанието му.

Най-сетне му хвърли укоризнен поглед, а в гласа ѝ прозвуча предупреждение.

— Излагате щастието си на сериозно изпитание, господине.

— Шшт, нямаш основание да се оплакваш — ухили се той и хвърли в полата ѝ пет монети от по двайсет долара.

Таня не беше виждала толкова пари накуп и впери в жълтиците невярващ поглед. Знаеше, че Ейприл и Аги продават благоволенията си за един-два долара, а това тук беше повече, отколкото Добс им плащаше месечно за цяла вечер тежък труд. Само като си помислеше колко работа можеха да ѝ свършат тези пари. Можеше да наеме слуга, да си купи нови дрехи, нещо, което никога не бе могла да си позволи... Значи той наистина не се шегуваше?

Бог да ѝ е на помощ! Никога не бе поставяна на толкова сериозно изпитание. Желанието да докосне жълтиците беше непреодолимо... Този мъж трябва да беше същински дявол, щом я накара изобщо да се замисли над предложението му. И какво толкова щеше да се случи? Щеше да му предложи девственост, която не пазеше за никого, нали се беше заклела да не се омъжва. Какво лошо можеше да има във всичко това? Тя усещаше силния му притегателен дъх на мъж. Беше забелязала, че е много чист. Дрехите му, цялата му външност бяха безукорни. Би могъл даже да ѝ хареса... Божичко, но какво ставаше с нея?

— Мисля, че вие наистина сте дявола — каза тя, учудена повече от себе си, отколкото от него.

Той нямаше представа, защо бе стигнала до такова заключение, но отговори:

— Не си ти единствената, която го твърди.

Зелените очи се присвиха.

— Би трябвало поне да се опитвате да отричате.

— Защо да трябва? — засмя се той.

— Ами защото, защото... Ох, не е ли все едно.

Тя се опита да стане, но ръцете му, обгърнали кръста ѝ не позволиха. Присви още по-силно очи, но той само продължаваше да се смее.

— Уверявам ви, господине, сбъркали сте адреса...

— Стефане — прекъсна я нечий нетърпелив и ядосан глас, — не бих искал заради глупава грешка да имам после угризения на съвестта...

— Не сега, Васили — измърмори нетърпеливо Стефан. — Отвори си очите и бъди така добър да видиш, че в момента съм зает.

Таня се обърна и изживя тази вечер втора изненада. Пред нея стоеше същество, което можеше да бъде наречено само златокос Адонис — руса, падаща на меки вълни коса, златиста кожа и кафяви очи, искрящи като тези на мъжа, който я държеше здраво в плен. Този нов клиент по име Васили също я плени, защото имаше приказна външност, защото беше най-красивото същество, създавано от Бога, или поне най-красивото, което тя беше виждала.

Той също гледаше Таня и сякаш не можеше да повярва на очите си, но после само изпъшка и се обърна към приятеля си:

— Както разбирам, Стефане, предал си се без бой. Но нима трябва да се удовлетвориш с такова нещо? — изрече той с погнуса, посочвайки Таня с глава. — Мога собственооръчно да ти доставя онази танцьорка.

На Таня ѝ беше необходимо време, за да проумее, че току-що я обидиха по най-долнопробен начин. Наистина, не можеше да мине за хубавичка, но от всеки мъж трябваше да очаква поне достатъчно почтеност, че да се въздържа от изявления. А този тук не ѝ изглеждаше достоен да бърше пода, по който тя стъпва. От това още по-силно я заболя. Повече, отколкото мислеше, че изобщо е възможно. Не

допускаше, че няколко думи на безсърдечен чужденец могат така да я наранят. Това я вбеси. Две трудно съвместими чувства бушуваха сега в гърдите ѝ.

Какво си въобразяваха тези чужденци и кои бяха? Единият, сигурен, че може да я купи, другият не по-малко уверен, че разумен мъж не би поискал да я купи. Имаше едно-единствено желание — да се махне от тук и още — да им отмъсти. Но преди всичко трябваше да се освободи от силния тъмен мъж.

Надяваше се да се изтръгне от ръцете му, защото прегръдката му се беше поохлабила. С цялото достойнство, на което беше способна, тя се изправи и сложи внимателно жълтиците на масата. Миналата вечер в „Харема“ беше станало сериозно сбиване, не биваше днес да се повтори. Тя обърна гръб на двамата мъже, за да се отдалечи. Мъдро решение, с което би могла да се гордее, но изведнъж ядът ѝ надделя, тя рязко се обърна и зашлеви на златния Адонис яка плесница.

Последвалото стана за секунди, защото тримата реагираха почти едновременно. Васили вдигна ръка с нескритото намерение да удари момичето по задника. Стефан скочи, за да задържи ръката на приятеля си, а Таня измъкна ножа си. По изключение нямаше желание да го пуска в действие. Дори не подкани мъжете да си вървят. И докато двамата още стояха неподвижни, вперили поглед в Таниния нож, тя самата отстъпи няколко крачки назад, обърна се и избяга през задната врата.

Щом момичето изчезна от погледите им, Стефан изръмжа яростно на приятеля си.

— Васили, чувствителен си колкото едно прасе.

— Тая мръсница ме заплаши с нож — отговори, безкрайно учуден, Васили.

— Ами да, та ти беше готов да я удариш — прекъсна го с отвращение Стефан.

— С пълно право, защото тя ме зашлеви.

— Това ти си го изпроси.

Васили сви рамене и се ухили.

— Голяма работа. Най-важното е, че ти ми прости глупавите приказки преди малко. Хайде, казвай, да ти докарам ли сега танцърката?

— Идиот! Тя беше танцърката.

Само леко потръпване на клепачите издаде учудването на Васили, но той веднага направи крайно уместна забележка.

— Значи, дошъл съм тъкмо навреме, за да те спася. Някой ден само ще ми благодариш.

ГЛАВА 5

Когато Серж им донесе отчайващата новина, че и госпожа Добс отдавна е починала, Васили предложи веднага да се върнат в „Харема“, но Стефан ги убеди да изчакат до следващата заран. Каква ирония на съдбата — без да подозират, бяха стигнали толкова близо до целта си. Кръчмата беше собственост на някой си Добс — беше разузнал Серж. А този Добс беше съпругът на жената, заради която бяха тук. Живееше повече от двадесет години в този град и беше последната им надежда да научат нещо за Татяна.

Всъщност на Стефан просто щеше да му е много неудобно да се появи още веднъж пред очите на малката танцьорка. Не можеше да си прости, че е станал безмълвен свидетел на това, как Васили арогантно я обиди. Коравосърдечието на този човек сякаш го скова за миг и го лиши от дар слово. Но това не го извиняваше. Беше си избрал момичето за тази вечер и то беше под негова закрила. Трябваше навреме да се застъпи за него.

Веднага разбра какво бе ядосало приятеля му, та без много да му мисли, грубо обиди непознатата жена. Васили си знаеше, че с невъздържаната си забележка той е виновен за създалата се ситуация. Искаше да поправи час по-скоро грешката си, но отново сбърка. Защото избра презрението, негов специалитет и оръжие, което владееше до съвършенство.

Стефан искаше на всяка цена да попречи те да се върнат в кръчмата, преди да е сигурен, че момичето вече няма да е там. Сутрин заведението беше затворено и можеше да е спокоен, че няма да я срещне. Но кой им отвори вратата, когато Серж почука? Жената, която Стефан така не искаше да види. Щом зърна посетителите, тя побърза да затръшне и то яко вратата пред носовете им.

Беше наистина необичайно и за четиримата — някой да им затръшне врата под носа. Реагираха всеки по свой начин. Серж стана агресивен и попита:

— Да я строша ли?

Но още преди някой да отговори, Васили избухна гневно:

— Тая безсрамница! Или си мисли, че снощното беше малко? Трябва да ѝ дадем добър урок и да я сложим на място. Или все още си на друго мнение, Стефане?

Стефан беше зает с мисълта как да преодолее отвращението от самия себе си, защото първата му реакция на затворената врата беше облекчение, чувство с неприятния привкус на непознато за него малодушие. Затова отговорът му прозвуча доста рязко.

— А къде ѝ е мястото, според тебе? Не разбра ли, че тя не е някоя кардинска селянка?

— Тя е американска селянка. Виждаш ли разлика?

— Проклет да съм, ако зная къде е разликата — обади се Лазар, който чудесно се забавляваше с кавгата на приятелите си. — Хайде да предложим на жената сама да я посочи — предложи той, ухилен.

— Преди това трябва да разбиеш вратата — напомни му Серж.

— Не чух да щраква ключалка — каза Васили. — Я опитай да я отвориш.

Още не беше свършил, когато ключалката изщрака и Серж попита още веднъж дали да разбие вратата.

Стефан пристъпи с гневно сумтене напред и раздруса вратата.

— Госпожо! — извика той. — Не идваме заради вас, търсим Уилбърт Добс, моля ви...

— Добс е болен — чу се женски глас. — Сега аз командвам тук и трябва да говорите с мен. Но най-добре ще е изобщо да се откажете.

Отговорът ѝ дойде много бързо, положително беше подслушвала зад вратата. Това би засилило смущението на Стефан, ако не беше толкова ядосан от упорството ѝ.

— Ако не искате кръчмата да остане без врата, докато ви я оправят — викна той, — бих ви посъветвал, госпожо, да отворите час по-скоро.

Магически думи, навярно. Вратата се отвори, но момичето стоеше пред тях и им препречваше пътя. Беше сложила ръце на хълбоците и едната почиваше върху дръжката на ножа. Той беше все още в ножницата, но Васили и Стефан знаеха колко бързо това можеше да се промени. Войнствените пламъчета в очите ѝ свидетелстваха, че и днес не би се поколебала нито за миг. Облечена беше почти както миналата вечер, само ризата беше с друг цвят, подчертаващ още повече

бледостта на лицето. Силната дневна светлина не беше твърде благосклонна към нея.

— Като за чужденец говорите добре английски — обърна се тя към Стефан, без да удостои с поглед останалите. — Но, изглежда, не разбирате всичко. Вече ви казах, че Добс е болен, и значи, не бива да го тревожите.

Стефан тръгна заплашително към нея, но тя не отстъпи нито на милиметър. Смелостта ѝ беше достойна за възхищение, но при дадените обстоятелства, твърде глупава. Той беше с цяла глава по-висок от нея и несъмнено много силен физически. Освен това тя нямаше представа докъде може да стигне този мъж. В погледа му бяха затрептели ядни пламъчета, за които той самият не си даваше сметка. Не подозираше също, че тъкмо те бяха причината дланите на момичето внезапно да се изпотят.

— Надявам се, че вие разбирате достатъчно добре английски — изрече той със стаена закана в кроткия глас, — та ще проумеете най-сетне, че ние ще говорим с Уилбърт Добс, независимо от това дали ви харесва, или не. Не могат да ни спрат никакви ваши думи или действия. Ако моят английски не ми изневерява, това значи, че ще направите добре, ако веднага ни се махнете от пътя.

Тя му хвърли продължителен гневен поглед, но каза:

— Е, влезте! Идете да разтревожите един умиращ и нека това легне на вашата съвест, не на моята. — С тези думи тя се обърна, освободи им пътя и изчезна.

— Трябваше поне да я попиташ къде по-точно ще намерим онзи тип — избоботи Васили, докато влизаха подир Стефан в къщата.

Лазар, за когото цялата сцена продължаваше да бъде повече от комична, само се изсмя:

— Сигурно ще е по-лесно сами да го открием, Васили, отколкото да изтръгнем от нея повече информация — реши той. — Няма да претърсваме царски дворец, а няколко мизерни стайчета.

— Ами да почваме тогава. На дневна светлина тази барака може да те накара да повърнеш.

Всъщност миришеше повече на сапунена луга, отколкото на застояла бира. Някой беше отместил масите, беше вдигнал върху тях столовете с преобърнати надолу седалки и беше измил пода, по който още личаха мокри петна. Кръчмата беше толкова чиста, колкото

изобщо можеше да бъде. Тъй че погнусата на Васили идваше само от собственото му настроение. Неочакваното посрещане беше отприщило навика му да се подиграва.

Уилбърт Добс, който в този миг се оплакваше гръмогласно от закъснението на закуската си, сам им посочи верния път — тясна стълба водеше нагоре към още по-тесен коридор. Гласът му беше не като на болен, а по-скоро като на ядосан и гладен възрастен мъж.

За Лазар и този епизод беше ужасно интересен, навярно защото Васили го възприемаше съвсем иначе.

— Дали нашият малък зеленоок дракон не е мързеливата глупачка, която вика? — предположи Лазар на висок глас, готов да се разсмее.

— Глупачка, може би, но защо мързелива? — възрази Серж. — Мен ако питаш, жената се претрепва от работа. И както я гледам, вече е с единия крак в гроба.

Серж беше формулирал очевидното още по-безмилостно от Васили и Стефан отново усети угризения на съвестта. Биваше ли да е толкова жесток с нея! Жената наистина беше капнала от работа. По-скоро това, а не случилото се миналата вечер, беше главната причина за лошото посрещане. Не, наистина не биваше да я изкарват от търпение.

— На какво прилича това? — възкликна нетърпеливо Васили. — Тази безсрамна повлекана не заслужава да се занимаваме с нея, най-малко сега, когато може всеки момент да разберем къде е принцесата.

— Или да не научим нищо — отвърна Серж, въпреки че веднага протегна ръка към дръжката на вратата. — С удоволствие бих отложил поредното „не“, поне за известно време — каза той.

— Таня, да те вземат дяволите дано! — чува четиримата, още преди да са отворили вратата. — Този път с какво ще се оправдаваш?

Думите замръзнаха на устата му, когато видя четирима мъже да прекрачват един след друг прага на малката стая. Спалнята беше толкова тясна, че с мъка се сместиха всички. Уилбърт Добс се изправи рязко в леглото, нещо доста трудно за подпухналото му тяло.

— Хей! Какво значи това? Как влязохте тука? — изпелтечи той. Тонът, с който им заговори, беше все пак доста различен от този, с който разговаряше с Таня. В него прозвуча даже нещо като уважение. Скъпите дрехи и държането на тези мъже му подсказваха, че няма

работа с равни. — Таня добре знае, че не желая да приемам посетители.

— Ако имате предвид момичето долу, то не е виновно. Направи каквото и беше по силите, за да ни отпрати — обади се Лазар.

— Значи не се е постарала достатъчно — изръмжа пренебрежително Добс. — Както и да е, но сега ще е най-добре да се изслушаме. Въпреки че изобщо не ми е ясно, какво могат да искат от мен такива изискани господа.

— Това, което ни интересува, е свързано с покойната ви съпруга — отговори Лазар.

— С кой, с Айрис ли? Да не би да е наследила нещо от префиненото си семейство? То се отказа от нея, след като Айрис се омъжи за мен.

Добс се разсмя при мисълта, че отдавнашната му грешка може след толкова време най-сетне да се оправдае. Защото Айрис се бе омъжила за него в пристъп на отчаяние. Беше забременяла от богатия си любовник, а той я беше напуснал. Тогава Добс си каза, че тя може да издигне престижа на кръчмичката, която беше купил наскоро в Натчез. Реши да не изтървава шанса, предложи ѝ брак. Но тя толкова бързо се декласира, така се отпусна, че женитбата не му донесе никаква полза. От сключената сделка загубиха и двамата. И сега надеждата му за закъсняло наследство в миг угасна.

— Не знаем нищо за семейството на вашата съпруга, господин Добс — каза мъжът, който заговори пръв. — Интересува ни жената, с която вашата съпруга е напуснала преди двадесетина години Ню Орлиънс.

— Лудата чужденка?

— Значи, вашата съпруга ви е разказвала за нея? — попита Лазар.

— Нали я видях и аз, когато си върнах Айрис.

Не му беше никак приятно да му напомнят за онези времена. Тогава жена му избяга от него. Върна се в къщи, в Ню Орлиънс, да моли семейството си да я приеме. Оказа се — напразно. Тогава имаше право да ѝ извади душата от бой, макар че тя се върна при него. Но Айрис се върна с някаква чужденка, която не след дълго почина от треска. И им остави бебето. Тогава беше ужасно ядосан, че поне известно време няма да може да бие Айрис. Трябваше да е здрава и

читава, за да се грижи за детето. Това надделя над жаждата му за мъст, защото веднага реши да задържат детето. След някоя и друга година то щеше да е слугиня като всички други, пък и го бяха получили даром.

Докато си спомняше как се беше сдобил с Таня, Добс изведнъж реши, че трябва да внимава.

— То аз нямам и какво толкова да ви кажа за оная жена — избухна той нервно. — Нямахте пукнато пени, но беше склонила Айрис да я вземе със себе си. Въпреки че кабриолетът беше тесен за двете. Ех, Айрис беше милостлива.

— Нали има пряка параходна връзка между Ню Орлиънс и Натчез. Защо е трябвало съпругата ви да пътува по суша? При това без охрана? — попита Лазар.

— Ще ви отговоря. Нямахте пари за парахода. Не разбирам какво ви засяга всичко това, но щом толкова искате да знаете, ще ви обясня. Пристигна с кабриолет, защото беше взела моя. Извадила беше голям късмет, че не го беше продала — Добс потъна в мрачно мълчание, защото съзнаваше, че е издрънкал повече отколкото тия трябваше да научат. Но нали без туй се беше разбърлил, все пак добави: — Жена ми си въобразяваше, че може да ми избяга. После си даде сметка, че няма накъде. Когато я намерих, тя вече се прибираше. Беше запалила огън край реката и се опитваше да лекува онази жена. Но треската надделя. Помня, че чужденката крещеше като луда. Някакви дивотии за атентати и царе. Най-често на някакъв език, който никога не бяхме чували. В редките случаи, когато проумявахме думите ѝ, говореше за някакъв дълг, който не успяла да изпълни. Господ знаеше какво искаше да каже. Тъй или иначе, умря още същата нощ. И нямам какво повече да ви съобщя.

— Мисля, че имате, господин Добс. — Гласът на тъмнокосия мъж беше рязък и категоричен, а очите му можеха да принадлежат и на дявола. — Забравихте да ни разкажете за детето.

Този мъж с враждебен, пронизващ поглед внушаваше на Добс по-силен страх от останалите трима взети заедно, макар и те да гледаха навъсено. Но този беше сякаш обладан от едно-единствено, мощно чувство. Личеше, че се владее, но въпреки това внушаваше ужас. И на останалите трима им личеше, че са пределно напрегнати, но при тъмнокосия това веднага биеше на очи. Какво ли толкова важно

можеше да има в сведенията, които събираха — питаше се Добс — и защо им бяха дотрябвали след толкова години?

Лицето на Добс си оставаше напрегнато, но тонът му беше миролюбив и мек, когато каза:

— Не съм забравил, но всичко е толкова тъжно, че не обичам да си го спомням. Това е... Да, имаше дете, но то се зарази от майка си, от същата треска. Нито Айрис, нито аз можахме да сторим нещо, за да го спасим. Въпреки че опитахме всичко.

ГЛАВА 6

— Умря ли? — Недоверчивият възклик се чу едновременно от две страни.

Добс не знаеше дали да продължи или да настоява, за разнообразие, да зададе и той няколко въпроса. Междувременно ръцете му бяха започнали силно да се потят и по челото му също избиха ситни капчици пот. Не ще и дума, беше от погледа на тези дяволски очи, проникващ сякаш зад мозъка му. Имаше чувството, че очите няма да се оставят така лесно да бъдат заблудени.

Добс се изкашля и избърса незабелязано ръце в чаршафа.

— Защо ви интересува това бебе? Много сте млади, за да му бъде някой от вас баща, нали така? — Добс не получи отговор и това още повече го усъмни.

Този път русокосият го стъписа с рязката си намеса в разговора. Добс едва му беше обърнал внимание, защото красотата го правеше сякаш по-малко опасен от останалите.

— Намерен е само един гроб — каза русият. — Този на жената. Но дори той е бил само купчина камъни, които с времето са могли да бъдат разпилени.

Това беше изречено с толкова презрение, че Добс се вбеси. Мъжете се държаха така, сякаш го бяха уличили в нещо ужасно.

— А какво можех да направя? Да я хвърля в реката? В нашия край, нямаш ли лопата, това правиш.

— Това не променя факта, че открихме само един гроб — обади се синеокият.

— Бебето не почина същия ден, бяхме вече на път.

Сега го обсипаха с въпроси от всички страни. Още не беше отговорил на един и вече го объркваха със следващия.

— Колко дена по-късно?

— Няколко.

— По-точно?

— Два, по дяволите, два.

— По кое време на деня?

— Бе, луди ли сте, как да си спомня?

— Господин Добс, той по кое време на деня умря?

— Той ли? Защо той? Че то е момиченце.

— Е, или беше?

— Беше! Беше! Но какво, за бога, означава всичко това? Не е ли абсолютно все едно, дали е било момче или момиче и по кое време на деня е починало? Умря и толкоз, и няма какво повече да ме питате, край.

— Боя се, че грешите, господин Добс, искаме доказателства.

— Доказателства, че сте погребали детето, както ни уверявате, господин Добс.

— С други думи, господин Добс, ще ни заведете на гроба ѝ.

Добс беше зяпнал тримата мъже, които го обсипваха с въпроси, сякаш бяха ненормални. Но те питаха най-сериозно. Много, много сериозно. Само тъмнокосият с дяволските очи не беше продумал по време на разпита нито дума, мълчеше и сега. Той само наблюдаваше, слушаше и тревожеше с мълчанието си Добс много повече от останалите с хилядите им въпроси.

— Вече не мога никого и никъде да вода — заяви Добс и за пръв път се зарадва, че това беше чистата истина. — От шест месеца не съм прекривал прага на стаята си. Откакто...

— Изобщо не ни интересува от какво сте болен — заявиха му с нескрита липса на съчувствие. — Ще ви осигурим удобен транспорт и ще ви платим за изгубеното време.

— Не разбрахте ли? Няма смисъл — заинати се ядосано Добс. — Зарових бебето в земята, понеже му стигаше съвсем малко гробче. Изрових с остър камък дупка и готово. Но нямаше с какво да отбележа мястото. Надгробен камък или друго нещо. Минаха двадесет години и дори да можех да се ориентирам по първия гроб, за да преценя разстоянието, пак...

— Не, излишно е да си правите труда — прекъсна го тъмнокосият. — Много ви благодарим.

Сякаш по команда и четиримата му обърнаха гръб и излязоха от стаята. Добс се отпусна изтощен върху възглавниците, избърса си челото. Не проумяваше какво значи всичко това, но искрено се надяваше да не му се случи втори път.

На стълбището Стефан изрече онова, което беше повече от ясно:
— Той излъга.

— Да — съгласи се с него Лазар. — Но защо?

— Причината може да бъде само една — намеси се Серж.

Мислите им вървяха в една и съща посока. И четиримата стигнаха до едно и също ужасяващо заключение. Изрече го, разтреперан, Васили.

— Можете ли изобщо да си го представите? Кръчмарска курва, при това ужасно грозна!

— Но цветът на очите ѝ потвърждава нашето предположение — обади се Лазар, вече изгубил всяко желание да се смее.

— В този град сигурно има най-малко сто зеленооки момичета — възрази му упорито Васили. — При това тази отвратителна женска не може да е на двадесет, тя е поне на тридесет.

— Тежката работа състарява преждевременно — каза Серж. — Пък и името Таня...

— Стига — изсъска Стефан. — Нали знаем как можем да проверим. Предлагам да направим необходимото, за да получим час по-скоро доказателството. Безсмислено е да стоим тук и да спорим кое е възможно и кое не.

— Чуйте ме, лудост е изобщо да я вземаме предвид — отново възрази Васили.

— Виж какво, Васили, ако се окаже, че тя е жената, която търсим, място за разсъждения няма да има. Знаеш го не по-зле от мен.

— В такъв случай бих предпочел изобщо нищо да не открия — отвърна му Васили. — Впрочем не вярвам нито секунда, да е именно тя. Не ме убеждава дори съпадението на някои обстоятелства.

— Полумесецът на задника ѝ ще те убеди.

— Защо не се гръмнеш, Стефане! И да знаеш, ако настояваш да продължиш издирването, ще трябва да се откажеш от моята помощ. Не желая да се приближавам още веднъж до тази шантава жена.

— Мисля, че едва ли ще имам нужда от помощта ти — отговори му сподавено Стефан. — Лесно ще пожертвам няколко жълтици, за да накарам една курва да си вдигне полите. Повече едва ли ще ми потрябват.

Тези думи накараха Васили да пламне. Нали именно той непрекъснато повтаряше, че тази жена е курва, но в устата на Стефан

това звучеше вече съвсем различно. Курва за трона на Кардиния? Как можа братовчед му изобщо да го изрече.

Преди двамата братовчеди да пристъпят към решаване на спора си с юмруци, Лазар вече стоеше между тях.

— Защо ли не отида да попитам момичето направо има ли на тялото си необичаен белег? Ако може да ни опише този идиотски полумесец, ще спести излишни затруднения на себе си и на нас.

— Тя няма да ти отговори на толкова интимен въпрос, преди да разбере, защо ѝ го задаваш — възрази Серж. — Но, ако разбере, току-виж си изрисувала собственоръчно полумесец на задника. Да не е луда да изтърве такъв шанс!

— Серж, ние няма да ѝ казваме какво търсим — обясни търпеливо Лазар. — Тъй че, надявам се, тя няма да скрие...

— Още ли сте тук? — попита ги жената, за която водеха толкова спорове. Тя стоеше в подножието на стълбата с тежка табла в ръце и гледаше към тях. — Хайде, ето ви вратата и побързайте, моля. Добс чака закуската си.

— Вече знаем — обади се Стефан и заслиза бавно по стълбата. — Занесете му я, за бога.

— Но, Стефане...

Нетърпелив жест накара Лазар да млъкне. Стълбата беше толкова тясна, че Таня трябваше да изчака и четиримата да слязат. Нервничеше, защото таблата в ръцете ѝ пречеше и я правеше беззащитна. Дяволските очи вече не святкаха както преди, но миналата вечер временното успокоение се бе оказало лъжовно. Тези очи можеха всеки миг отново да заискрят и да събудят страх. Ярките пламъчета в тях не бяха отражение на свещите, защото тази заран нямаше свещи. Впрочем в момента по-силно святкаха очите на хубавеца, макар че... Мили боже, очите на русокосия също мятаха мълнии. Все пак, на това ангелско лице те не бяха сатанински и толкова опасни, колкото очите на тъмнокосия. Сега изпепеляващият поглед на красавеца беше насочен към нея. По някакви свои причини този мъж я презираше. Миналата вечер бе усетила презрението му като шамар, а тази сутрин я гледаше, сякаш беше готов да я смачка с обувката си. Не можеше да отрече, че му отвръща със същото чувство. Само като помислеше за него и дъхът ѝ секваше. Болката от преживяното унижение изпълваше очите ѝ със сълзи. Предпочиташе Добс да я налага всеки ден с бастуна,

но не и да понесе втори път подобно отношение. Телесната болка рано или късно заглъхва, но срама от миналата нощ нямаше да забрави, докато е жива.

Другите мъже не бяха и на половината толкова опасни, колкото двамата ѝ познайници от снощи. Единият беше висок и строен, с тъмнокестенява коса и сини очи, които я мереха сега от глава до пети. Той сякаш знаеше, че е скрила нещо, което бе решил на всяка цена да разбере. Таня не беше свикнала с толкова откровено любопитство. Другият мъж беше малко по-нисък и набит. Имаше черна коса и очи, но много светла кожа. Таня беше готова да се обзаложи, че в тъмните му очи чете симпатия и мълчаливото му състрадание ѝ помогна, колкото и да ѝ беше трудно, да стои изправена като свещ, силно стиснала устни.

Когато и последният мъж слезе по стълбата, тя изтича като вихрушка покрай четиримата с молба към Бога, никога вече да не ѝ минават пътя. Не подозираше, че четири чифта очи я наблюдават внимателно, докато качва бързо стълбите, нито видя как на един от мъжете му заповядаха с кимване да я последва. Таня нахлу в стаята на Добс и тръшна облекчено с крак вратата зад себе си.

ГЛАВА 7

— Добс ѝ каза, че нашите въпроси нямали нищо общо с нея — докладва Лазар. Беше се качил горе да подслушва на вратата на Добс, а после отново беше слязъл. — Много настоя, ако се появим отново, да бяга надалече от нас — добави Лазар.

— Друго?

— Нищо важно. Повечето време се оплакваше, че му е забавила много закуската. Обсипа я с упреци. Тя наистина върти тук цялата работа и то почти без помощници.

— Една причина да не иска да я загуби — изкоментира Серж.

— Възможно. Но той не подозира какво искаме от нея — намеси се Стефан.

— Смяташ ли, че тя ще се забави горе? — попита той Лазар.

— Едва ли. Добс се държи отвратително с нея, непрекъснато ѝ намира кусури. На нейно място не бих останал миг повече от необходимото.

Лазар още не беше довършил, когато чуха как горе се затваря врата. Миг по-късно момичето заслиза по стълбата, толкова пъргаво, че човек наистина можеше да се усъмни, дали изразът на изтощение, изписан на лицето ѝ, не лъже. Като видя мъжете, Таня се вцепени, а после сложи ръка на дръжката на ножа, без да я е грижа, че с това издава страха си.

Стефан едва не се разсмя. Тази жена не разбираше ли колко слабо е нейното оръжие срещу четирима мъже, обучавани от най-ранна възраст на ръкопашен бой срещу други мъже. Нямаше намерение да ѝ отнема чувството на сигурност, което очевидно ѝ даваше този нож. Забавно му беше все пак да наблюдава жена, която си дава вид, че може да се справи и с четиримата.

— Вратата ли не можахте да намерите? — изгледа тя убийствено Стефан.

Той не обърна внимание на опита ѝ да го провокира.

— Трябва да поговорим с вас, госпожице.

— Доколкото разбрах, имахте да уреждате нещо с Добс. Вече го направихте, нали?

— Да, но не сме доволни.

Тя вдигна високо тънките си вежди.

— Да не мислите случайно, че ме е грижа дали сте доволни.

Лазар за малко не се задави от смях. Васили изръмжа нещо, издаващо отвращение, но, слава богу, не отвори уста. Стефан се притесни, защото тя може би не го съзнаваше, но думите ѝ бяха двусмислени. Не се издаде, само смръщи чело.

— Имаме няколко въпроса...

— Нямам време...

— ... на които трябва да отговорите.

— Току-що ви обясних...

Опитът на Таня да потрети отказа си беше посрещнат от гневните крясъци от няколко гърла.

— Престанете, госпожице. Извиняваме се за снощи. Извиняваме се и за грубия тон, с който разговаряхме с вас. Но сега настояваме да ни помогнете.

Извинение, изревано по този начин, не струваше според нея пукната пара. Докато мъжът по име Стефан ѝ натрапваше това извинение, другите трима се мотаеха безцелно из стаята. Изглежда, изобщо не ги интересуваше какво ѝ говори Стефан, нито как, а Таня се беше надявала в думите му да прозвучи нещо като колективно извинение. Изглежда, грешеше. Онова, което ѝ се стори безцелно сноване из стаята, беше всъщност добре замислена маневра, за да ѝ попречат да излезе. Дори набитият с черните очи стоеше сега съвсем близо до нея, откъм стълбата, за да не може да се върне отново горе.

Беше повече от ясно, че нямаше накъде да отиде, преди да им е „помогнала“. Момичето кипеше от яд — тези мъже просто не ѝ оставяха избор. Можеше само да седне и да ги накара да чакат до припадък. Нямаше начин насила да я накарат да говори. Да, но искаше да се отърве веднъж завинаги от тях. Трябваше, ще не ще, да отговори на проклетите им въпроси. Ще им покаже, естествено, че го прави с огромно неудоволствие. Няма да се откаже и от възможност някак да си отмъсти. За голяма нейна радост, такава възможност се появи веднага.

Стефан изгълкува посвоему колебанията ѝ, затова реши да ѝ направи едно предложение.

— Разбирам, че цените времето си, затова приемете малко обезщетение — каза той и ѝ хвърли жълтица.

Таня улови с привично движение монетата, но тутакси я хвърли обратно.

— Задръжете си парите. Искате да научите нещо от мен? Добре, но ще ви струва извинението на ей онзи там.

Мъжът, когото искаше да уязви, беше златокъдрият Адонис. Останалите го гледаха очаквателно, сякаш знаеха отнапред, че той ще изпълни желанието ѝ. Но той я гледаше безмълвно, с пламнало лице и жажда за мъст в очите.

Не очакваше пълна победа, но си струваше усилията, ако успее поне да го унижи. То и този Стефан, и той само дете не я заплю с извинението си. Въобразяваше си, изглежда, че тя трябва да се почувства едва ли не поласкана. Сама си заложи клопка, като поиска цена за помощта си. А сега трябваше да се опита на всяка цена да се отскубне от тях. Поне от самоуважение. Надяваше се, че мъжете няма да прибегнат към откровена грубост, за да я задържат.

Таня изчака още няколко секунди, които ѝ се сториха безкрайни, после се обърна и тръгна към задната врата. Както очакваше, мъжът с кестенявата коса понечи да я спре. Но тя измъкна ножа, с което учуди не само него, но и себе си. Нямахше намерение да стига толкова далече в защита на гордостта си, но проклетото ѝ чувство за достойнство, което все я вкарваше в бели, и този пък се оказа необуздало. Колко бой беше яла, заради него години наред. Дали тази гордост няма да ѝ струва днес живота? Мъжът срещу нея не беше се отместил и на сантиметър. Тя и снощи извади нож, за да накара двамата мъже да се разкарат, но благоразумно се отказа да го използва. Инстинктивно разбра, че и днес никому няма да направи впечатление нито с ножа си, нито със заповеди. Мъжът пред нея беше направен, изглежда, от същия материал, от който беше направена и тя.

— Васили!

Таня не разбра какво беше накарало мъжа, произнесъл това име, да побеснее, но в гласа му имаше нескрит гняв и тя чу как Васили измърмори:

— Добре де, добре.

Още по-високо и с подчертано заповеднически тон, гласът продължи:

— Чуйте ме, госпожице, и го приемете, ако желаете, като извинение за всичко, което съм могъл да кажа или да направя, за всичко, с което съм могъл да засегна, както се казва, вашата чест.

Дори в извинението имаше толкова пренебрежение, че тя пак се засегна. На всичкото отгоре този тип, изглежда, изобщо не можеше да проумее с какво толкова я е засегнал. Впрочем от хора като него друго не можеше и да се очаква. Беше направил все пак необходимото, за да може тя с достойнство да върне ножа в ножницата. Сините очи не скриха облекчението си. Таня се надяваше, че собственото ѝ облекчение не е чак толкова очебийно.

Тя се завъртя из стаята и подари на Васили лъчезарна усмивка.

— Благодаря ви, скъпи господине. Сърцето ми прелива от щастие, че не съм се разочаровала във вас.

Васили свъси чело — разбра, че нейната благодарност е не поискрена от неговото извинение. Не разбра докрай дали това не беше всъщност отговор на неговата обида и предпочете да премълчи.

Стефан се изкашля, за да отвлече вниманието ѝ от прекрасния Адонис.

— Сега доволна ли сте, госпожице? — попита той.

Смехът ѝ беше добър отговор на погледа му.

— Естествено. Как мога да не съм доволна? Та аз съм проста кръчмарка и не мога да разбера какво влагате в целия този поток от красиви думи. — Смехът ѝ секна заедно със саркастичния тон. От гласа и лицето ѝ вече лъхаше студенина.

— Хайде да чуя въпросите, а после си вървете.

Васили пак трепереше от яд, но предупреждаващите погледи на останалите го накараха поне за известно време да се сдържи.

— Съвсем не са ви чужди изисканите изрази, госпожице — забеляза Стефан. Той отиде до най-близката маса и свали от нея няколко стола.

— Кой ви е учил да се изразявате толкова добре? Искам да кажа, като човек от по-добра среда.

— По-добра среда ли? — намръщи се тя. — Не бих могла да кажа кой именно...

— Позволете да го формулирам по-иначе — прекъсна я бързо той. — Изразявате се много добре, когато пожелаете. Вашият баща пращал ли ви е на училище?

— Баща ми ли? Ако имате предвид Добс, той мрази не само училището, но и всичко друго, което би могло да ме откъсне от работата. Но Айрис Добс беше образована жена. Което зная, научила съм го от нея.

— Бихте ли седнали, госпожице? — посочи ѝ той един стол.

— Не, благодаря.

— Ще възразите ли, ако аз седна?

— Не, разбира се — усмихна се тя. — Предпочитам даже да сте седнал. Свикнала съм да гледам мъжете отгоре.

След тази забележка Стефан беше на път да промени мнението си за нея, още повече, че за нещастие Лазар пак се хилеше в другия край на кръчмата. Реши да приеме, че Таня е имала предвид, че в кръчмата обслужва мъже, насядали край масите. Но този подтекст... Стефан седна, но само след секунда отново скочи на крака и бързо се приближи към нея.

— Значи Уилбърт Добс не е ваш баща?

— Не, слава богу, не.

Междувременно Таня беше възбудила до такава степен любопитството му, че много би желал да разбере, защо този факт я радва. Но след разигралата се неприятна сцена, тя едва ли щеше нещо да му обясни.

— Значи само работите тук?

— Откакто се помня, аз живея тук.

— В такъв случай навярно съпругата на господин Добс е ваша майка?

— Защо се интересувате толкова от семейство Добс? — навъси се Таня. — Айрис е мъртва, дните на Добс също са преброени.

— Малко търпение, моля ви, за да свършим по-бързо. И тъй, беше ли Айрис Добс ваша майка?

— Не. Айрис ми е разказвала, че майка ми е почнала още когато съм била бебе.

— Как е умряла?

— От жълта треска.

— Как е името ѝ?

— Името на майка ми? — Таня пак се намръщи — въпросите ставаха много лични, а последният беше зададен толкова припряно, че това я стресна. — Какво значение има това? Питайте ме само за Добс, нали бях замолена най-учтиво да отговарям само на такива въпроси. За себе си няма да ви кажа нито дума повече.

— Всички мои въпроси са тясно свързани — не отстъпи той. — Ако някои ви се струват твърде лични, то е защото сте прекарвали при Уилбърт Добс целия си живот. И така — името на вашата майка?

— Не го зная — беше резкият отговор. Неговото обяснение не я задоволи, но всъщност вече не я засягаше, дали той продължава да ѝ хвърля мрачни погледи, или не.

— А вашето име? Таня, нали? Било ви е дадено при раждането, или Айрис ви е кръстила така, когато ви е взела?

— По всяка вероятност и едното, и другото. Моята майка е казала на Айрис как съм кръстена, но името е звучало толкова чуждо и необичайно, че тя след време го е забравила. Наричали са ме само с част от него, или е име, звучащо приблизително като моето. Все по-добре от нищо, нали?

Сега Стефан стоеше пред нея и я мереше от глава до пети с настойчивия си, изнервящ поглед. Най-сетне зададе следващия въпрос:

— Искате ли да ви кажа как звучи цялото ви име?

— Стефане! — извиси се зад гърба на Таня предупреждаващ глас. — Недей, може да е случайно съвпадение.

Стефан изгледа през главата ѝ мъжа зад нея.

— Повече от съвпадение, Лазаре. Да продължим ли да задаваме въпроси, или?

Отговорът беше мълчание и Стефан отново се обърна към Таня.

— Знаете ли, дали Айрис и Уилбърт Добс са били при майка ви, когато е умряла?

— Да — отговори тя, вече зашеметена от последния му въпрос.

— Как е станало?

— И двамата са били на път.

— Откъде са идвали?

— От Ню Орлиънс.

— С парахода?

— Не, с кабриолет.

Стефан хвърли на Лазар триумфиращ поглед, а Таня не можа да сдържи парещия на устните я въпрос:

— Значи вие знаете... знаете кои са родителите ми?

— Не е изключено. И в случай, че носите на тялото си един... белег... наследствен... тъй да се каже.

Тя някак не забеляза, че при тези думи, прозвучали съвсем логично, мъжът забележимо се поколеба. Беше погълната от усилията да овладее вълнението си. И все пак, от деня, в който разбра, че не е родна дъщеря на Добс и Айрис, непрекъснато се беше питала — кои са тогава истинските ѝ родители. Откъде са дошли, как са изглеждали, кои са били?

Толкова тежко ѝ беше, че Айрис почти нищо не можа да ѝ каже. Не можеше да си спомни името на Танината майка, въпреки че го беше чула веднъж. Не помнеше дори името на Таня, или поне не цялото. Но през онези дни Айрис е била дълбоко отчаяна. А трябвало да се справя не само със собствените си проблеми, но и да се грижи за една умираща жена, на която обещала помощ. Таня не искаше да я съди, задето е забравила, но, откакто се помнеше, не я напускаше нито палещото любопитство, нито гложещото чувство на неудовлетвореност.

Другите момичета имаха минало, изпълнено с подробности и багри. Нейният живот, започнал в кръчма, беше като празен лист. А сега пред нея стояха четирима чужденци и намекваха, че знаят неща, за които бе жадувала не по-малко, отколкото за свободата. Кой знае, може би още по-силно дори. Да разбере най-сетне коя е, да си върне миналото на своето семейство, защо не и роднини, да има дата на раждането! Би било толкова хубаво, че не можеше да е истина. Не биваше да храни прекалени надежди, за да не изживее разочарования... И всичко това зависеше от един белег?

Докато тези мисли се въртяха в главата ѝ, Таня се взираше с невиждащ поглед в широките гърди на мъжа пред нея. Школуваното ѝ години наред чувство за самосъхранение я предпази навреме, когато една ръка се протегна да вдигне брадичката ѝ, за да прикове отново нейното внимание. Отдръпна се инстинктивно, за да не пострада грижливо нанесения по лицето ѝ грим. Но Стефан записа реакцията ѝ на своя сметка.

Колкото и да беше свикнал с нейната дистанцираност и неприязън, изпита горчиво разочарование при мисълта, че момичето не понася докосването му дори при толкова невинен жест. Защото, за разлика от приятелите си, изпитваше необяснима радост при мисълта, че тя може да е търсената девойка. Просто забравяше с кого си има работа — та тя беше проститутка, абсурдно беше да стане един ден кралица. Не, не биваше да си позволи да го забравя!

Стефан се обърна и отстъпи мястото си на Лазар. Отсече ясно:
— Сега ти я питай!

Но Лазар беше убеден, че по-нататъшни въпроси са излишни. Останалите бяха, очевидно, на същото мнение. Васили стоеше със затворени очи, облегнат на дървената стена и удряше равномерно глава в нея. Серж седеше с отпуснати рамене на долното стъпало, подпрял глава на юмурици. Нищо чудно, че Стефан се ядоса. Ако девойката отсега не може да го понася, на което станаха свидетели всички, колко ли щеше да го презира, щом разбереше коя е.

Лазар беше не по-малко разочарован от приятелите си. Съжаляваше, че девойката не е хубава, както очакваха, но още по-ужасното бе каква е. Най-обикновена танцувачка в кръчма, проститутка! Божичко, Сандор нямаше да го преживее, ако разбере какво е станало с детето, изпратено толкова далеч, детето, което по негова заповед, синът му щеше да вземе за съпруга.

На Лазар наистина не му трябваша нито допълнителни отговори, нито видими доказателства. Пръв от четиримата той започна да проявява към Таня дължимото ѝ уважение. Сега стоеше пред нея в лек поклон, както го изискваше етикетът, но още не се обръщаше към нея с титлата ѝ. Посегна дори да вдигне ръката ѝ към устните си, но Таня скръсти ръце на гърдите и го възпря с недвусмисленото предупреждение в погледа на зелените очи. Лазар веднага разбра, че тя възприема държането му като подигравка. Сатанинският смях на Васили зад гърба му можеше само да затвърди впечатлението ѝ. Затова Лазар се отказа да я разубеждава.

— Бихте ли ни казали, госпожице, дали имате някакви белези от рождение? Нещо необичайно?

— Да, имам белег, но не бих го нарекла необичаен.

— Бихте ли ни го описали?

— Имам розово петно на кожата си, доста голямо и меко.

— На кое място?

Когато тя се изчерви, за Лазар не остана съмнение, че просто не беше описала добре петното, затова я увери:

— Мястото, на което се намира петното, е важно за нас, госпожице.

— То е на моя, в областта на моя...

— Можете просто да посочите мястото — предложи ѝ Лазар, когато тя още по-силно се изчерви.

Таня им хвърли мрачен и смутен поглед.

— Ръцете ми го прикриват — изсъска тя.

— Прикриват ли го? — Той се навъси и втренчи поглед в гърдите ѝ. — Не може да бъде! Сигурно имате още един белег.

— Не, нямам.

— Не е възможно да нямате! — настояваше той.

— Не! — На Таня наистина ѝ беше дошло до гуша. Стана тъкмо онова, което очакваше — нито можеше да разбере какво именно търсят тези господа, нито беше лесно да ги убеди, че тя не го притежава.

— Не разбирам...

— За бога, Лазаре — намеси се Васили. — Отговориха ти и дори ти повториха отговора. Да сме благодарни за това, което чухме и да изчезваме от тук, докато не е променила намеренията си.

— Блестяща идея — насърчи го Таня, макар очевидно, никой да не я слушаше какво казва.

— Наистина няма смисъл, всичко сочи, че...

— Случайно съвпадение на обстоятелствата, както вече казах.

— Обстоятелства, при които една жена и едно бебе умират по един и същ начин, приблизително по едно и също време и са погребани и двете от онзи старец горе?

— Фантастично, но не и невъзможно — каза Васили.

— А да ви минава на вас двамата през ума — обади се Стефан, — че като си помисли човек, къде именно се намира белегът, тя може и никога да не го е виждала?

— Ами да, разбира се! — засмя се Лазар.

За разлика от него, Васили реши, че мисълта е направо радваща.

— Стефане, проклетнико, защо не си държиш устата?

— Защото сме тука, за да открием истината, колкото ѝ отвратителна да изглежда.

Таня отново се вцепени, доловила в тези думи нова обида. Когато Стефан се изправи пред нея, очите ѝ гневно святкаха. Но и неговите очи пламтяха, докато се приближаваше към нея — беше ядосан от резкия отпор, който му оказа преди малко. Що се отнася до нейната ярост, тя не го смущаваше ни най-малко, по-скоро обратното — караше го да ѝ се възхищава.

— Вече сме твърде сигурни, що се отнася до вашата идентичност, госпожице. Белегът, който би ни дал окончателното доказателство е на онази част от тялото, на която седите. На лявата половинка. Ще ви потрябва навярно огледало, за да го разгледате. Моля ви, излезте сега и го направете. Но внимателно, за да можете, когато се върнете, да ни опишете белега.

— Ами, ако откажа?

— Тогава не е изключено да се видите отново оскърбена в най-съкровениите си чувства, защото ще ни се наложи ние да разгледаме белега. За да сложим край на съмненията, нали така?

Таня веднага разбра, че в думите на Стефан има не по-малко груба решителност, отколкото в тези на Васили. Бузите ѝ пламнаха.

— Копеле! — изсъска тя, но той само вдигна вежди, за да покаже, че нейните обиди изобщо не го засягат.

— А какво ще последва, ако белегът наистина е там?

— Ще се върнете в Кардиния заедно с нас.

— Къде се намира тя?

— Кардиния е държава в Източна Европа. Страната, в която сте родена, Татяна Яначек.

Едно име, нейното име? О, господи, всичко стана изведнъж толкова реално, възвърнаха се и най-смелите ѝ надежди.

— Дошли сте, за да ме върнете?

— Да.

— Но това значи, че имам в Кардиния роднини? Те ли ви пратиха да ме намерите?

— Не — каза Стефан и тонът му беше вече много по-мек. — За нещастие, вие сте единствената останала жива от вашия род.

Надеждите ѝ ту оживяваха, ту отново гаснеха. Защо допусна да се увлече по толкова мъгливи загатвания? Е, добре, значи няма семейство. Но, ако тези мъже казваха истината, трябваше да има някаква история, някакви имена. И ако тя носи белега, разбира се.

— Но щом нямам семейство, защо сте си правили труда да ме търсите?

— Въпросите ви нямат смисъл, преди да убедите всички нас, пък и себе си, че наистина носите белега, доказващ, че сте потомка на семейство Яначек.

— Не ме интересува дали смятате въпросите ми за безсмислени. И няма да помръдна от мястото си, докато не разбере истинската причина, която ви е довела тук.

Стефан пристъпи заплашително към нея, но тя не помръдна.

— Тука сме с единствената цел да ви върнем в Кардиния... — избоботи той гръмогласно и гневно.

— Но защо?

— За вашата сватба.

— За моята какво?

— Вие ще се омъжите за новия крал на Кардиния.

ГЛАВА 8

Таня отстъпи крачка назад, за да огледа по-внимателно четиримата мъже пред нея. Добре облечени джентълмени, получили образованието си в Уест Пойнт, или в друга някоя офицерска школа. С това тя си обясняваше присъщата за военните отсеченост на движенията и заповедническото им поведение. Но в такъв случай трябваше да са млади момчета, а тези тук бяха минали тридесетте. Като тип хора те ѝ бяха познати — богати, привилегировани и несъмнено скупаещи — такива обожаваха да играят ролята на големи шегаджии. Би трябвало веднага да се сети, че просто я премятат. На тези мъже очевидно им беше много забавно да баламосват бедно и простичко момиче от малък град и да го накарат отново да повярва в приказки. Каква ужасна шега! Повечето момичета не биха проумели, че е грижливо разиграна шега, докато тези тук не решат да сложат край на играта, за да се насладят на болката му. Щом го проумя, Таня веднага намери логичното обяснение за всичко.

Добс им е разказал за нейната майка — няколко монети лесно са го направили бърбив. Дори белегът, ако наистина има такъв, и то там, където твърдяха, можеше да е бил зърнат за миг през прозореца ѝ. Миналата вечер трябваше толкова бързо да се преоблече за танца, че забрави да дръпне пердетата. Но колко унизителна беше мисълта, че някой от тези мъже се е катерил на старото дърво пред прозореца, за да я види в евино облекло. Да си представи, че е открил върху тялото ѝ нещо, за което тя самата не е подозирала.

Надяваше се все пак, че никой не си е правил толкова труд и историята с белега е лъжа. Всъщност липсата на белег трябва да е замислена като завършек на шегата. Докато тя проверява дали го има, господата ще се позабавляват, нали? Бяха сигурни, че безкрайно са я ощастливили с разказа си, а сега очакваха да се насладят на безмерното ѝ разочарование, когато разбере, че няма да види своя приказан крал.

Грешката им беше, че се бяха спрели на момиче, което няма да им падне на колене, няма да целуне краката на тъй наречения крал, на приказното същество, готово великодушно да я вземе за жена. О, не, тя никога няма да се омъжи, та ако ще било и за крал, за истински крал и дори той да я моли за това. Тези мъже не биваше да прекаляват, да пресилват чак толкова — крал! Иначе, току-виж, се хванала на въдицата. Но за тях това беше гвоздеят на шегата — да я докарат дотам, че да е готова да повярва дори на такава фантасмагория.

Дотук шегата им успя. Нали им повярва, че знаят коя е. Повярва, че може да чуе от тях нещо за семейството си, за неговата история, онези подробности, които винаги бе мечтала да научи. Това беше важно за нея, а не някаква идиотска сватба с главозамайващ щастлив край. Но те тъкмо това не можеха да подозират.

Божичко, беше се показала смешно наивна. Но четиримата мъже нямаше да го разберат, ако успее да го предотврати.

— Крал, значи? — попита тя и отвори широко, сякаш учудено, очи. — Мили боже! Значи все още има знамения и чудеса! — Този възхладен възторг беше най-доброто, което можеше да измисли. Затова премина към още по-скептични интонации, леко оцветени с презрителни нотки. Искаше да види колко далече ще отидат тези мъже, за да я уверят в истинността на измамната приказка.

— Но кой е той? — попита тя Стефан. — Вие? Едва ли, не сте достатъчно арогантен. Онзи там трябва да е.

Тя гледаше към Васили, а мъжете гледаха Стефан в очакване на реакцията му. Само за няколко минути втори път го беше сложила на място.

— Чудесно, признавам! — каза сухо Стефан. — Това наистина е крал Васили Кардински! Сега доволна ли сте?

— Хм, така ли мислите? — попита тя, без да сваля поглед от Васили. После изведнъж се обърна към него: — Та, както разбирам, вие сте истински крал, така ли?

Васили, който през цялото време беше стоял, удобно облегат на стената, веднага се изправи. Погледът, с който удостои Стефан, а после и Таня, беше изпълнен с презрение.

— Изглежда, че е така, госпожице.

— Но как тъй ви се налага да вземете за жена момиче като мене?

— Уверявам ви, че нямам никакво желание.

— Вие сте обещана на краля от деня на вашето раждане — побърза да обясни Стефан. — Дали желае да се ожени за вас, или не, кралят трябва да изпълни дълга си. Ако имате белега, разбира се. Вече е време, струва ми се, да го установим.

— Не смятам — прекъсна го Таня. — Но мога да ви кажа за какво е наистина време. Стига, край на театро! Изчезвайте! Доста време си пропилях с вас...

— Значи не вярвате, че пред вас стоят аристократи? — прекъснал я беше Васили, който, изглежда, беше започнал най-сетне да се забавлява, поне ако се съди по леко дръпнатите нагоре ъгълчета на устните му.

— Не зная какво точно ви накара да повярвате, че съм глупава и лековерна — изсумтя презрително Таня. — Само че, уверявам ви, не съм.

— Това е по-скоро съмнително, госпожице — парира Васили. После се обърна към Стефан и предложи: — Защо не ѝ запретиш полите, та да се види краят на цялата тази идиотщина.

Пръстите на Таня тутакси се впиха в дръжката на ножа.

— Ръката, която ме докосне, ще бъде отрязана — заяви тя. — И веднага да се омитате от тук!

Стефан въздъхна и се запита, как толкова просто нещо можа така да се усложни.

— Изключено е да си тръгнем, преди да сме сигурни във вашата идентичност. Хайде, опитайте се и вие да ни разберете, влезте ни в положението.

— Но аз много добре ви разбирам. Само че не ви вярвам.

— С каква цел бихме си измислили подобна история?

— Мога да дам куп обяснения и нито едно няма да е особено ласкателно за вас. Мога да предположа например, че сте актьори, репетиращи пиеса из живота на аристокрацията. В такъв случай има още много да учите, например на тема арогантност и високомерие. В това отношение можете да научите нещо и от мен.

— Белегът...

— Той изобщо не ме интересува.

— Но интересува нас.

— Щом още държите на лъжата си — въздъхна Таня, — ще ви го обясня другояче. Ако ще и да ме позлатите, аз няма да се омъжа за

вашия крал. Тъй че няма никакво значение дали нося белега, или не.

— Ако го носите, вие ще се омъжите за краля на Кардиния. Вашето желание е просто без значение, защото вашият баща е дал дума вместо вас.

— Ако мога да ви вярвам, баща ми е мъртъв и следователно вече няма значение какво е направил. Сега решаваща е моята дума. Никой няма да ме принуди да се омъжа, това е.

— Може да ви бъде заповядано.

— Бе я вървете по дяволите! — избухна Таня. — Не се подчинявам на ничии заповеди, дори на тези на Добс.

— Вие сте кардинка...

— Аз съм американка!

— Няма значение къде сте израснала — опита се да ѝ обясни Стефан. — Родена сте в Кардиния и сте поданица на кардинския крал, комуто дължите подчинение.

„Ако казаното от него е истина, би трябвало да се вцепеня от ужас — помисли си Таня. — Поданичка на този отвратителен Адонис? Принудена да го вземе за мъж, въпреки че той не крие отвращението си към нея и изобщо не го интересува какво мисли тя по въпроса. Убедена беше, че в цялата тази невероятна история всичко е лъжа. Но защо не искаха да сложат край на този цирк? Нали им заяви, че не ѝ е изтрябвал този хубавец — крал. Какъв смисъл имаше да продължават? На тяхно място не би упорствала.“

— Писна ми от тая дивотия! — заяви тя и тръгна към задната врата.

— Белегът, госпожице — напомниха ѝ още веднъж и този път в гласа прозвуча нескрит бяс. — С риск да се повтора. Ние трябва да разберем дали носите белега. Или ще ни го опишете, или ще ни принудите ние да надникнем.

Тя хвърли смразяващ поглед на Лазар, който отново ѝ се изпречваше на пътя. О, господи! Защо лицата на четиримата бяха толкова сериозни, защо са толкова категорични? Тези мъже са играли спектакъла си безброй пъти, само така можеше да си обясни, защо са така убедителни.

— Е, добре — изскърца тя със зъби, обърна се на пети и профуча нагоре по стълбата. — Нека завършим играта, както вие пожелахте. Но

ако се върна и ви уверя, че няма никакъв белег, ще направите повече от добре, ако се ометете от тук и... не се появите никога вече.

Серж едва успя да ѝ направи път и да я пусне да измарширува нагоре по стълбата.

Стефан следеше с поглед как се премятат полите ѝ, докато тича нагоре и си представяше как тя ще ги вдигне след малко, за да види част от тялото си, част, която и той щеше да познава, ако снощи нещата се бяха развили другояче. Бог му е свидетел, че той горещо го беше желал.

Белезите по брадичката му бяха побелели, толкова силно беше стиснал зъби, преди да се обърне и срещне погледа на Васили.

— По-добре си мълчи — предупреди го Стефан. — Сигурен съм, че нямаше да се държи така, ако можеше да повярва... По дяволите! Тази жена просто не е нормална!

— Този път, по изключение, съм съгласен с теб — забеляза саркастично Васили.

— Ти просто си ядосан, Васили — разсмя се Лазар. — Сочат ѝ тебе като бъдещ съпруг, а тя не припада от щастие. Ех, не изключвам и друга реакция, ако ни беше повярвала. Но, ако не сте забелязали, скъпи приятели, тя не вярва на нито една наша дума.

— Ако открие белега, ще се позамисли — предрече Серж.

— Изобщо не знаем как ще постъпи — заяви Лазар. — Можехме ли да очакваме, че ще пренебрегне крал? Нали я чухте. Тя просто не го иска.

— Стефан вече го каза, тя не е нормална — заключи Васили.

— Дори да намери белега, бас държа, че ще го скрие от нас. Така, че питам ви. Ще ѝ вярваме ли?

— Разбираш не по-зле от мене, че тя е Татяна Яначек — отсеке Стефан.

— Но тя така ни мрази, Стефане, че няма да се учудя, ако си изреже собственоръчно белега от месото, само и само да обърка плановете ни. И тогава вече нищо няма да е сигурно.

— Стефане, не забравяй, че държането ѝ е твърде двусмислено, може да се тълкува и така, и иначе — добави Васили.

— Какво?

— Да предположим, че тя не е Татяна Яначек и знае, че няма никакъв белег — какво по-хитро поведение, ако иска да ни убеди в

противното? Тя може да изстърже късче кожа от задника си и да твърди, че не е намерила белег. Така ще ни накара да се усъмним в нещо, което е всъщност самата истина. А тя ще получи всичко, което можем да ѝ предложим, макар да не притежава никакви права.

На Стефан не му се искаше да повярва, че тези двамата може и да са прави, но не беше ли твърде правдоподобно, че за да стане кралица, една жена няма да се поколебае и да се самонарани. При това на толкова скрито място, че освен съпруга никой никога нямаше да го види. В името на такава цел жена, която не може да очаква много от живота, би се обезобразила и на по-лично място. Но Стефан не беше склонен да отхвърли и предположението на Лазар. Жена, решила категорично никога да не се омъжва, та дори и за крал, би била способна да издере с нокти белега от милото си задниче, само и само да избегне нежелан брак. Тази Таня изглеждаше достатъчно упорита и темпераментна, за да реагира така. А те бяха пуснали момичето горе с нож на кръста.

Стефан изрева люта ругатня и в очите му блесна разтопено злато.

— Трябва ми още един свидетел — изкрещя той на Лазар и изхвърча нагоре по стълбата.

ГЛАВА 9

Таня реши да изчака пет минутки и да се върне долу. Мъжете сигурно нямаше да са вече там. Нали знаеха не по-зле от нея, че не притежава необичайни белези върху задните си части. И край на комедията — надяваше се тя. Ако ли откриеше белег, то щеше да значи само, че са я шпионирали през прозореца. Но с каква цел?

Изведнъж се досети за възможен мотив и пребледня. Беше чувала за момичета, откраднати в един град — продадени в публични домове в друг град, възможно по-надалеч. Така крадците имат достатъчно време да скрият момичетата и да ги върнат, ако те по някаква случайност намерят начин да избягат. Но домовете се охранявали толкова строго, че било почти невъзможно да се отскубнеш. Безскрупулни мъже се прехранвали, доставяйки такива момичета. Но можеше ли да заподозре мъжете долу в нещо подобно?

Вече ти се привиждат призраци, момиче! Нали до вчера този Стефан беше за тебе самия дявол! И не забравяй — кой ще те пожелае, като си толкова грозна?

Но ето че този дявол я беше пожелал. Затова е решил, че и други мъже могат да я харесат. Но понеже за неговите приятели тя е грозотия, повлиял се е от тях. Освен това другите не знаеха, че тя е танцьорката, която гледаха снощи на естрадата. Проклетият танц! Стефан знаеше, че тя е танцьорката, а момиче, което танцува, е чисто злато за всеки бордей. Сега трябваше само да я доставят на някой публичен дом, а за да си спестят трудностите, са измислили хитрост. Надяват се, че Таня ще пожелае да тръгне с тях. Господ да ѝ е на помощ.

Изведнъж някой блъсна рязко вратата на стаичката и Таня скочи ужасена. През цялото време беше седяла на леглото и си беше внушавала страх с фантазиите си. Щом видя мрачния пламък в очите на Стефан, застанал решително до вратата, в миг се убеди, че страховете ѝ са реални. Събра сили, за да овладее паниката си. Не биваше да изпада в истерия, пък и още се надяваше, че греша. Нали

невинаги предвиждаше вярно реакцията на тези мъже. Все пак последното ѝ подозрение беше далеч по-сериозно от досегашните грозни, но безобидни кавги.

— Както виждам, не сте надникнали дори от просто любопитство.

Какво? А да, белегът. Значи още не са се отказали от този блъф? Може пък наистина да носи такъв белег, помисли си тя мрачно. Тези мъже предполагаха, че открие ли белега, ще си събере бохчата и покорно ще тръгне с тях.

— Според вас за колко време може да провери човек дали има такова петънце? — попита Таня. — Погледнах, няма нищо. Не слязох, за да ви писне да чакате и да се изпарите. Както виждам, очаквала съм твърде много от вас.

— Точно така — отвърна Стефан и гневът в очите му с цвят на златно шери подсказваше, че спокойният му глас лъже. — Беше глупаво да ви покажем колко важна е за нас самоличността ви. Но ви обяснихме и кой е единственият начин това да се изясни.

— Установих, че не съм онази, която търсите.

— Боя се, че трябва да се усъмня в думите ви, госпожице.

— Жалко...

— Жалко за вас. Защото се налага ние да направим проверката.

— Проверка ли? О, не!

Преди да е чула последните му думи, тя вече държеше ножа в ръка. Стефан въздъхна, но той и не беше очаквал друго от нея.

— Госпожице, с този нож можете да нараните само себе си. Оставете ножа и се покорете на неизбежното. Ще се опитам да не ви причиня излишни неприятности.

— Мислите, че ще ви се оставя? Признавам, имате здрави нерви. Но ще видим кой ще е ранения.

Стефан се усмихна едва доловимо с крайчеца на устните.

— Възхищавам се от смелостта ти, малката, но нека ти предложи един вариант.

— Нали казахте, че за мен няма алтернатива? — изгледа го Таня, присвила подозрително очи.

— Има една-единствена — да се любим.

Всеблагии боже! Дали начинът, по който го каза, или погледът му я накараха да усети как думите му я замайват сладостно като

благовонен дим. Събра сили и се опита да отпъди това чувство, но не успя. Господ да ѝ е на помощ — този мъж беше отключил в нея нещо, останало досега недокоснато. Таня разбираше какво значи това — той я беше накарал да предвкуси за пръв път през живота си прелестите на сладострастието. Да се люби с него? Сега? Божичко, той наистина беше същински дявол!

— Охо! — възкликна той. Не беше я изпуснал нито за миг от очи. — Както виждам, в момента за това изобщо не може да става дума, нали?

— Нито сега, нито когато и да било — увери го тя рязко.

Ядните пламъчета лумнаха отново във винено златистите му очи — доказателство, че думите ѝ бяха засегнали нерв.

— Лъжете се, госпожице. Преди да е свършило пътуването ни, аз ще ви притежавам. Каквото и да ми струва това.

Този човек очевидно упорито не желаше да изостави ролята си в цялото това смешно представление. Налагаше се да му напомни, че не вярва в техните измишльотини.

— Но нали, доколкото разбрах, трябва да се омъжа за вашия приятел? — попита тя саркастично.

— О, Васили положително няма да има нищо против. Нали още не сте омъжена за него. И понеже, така или иначе, отдавна не сте девствена, той няма да ви придирия за един мъж повече или по-малко преди сватбата. Щом взема жена, дарила толкова мъже с благоволенieto си.

Ако Стефан бе решил с последната обида да я превърне в бясна фурия, ефектът от думите му се оказа по-силен, отколкото можеше да очаква. Тя налетя на него с вдигнат нож, насочен към сърцето му. Но гневът я беше заслепил и тя не видя ръката, вдигната да я възпре. Стефан склучи китката ѝ в силните си пръсти и дълго я държа така, за да ѝ покаже колко смешни са опитите ѝ да му надвие. После бавно свали ръката ѝ надолу. Таня вдигна свободната си ръка, за да го удари в лицето, но той мълниеносно хвана и нея. Въпреки отчаяната ѝ съпротива, само след секунди се чу как вече безполезният нож издрънча на пода.

— А сега да се върнем към полите ви, госпожице. Жалко, че не можахме да уредим всичко по по-приятен начин.

— Сатана! — изсъска му тя в лицето. — Не можете да ми сторите това — вече изкрещя Таня, докато той я влачеше към леглото.

— Разбира се, че мога — отговори ѝ със спокойна самоувереност и направи необходимото, за да го докаже.

Таня се озова избутана към тясното легло, а после хвърлена върху него по корем. Още преди да почне да крещи във възглавниците, той вече беше коленичил над нея. Сега стискаше само дясната ѝ ръка, защото с лявата тя и без туй нищо не можеше да му стори.

— Да знаеш, ще те убия! — закле се тя, преди да усети ръката си притисната към тила. Това беше, изглежда, отговорът му на подобни закани.

Сякаш силен вятър я шибна по краката, когато Стефан ѝ запретна полите. После долови едва чуто пръхтене и в същия миг усети как роклята ѝ покри краката.

— Лазаре? — процеди Стефан през зъби.

Чак сега Таня разбра, че Стефан не е сам. Извърна глава към вратата и лицето ѝ пламна, защото сега Лазар вече заемаше мястото, на което допреди малко се намираше Стефан. О, господи! Нима всички щяха да се изредят да се насладят на унижението ѝ?

— Откри ли го? — попита Лазар, вперил в Стефан настойчив поглед.

— Още не, остави ни сами.

— Мислех, че ти трябва свидетел.

Стефан наистина беше споменал, че иска да има свидетел, но тогава смяташе, че ще достатъчно да оголи пред Лазар само мъничкото петънце. Предполагаше, че приятелят му ще види, сред волани и дантели, само късче кожа. Но момичето не носеше нито бельо, нито поне една фуста.

— Свидетел нямаше да е излишен — каза Стефан, — но тя е ужасяващо гола под полата. Тъй че, надявам се, ще се задоволиш с честната ми дума.

— Да, естествено — отговори Лазар, но се изсмя още щом се озова зад вратата.

Последва потискаща тишина, в която Таня се бореше унижена, със сълзите си. Освен това трудно си поемаше дъх под тежестта на тялото му. И през ум не ѝ минаваше, че е сама в стаята си и то на

леглото, и то с мъж, който преди няколко минути най-сериозно ѝ беше предложил, да се любят.

За разлика от нея, Стефан не беше го забравил и за да отпъди подобни мисли, каза подигравателно:

— Както виждам, правите всичко възможно, за да не си губите времето, госпожице. Многобройната ви клиентела сигурно е очарована от тази липса на каквото и да било бельо...

— Върви по дяволите! — кипна Таня. Беше решила да мълчи, но изведнъж се заоправдава. — Щях да нося бельо, ако имах пари да си купя. Е, това не е ваша работа.

— Много скоро ще установим, че за в бъдеще всичко, което ви засяга, ще бъде именно моя работа.

Стефан се поотмести и заяви, че сега ще се занимае отново с полата ѝ. Таня нямаше възможност да го възпре, освен ако...

— Моля ви... — Тя едва не се задави с тази дума. — Моля ви, недейте.

Той се поколеба за миг — поне това успя да постигне — но въпреки това вдигна полата ѝ, наистина този път много внимателно. Таня стисна зъби — добре, че поне не виждаше лицето ѝ. Той я подлагаше на мъчително унижение. И защо? Заради една налудничава хитрост, с която по-лесно да я отвлекат, въпреки нежеланието и съпротивата ѝ. Според нея заключението можеше да е само, че мъжът над нея намира сатанинско удоволствие да я мъчи по този начин.

Стефан не изпитваше вече отвращение към момичето. По-скоро обратното. Беше далеч и от мисълта да я мъчи. Забрави за миг дори за белега, който трябваше да търси, оголвайки сантиметър по сантиметър кожата ѝ. Досега тя не беше му направила особено впечатление, но в момента гледката беше всъщност рядка за един мъж, особено като се имаше предвид, че той не се любеше с жената. Нищо чудно, че видяното го разпали. Дори и разголен прасец може да накара един мъж да пламне, а той виждаше много повече. Вдигнатата дреха откри най-напред тесни бедра, после се плъзна и по-нагоре.

Тя изстена измъчено и той си спомни целта, която преследваше. Но все още не бързаше. Нямаше скрупсули, които биха го възпрели да плъзга ръка по двата твърди, прекрасни хълма.

Стоновете ѝ се усилиха, издавайки кипваща ярост. Стефан изсумтя недоволено и се залови за онова, което го бе довело тук. Вдигна

внимателно към себе си лявото ѝ полукълбо, за да вижда долната част на хълмчето. Както очакваше, полумесецът беше там. Това, което не беше предвидил, беше собствената му реакция на безспорното доказателство.

Стефан се отмести, но не си даде труд да свали полата. После хвана лявата ѝ ръка, притисна я силно към дъшека, наведе се над нея и прошепна в ухото ѝ:

— Да, то е тук, неоспоримото доказателство, което ни беше необходимо, за да ви подчиним изцяло на нашата воля и власт.

Таня вдигна глава да го изругае, но можа да каже само: „Копе...!“. Не успя да завърши, защото той я повали, а устните му се впиха толкова настървено в нейните, сякаш искаха да ѝ вземат душата. Не очакваше такова нападение. И друг път мъже се бяха опитвали да си откраднат целувка и тя друг вид целувка не познаваше. Тази беше съвсем различна. На нея не можеше да устои. Тя събуди в нея желание да му се отдаде. Изтекоха няколко дълги мига, докато се отърси от страстния импулс. После го ухапа силно, усети вкуса на кръв, чу висока ругатня, а лицето ѝ се озова притиснато от две силни ръце.

Този път я уплашиха не пламтящите му сатанински очи, нито горчивината, с която я гледаше. Боеше се, че когато свали ръце от лицето ѝ, всичкият ѝ грим, цялото това произведение на изкуството, ще бъде напълно унищожено. За да отдалечи катастрофата, дори не се опита да го отблъсне. Не беше сигурна и дали ще може да освободи двете си ръце, за да си прикрие лицето.

— Обикновено проститутките не са чак толкова придилични — измърмори той високомерно. — Защо подбирате толкова?

Беше ѝ дошло до гуша непрекъснато да я наричат курва, но едва ли имаше смисъл да възразява. Какъвто беше луд на тема доказателства, сигурно щеше да поиска доказателство и за това. Не беше трудно и да си представи как би си го набавил. С горчивина, която може и да не изпитваше, заяви саркастично:

— Никога не приемам мъже, които при първа възможност бих убила.

Стефан избухна във висок смях, в който този път нямаше и следа от насмешка. Беше му наистина забавно. Таня трябваше да признае, че сега, когато чертите на лицето му се смекчиха, а очите му весело искряха от смях, този мъж беше дяволски привлекателен.

Гръмогласният му смях постепенно се сниши до мека усмивка.

— Забележката ви е достойна за бъдещата кралица на Кардиния. Правите ми наистина силно впечатление, Татяна.

— Ще трябва да си намерите друг слушател за приказките, господине. Вече ви казах, че не им вярвам.

— Но сега е безспорно доказано, че вие сте Татяна Яначек.

— Доказано е само, че някой от вас го бива да се катери по дърветата и да наднича през прозорците.

Усмивката му стана още по-широка.

— Любопитна хипотеза — каза той, — но, за съжаление, невярна. Та докъде бяхме стигнали?

Тя задиша тежко, проследила погледа му, отново вторачен в нейните устни.

— Да не сте посмели отново да ме целунете — предупреди го тя.

— Ооо, жено! — съжалението му не беше престорено. — Надявам се, че ще свикнете постепенно да не ми предявявате нелепи изисквания.

Този път се опита да го ухапе още щом устните му докоснаха нейните. Но той близо минута успяваше да избегне зъбите ѝ. А когато съпротивата ѝ отслабна, отново се засмя. Този дявол очевидно превъзходно се забавляваше.

— Ще ме извините, Татяна, но трябва да признаете, че вината е не само моя. Отсъствието на някои части от тоалета събуди любовните ми чувства. Държа да забележа, че съвсем не се оплаквам, тъкмо обратното. Като ви купим бельо, ще се постарая изобщо да не го забелязвам.

Изведнъж ѝ щукна смехотворната мисъл, че той просто я дразни и изобщо няма намерение да я унижава. Но като си спомни какво бе успял да види, пак пламна.

— Защо не сложите край на комедията? — попита тя със слаб и потиснат глас. — Нали зная, че не съм вашата измислена Татяна. Зная също, че няма да ми купите нови дрехи. И съм абсолютно сигурна, че няма да ме омъжите за този неописуемо красив мъж. Пък и никога не бих приела от вас нито дрехи, нито каквото и да било. И аз няма, повтарям ви го, няма да тръгна с вас. За никъде. И не ме наричайте с това проклето име...

— Млъкни!

ГЛАВА 10

Таня се питаше дали не беше прекалила с дългия списък от съмнения и изисквания. Господарското му „млъкни“ беше повече от обикновен изблик на нетърпение. Боеше се, че пак е улучила болно място, този път неволно. Не беше блестяща идеята да го прави още докато лежи едва ли не под него.

Оказа се, че поне този път страховете ѝ са били напразни. Не знаеше защо, но сега гласът му зазвуча много по-различно. С последен, продължителен поглед на искрящите си очи той я остави и изхвърча през вратата.

Беше ѝ необходимо малко време, за да осъзнае щастието си — той излезе толкова бързо, че след като я пусна, изобщо не я погледна в лицето. Тя веднага се обърна към стената — да не би да промени решението си и да се върне. Преди да изчезне, беше успял все пак да издаде категорична заповед:

— Решавайте веднага какво ще вземете със себе си и си стегнете багажа. В тази къща повече няма да се върнете. — С тези думи беше тръснал вратата зад себе си.

Какво си въобразяваше този нагъл дявол?! Но за момента Таня нямаше време да се ядосва на категоричната му заповед, нито да се замисля как да се отскубне веднъж завинаги от този мъж. Сега първата ѝ грижа беше лицето. Нямаше нищо по-важно от това да оправи грима си от щетите, нанесени от яката му хватка. За щастие, достатъчни ѝ бяха една-две минути, за да възстанови всичко.

Тя скочи от леглото и отиде до тоалетката, която си беше сковала преди години от вехти сандъци. Там криеше кутията с разноцветните кремове и пудри и скъпоценното късче огледало, което беше намерила един ден в боклука на съседите. Онова, което видя в облеганото на стената огледало, надминаваше и най-лошите ѝ опасения. Но пришпореното ѝ любопитство надви дори над инстинкта за самосъхранение. Таня се обърна, вдигна полата и хвърли поглед през рамо — усети как гореща вълна на срам заля за кой ли път този ден

лицето ѝ с алена червенина. Боже справедливи! Значи такава я беше видял? Прониза я срам, примесен с още някакво чувство, което в наивността си не можеше да назове.

Таня би трябвало да знае всичко за съвкуплението, защото беше израснала в кръчма, където мъжете не слагаха юзди нито на езика си, нито на темите, които ги занимаваха. Един или два пъти дори беше виждала такова нещо. Беше виждала някои много нахакани момичета, работили в „Харема“, силно притиснати към някой клиент. Правеха го на най-невероятни места, навсякъде, където Добс не би могъл да ги види. Едно от тях се беше заловило да я просвещава, беше се опитало да ѝ опише изживяванията на страстта. Това помогна на Таня да разбере какво беше изпитала, когато Стефан ѝ предложи да се любят — беше някаква невероятна смесица от непознати усещания. От момичето беше чула, че се появява някакво „трептене, дълбоко в тялото, някъде в средата“, а тя се беше усетила потопена в поток мъчителна сладост, избликващ някъде много по-дълбоко от „средата“, усещаше го дори сега, когато си спомняше начина, по който тъмнокосият дявол я беше гледал и докосвал...

Както Стефан преди малко, така и Таня сега забрави какво всъщност търсеше. Но щом зърна малкия полумесец под сладостно закръглената половинка на задничето си, реагира по съвсем различен начин. Отново я заля вълна от срам, само при мисълта, че мъжът, надничал през прозореца, е видял много повече от задника ѝ. Но кой от тях ли е бил? Стефан? Усети как тази възможност сякаш посмекчи срама, но пък ѝ възвърна яростта.

Идиотка такава! Наистина ли се радваш, че той е могъл да види...

— Какво, по дяволите, означава всичко това? — развика се Стефан, още преди да е затръшнал вратата — закъсняло предупреждение, че дяволът със златистите очи отново е тук.

Таня веднага смъкна полата, но ѝ трябваше много повече време, за да се обърне и погледне към Стефан. Бог да ѝ е на помощ, този път ѝ идеше в земята да потъне. Унижението да бъде сварена как разглежда собствения си задник, беше непоносимо. След всичко, което ѝ се случи днес, този път чашата преля. Но когато го погледна, не срещна очите му. Беше се втренчил в протегнатите си напред ръце, сякаш му, бяха поникнали изведнъж повече пръсти, отколкото трябваше да има. За

жена, която тъкмо се канеше да се гримира, не беше трудно да се досети какво означава неговият въпрос. Не го интересуваеше — както си беше помислила — неморалното ѝ държане, а сивият прах по дългите му пръсти.

Тя бързо реши, че ако беше открил тайната ѝ, Стефан щеше да гледа нея, а не пръстите си. Затова пак му обърна гръб и се опита, колкото може по-незабелязано, да възстанови щетите, които беше нанесъл на нейния грим. Не се решаваше да се наведе достатъчно, за да се види в огледалото и да се увери, че е махнала бледите отпечатъци от пръстите му по кожата си. Боеше се, че така би привлякла вниманието му върху лицето си и би отговорила на неговия въпрос. А тя още хранеше плаха надежда, че в края на краищата Стефан ще го забрави. За да отвлече вниманието му, каза сърдито:

— Ако не знаете как се чука на врата, с удоволствие, ще ви покажа.

— Жено, зададох ти, струва ми се, един въпрос.

Ех, опитът да отвлече вниманието му не успя.

— Намирам, освен това — продължи невъзмутимо Таня, — че ми зададохте прекалено много въпроси за един ден и нямам и най-малкото желание да...

Упоритите ѝ уловки завършиха печално, когато той посегна към тясно пристегнатия възел коса на тила ѝ. Не го чу как се приближи, но силната ръка на няколко сантиметра от очите ѝ, не можеше да не бъде забелязана.

— Сега ще ми обясните, защо ръцете ми променят цвета си, всеки път, щом ви докосна?

— Пепел — предложи му тя правдоподобен отговор. — Чистих печката тази заран.

— И сте търкали лицето си с пепел?

— А, не...

— Може и пепел да е — каза той замислено и разтърка пръсти. — Поне на такова прилича.

Тъкмо се беше поуспокоила и усети как той извърна главата ѝ встрани и назад, за да го гледа право в очите.

— Не, тук има нещо съмнително. Жено, хайде обясни ми, защо се съмнявам? — заповяда той и прокара с пръст диагонална черта през бузата ѝ.

Таня затвори за миг очи, за да прегради пътя на потока неистови чувства, който струеше от неговия поглед. Той беше разбрал и сега беше бесен, но тя не можеше да проумее защо. Добре де, външността ѝ беше измамна. Но разкриването на тайната трябваше да ядоса нея, а не него, нали?

— Я ме пуснете...

Забележката предизвика още едно дръпване на кока, този път толкова силно, че ѝ отскубна коса. От очите ѝ бликнаха сълзи, придружени от сподавен вик на болка и святкащ укоризнен поглед. Но те не го спряха. Напротив, за миг ѝ се стори, че ще задърпа още по-ярко. Все пак не го стори. Ръката му се отпусна и Таня тутакси се дръпна възможно по-далеч. Веднага извика пак, защото Стефан не беше пуснал кока, а рязкото ѝ движение го развърза и косата и се разпиля изпод пръстите му по гърба ѝ. Преметна се като вихрушка над раменете ѝ, когато тя се обърна и му хвърли убийствен поглед.

— Слава богу, че ми оставихте малко коса, копеле гадно! — изкрещя тя и вдигна ръце да разтрие кожата на главата си. — Кой ви дава право да се държите с мен така?

Въпросът ѝ беше напълно пренебрегнат. Освен това беше загубила току-що спечеленото разстояние, защото той пристъпи към нея, хвана я за брадичката и отметна главата ѝ.

— А сега, жено, ще ми кажеш истината. Защо си цапотиш лицето — за да се направиш по-хубава, или за да се загрозиш?

Още докато задаваше въпроса си, погледът, който плъзгаше по лицето ѝ, вече му даваше верния отговор. Таня се сви и отблъсна ръката му, но тя падна на рамото ѝ, не ѝ позволи да се извърне. Вече нямаше какво да губи, затова попита:

— Значи, държите да чуete грозната истина и да ми отнемете и малкото останала гордост? Не притежавам кой знае какво за разкрасяване, отдавна го знаете. Само отвратителен дявол като вас може да настоява да си го призная.

Не успя много в опита си да демонстрира засегнатата гордост, вместо гняв. Беше сигурна, освен това, че апелира към несъществуваща съвест.

В отговор на въпросите ѝ се чу сумтене, а после той заяви презрително:

— Вие сте изтъкана от лъжи, госпожице, от глава до пети. Но аз ще им сложа край и то веднага. Давам ви точно пет минути, за да вземете от тази стая всичко, което ви принадлежи. Ако не изпълните заповедта ми, ще ви напердаша собственоръчно и яко ще сгрея задника, заради който видях толкова зор.

ГЛАВА 11

Таня остана с широко отворени от смайване очи, когато Стефан тръшна вратата след себе си и за втори път я остави сама. Щеше да я напердаши по задника, значи?! Означаваше ли закана онова, което тя подозираше? Любопитна беше да го види как ще се опита. Или може би ще е по-добре да не любопитства? — беше следващата ѝ мисъл.

Погледът ѝ падна върху легена, който Стефан беше побутнал към нея, преди да излезе. Тайната ѝ беше открита, тъй че нямаше причини да не се измие. Освен една, но, според нея, важна: никой нямаше правото да ѝ заповядва, да ѝ отнема вкуса на свобода, с който бе почнала да свиква, откакто Добс се разболя. Беше ѝ толкова хубаво, че нямаше намерение лесно да се покори. Добс само си въобразяваше, че командва в къщата. Таня вършеше всичко, защото трябваше да се свърши, но тя определяше какво и кога.

Откъде се взе сега този дявол, защо се държеше, сякаш има право да се разпорежда с живота ѝ, да ѝ отнема свободата на избор, дори правото да изглежда както си иска. На всичкото отгоре я заплашва със сериозни последици, ако не го послуша на часа. Щял да я напляска по дупето, като да беше дете. Боже милостиви, беше наистина невероятно. Изяла е през живота си толкова бой. Случваше се да лежи после с дни, да няма силици да помръдне. Изобщо не се боеше от подобно детинско наказание, но просто не иска този дявол да е близко до задника ѝ, нито да го сгрява, нито да върши с него каквото и да било.

Таня не се съмняваше нито за миг, че мъжът ще изпълни съвсем точно заканите си. Беше ѝ доказал вече колко лесно подчинява волята ѝ на своята сила.

Значи, трябваше да е сигурна, че няма да му даде нова възможност да го стори.

Таня се разбърза. Най-напред си прибра ножа, после надникна през прозореца, за да е сигурна, че навън не е настъпила, та макар и по чудо, някаква промяна. Не, всичко си беше както обикновено. Беше

много високо, за да скочи, не можеше и да досегне с ръка дървото, дори ако се качи на перваза и скочи от там.

Докато прекосяваше бавно стаята, отправи към небето кратка молитва — дано Стефан не я чака на отсрещната страна. Надолу водеше само една стълба, но от другата страна на коридора, точно до стаята на Добс, имаше още едно помещение. И двете стаи гледаха към улицата, а прозорците бяха само няколко стъпки над навеса. Покривът на този навес ѝ беше добре познат, защото неведнъж беше сменяла дървените плочки, с които беше покрит. Щеше да е лесно, много лесно да скочи от там върху земята. След което щеше чисто и просто да излезне, докато четиримата дяволи се уморят да чакат и отидат да уловят в мрежата си друго нещастно девойче.

Като дете често бягаше за няколко дена, веднъж я нямаше дори цяла седмица, прогонена от предчувствие за бастуна на Добс. Всеки път се връщаше у дома, а боят, който изяждаше, биваше всякога пострашен от избегнатия. Връщаше се не защото не можеше да се оправи в джунглата на града, а защото се усещаше ужасно самотна. Но този път нямаше да отсъства дълго, не повече от няколко часа. Дори да се наложи да се крие няколко дена, беше вече голяма и сигурна, че самотата няма да я мъчи толкова силно.

За кратък миг се поколеба дали да не сподели с Добс проблемите си, но веднага отхвърли тази възможност. Дори да искаше да ѝ помогне, какво ли можеше в сегашното си състояние? Освен това вероятно беше да вземе страната на презморските хитреци, а не нейната. Ако му дадат пари. А тя вече знаеше колко лесно ги пилее Стефан.

С ножа в ръка Таня долепи ухо до вратата. Не чу нищо. Според нея, оставаха ѝ още две минути, за да се омете. Дали беше слязъл долу да я чака?

Опита се да откrehне внимателно и съвсем мъничко вратата, за да реши дали нейният прозорец не е все пак най-доброто решение. Но проклетите панти изскърцаха и не ѝ оставиха друг избор, освен да отвори вратата отведнъж. Ако Стефан се окажеше зад вратата, можеше да използва поне изненадата му.

Стефан го нямаше. И все пак не ѝ провървя — коридорът не беше празен. Сега до вратата ѝ стоеше мъжът, който се бе представил като Лазар Димитриев. Стоеше с гръб към нея и това беше първата

щастлива случайност в цялата весела история. Побърза да я използва и опря ножа в тялото му, преди той да успее да се обърне.

— Ако мръднете само на сантиметър, господине, ще изцапаме пода с кървави петна и аз ще се разсърдя, защото ще трябва после да го мия.

— В такъв случай, принцесо — заяви той любезно, — поставям се изцяло на ваше разположение.

Таня се сви. Беше изрекла заплахата си шепнешком, а неговият отговор прозвуча като бойна тръба, по чиито зов на хоризонта се появява кавалерия, или някой тъмнокос дявол.

— Както разбирам, не се смятате за незаменим? — попита тя и леко натисна ножа.

Той разбра намека ѝ, по-точно и двата. Но в гласа му не прозвуча особена тревога, въпреки че около дупката, пробита от ножа в дрехата му, се беше образувало кървавочервено кръгче.

— Какво по-точно искате да постигнете? — беше единственият му въпрос.

— Напускам къщата.

— Значи, имате намерение да ме вземете със себе си?

— За не по-дълго, отколкото се налага — успокои го тя. — А сега се обърнете бавничко заедно с мен и стойте с гръб към мене.

— Нашият крал ще бъде недоволен...

— Вашият крал ме интересува колкото ланския сняг — процеди тя през зъби. — Но с онзи тъмнокос дявол, със Стефан, не желая да си имам повече работа. Никога! — изръмжа тя.

— Сигурен съм, че в този миг чувствата на Стефан не са по-различни от вашите — отвърна ѝ мъжът и избухна в гръмогласен смях. Таня се скова от ужас — можеха да го чуят.

— Безкрайно щастлива съм да го разбера — каза тя. — А сега тръгвайте!

Вратата, до която искаше да стигне, беше по-близо до стълбата и тя напредваше с гръб към нея, влачейки Лазар подире си. Един-два пъти се озърна, за да е сигурна, че не я очакват нови изненади откъм гърба. Знаеше, че времето ѝ изтича, освен ако задачата на Лазар е била не само да я пази, но и да я придружи до долу. Но той все още ѝ се подчиняваше и нямаше смисъл да губи време да го пита. Трябваше да се съсредоточи изцяло върху бягството. Но как щеше хем да се

прехвърля през прозореца, хем да го държи в шах? По дяволите, защо не свикна да си служи с пистолет, вместо с нож. Всичко щеше да е толкова по-просто, ако можеше да се отдалечи поне мъничко от Лазар.

Почти беше стигнала до желаната стая, когато реши да го остави пред вратата. Така щеше да спечели няколко секунди. Силен тласък в гърба му, затръшване на вратата, скок през прозореца и край. Ще се отърколи по покрива на навеса, преди той да влезе в стаята. Беше много едър, за да я последва. Преди да предприеме нещо, тя ще е изчезнала от погледа му.

Още една стъпка заднишката я отведе до вратата и право в обятията на мъжа, застанал зад нея като огромна скала, която не можеше да се заобиколи. Таня изстена отчаяна. Беше толкова близо до целта! Огромна ръка я хвана за ръката и я отдръпна от Лазар.

— Е, какви мисли ти минаха през ума, Лазаре?

Таня примига. Въпросът беше отпращан не към нея, а към вече освободения ѝ пленник. Сякаш той ѝ беше помагал при бягството. Още по-важно беше, че не Стефан зададе въпроса, а набитият мъж, когото наричаха Серж.

— Поприказвахме си — обясни Лазар, обърна се и издърпа ножа от ръката на Таня. — В края на краищата нали скоро ще ни стане кралица.

— Да, ще стане. Още една причина да не си играе с ножове. Току-виж се наранила. Стефан трябваше да я обезоръжи.

— Не се съмнявам, че го е направил. Но тя така го е изкарала от търпение, че навярно е забравил да отнесе ножчето.

Таня прехапа устни. Беше се зарадвала, че мъже не ѝ обръщат внимание, но това сега минаваше всякакви граници.

— Ако нямате нищо против, имайте предвид, че още съм тука, колкото и силно да е желанието ми да не съм.

— Извинете, принцесо — захили се Лазар от висотата на ръста си. После я зяпна в лицето и избухна в смях. — Не виждам да е изпълнила заповедта на Стефан — каза той на Серж.

Серж извърна лицето ѝ към себе си. Само за миг, защото тя го перна по ръката.

— Прав си, не я е изпълнила.

Сега и Лазар я загледа развеселен.

— Татяна, аз добре чух какво ви обеща Стефан, ако не го послушате. Благovolете да се върнете за миг в стаята си и да се измиете, преди да ви заведем долу.

Измиването нямаше да е излишно, след като се озова притисната между двамата и възможността да избяга беше пропусната, поне засега. Но Таня всякога се бе отличавала с бунтарски, упорит нрав. Заради него беше изляла не един пердах. Впрочем, сега не я заплашваше истински бой. Въпреки всичко, доволна беше, че поне ги предупреди — ще им създава трудности, докато може. Напук на всичките им закани. Все още хранеше, макар и слаба надежда, тези мъже най-сетне да се откажат.

— Мия се веднъж седмично и то, ако имам настроение — заяви тя дръзко, придружавайки думите си със смях, не оставящ съмнение, че това е лъжа, на която тя ще настоява. — Ще ми трябват поне три седмици, докато се сетя за вода.

— Имате намерение да правите напук на Стефан?

— Разбира се!

Зад гърба ѝ Серж изпусна дълбока въздишка. Таня се опита да се промъкне между двамата, както се бяха позалисали. Но усети с досада как една ръка я хваща през кръста. Можеше да се закълне, че жестът беше автоматичен.

— Няма нищо смешно, Лазаре — избоботи Серж, без да обръща внимание на юмручетата на това момиче, което се опитваше да се освободи от прегръдката му. — Малката пак ще изкара Стефан от кожата му. Толкова лесно го вбесява, че дори избягва да се приближава към нея.

— Да, да, страни от нея — Лазар повдигна леко брадичката ѝ, загледа се в лицето, от което беше изтрит поне половината грим. — Нещо ми подсказва — изрече ѝ замислено, — че настроението на Стефан няма да е подобри. Очаквахме да намерим хубавица и ето че е изключено да сме попаднали на онова, което търсихме.

— Струва ми се, че момичето му допадаше повече, като мислеше, че е грозно — изпъшка Серж.

— И аз така смятам — потвърди Лазар, престорено весел. — Но няма да си го слагам на сърце. Поне веднъж да не си изкарва на мен яда. Нека този път Таня да опере пешкира.

Ако Лазар се надяваше с такива приказки да откаже Таня от упорството ѝ, нямаше да сполучи. Неговите разсъждения никак не ѝ харесаха, но най-болно я засегна начина, по който двамата си разговаряха над главата ѝ, докато тя стоеше притисната между тях. Таня заби остро пръстче в гърдите на Лазар и попита:

— Ако трябва да се омъжа за вашия крал, какво дава на Стефан правото да ми заповядва?

Въпросът предизвика, кой знае защо, саркастичния смях на Лазар. Изглежда, двамата със Серж виждаха нещо комично във въпроса, защото Лазар смигна на приятеля си, преди да ѝ отговори:

— Защото, по настояване на нашия крал, до сватбата именно Стефан има задължението да ви пази. За вас ще е от полза, принцесо, да сключите с него мир, вместо да продължавате войната, не сте ли съгласна?

Божичко, та те имаха отговор на всичко! Всяко, посочено от Таня, дори малко несъответствие в заговора им, биваше тутакси логично обяснено.

— Какво смятам аз — отговори тя — не е имало досега ни най-малко значение, едва ли ще има и занапред. Но кажете ми, за бога, ако наистина съм под закрилата на Стефан, значи ли това, че той може да си позволява волности с мен?

Ако говореха истината, ако щяха да я омъжват и прочее, и прочее, въпросът ѝ би трябвало да вбеси Лазар, или поне да го смуги. Но той дори не престана да се хили.

— Стефан може да прави каквото си пожелае, принцесо — подхвърли той небрежно. — Защото отговаря единствено само пред краля.

— А на Васили му е все едно, така ли? — попита Таня, предварително убедена, че е точно така.

— Васили обикновено изпълнява желанията на Стефан, те са братовчеди и Стефан е по-големия.

— Но Васили е крал.

Лазар сви рамене, сякаш искаше да каже, че така или иначе всичко си остава в семейството. После попита:

— Бихте ли предпочели Стефан да е кралят?

— Бих предпочела Стефан да пукне.

— За ваше нещастие, принцесо, все още съм жив и здрав —
долетя от горното стъпало леденият глас на Стефан.

ГЛАВА 12

Таня би искала колкото може по-дълго да не гледа Стефан в очите, по-точно би отложила мига, в който той ще я погледне в лицето. За съжаление, не зависеше от нея. Когато Серж се обърна на Стефановия глас, ръката му, която я придържаше през кръста, завъртя и нея. Тази маневра я изтласка на първа линия, изложи я на пронизващия поглед на сатанинските очи. Ако нездравият пламък в тях не беше предизвикан от думите ѝ, това значеше, че го е запалило немитото ѝ лице.

Но когато се приближи бавно към тях, Стефан се обърна не към нея, а към приятелите си:

— Опитайте се, вярвам, да я убедите много приятелски да изпълни заповедта ми, нали? Не се съмнявам също, че ѝ обясните, защо.

— Разбира се — увери го Лазар. — Разсъждавахме за отговорността например.

— Помъчихме се да я убедим да не изчезва без нас — добави Серж.

— Виж ти! Значи трябва да предвидим и такава възможност.

Таня заби силно ток в стъпалото на Серж, като благодарност за безотговорния му брътвеж. Серж изпъшка, но я пусна чак когато Стефан застана пред тях. Серж лекичко побутна Таня в гърба, тя загуби равновесие и политна към гърдите на Стефан. Ръцете му я заключиха в стоманен кафез. Пръстите му потънаха в разпиляната ѝ до кръста коса, притиснаха я цялата към него. Струваше ѝ се, че усеща пулсирането на гнева му, който я заливаше на вълни.

— Пуснете ме! — понечи да каже, но той я прекъсна с едно категорично „Не!“.

— Горчиво ще съжалявате, че не ме послушахте, Татяна — добави той зловещо, но така, че само тя да може да го чуе.

Под сивия си грим Таня пребледня като платно. Но само след секунда си спомни, че за тези мъже е стока, от която гледат да изкарат

повече пари. А никой не поврежда стоката си нарочно, колкото и да е разгневен. Стефан отново я заплашваше с обещаното детско наказание. Такава дреболия не биваше да я тревожи.

Таня се заслуша какво си говорят мъжете. Разбра, че някаква карета вече е на разположение, че на мъж по име Саша е наредено да занесе багажа ѝ на пристанището, че било добро знамение, дето са открили навреме пленничката си и ще могат да напуснат града с „Лорелай“. Но не бивало да губят повече време. Речният параход щял да потегли до един час.

После мъжете изведнъж млъкнаха и Таня остана с впечатлението, че я оглеждат и преценяват едновременно от три страни. Би трябвало да извие врат, за да се убеди с очите си, че е права. Стефан продължаваше да я притиска толкова силно, че едва виждаше нещо. Дали не изчакваха нейната реакция? Нали беше чула всичко, пък и схващаше бързо. Мъжете имаха намерение да я качат на парахода, но дали не бяха проумели най-сетне, че това е немислимо без съгласието ѝ.

Изглежда, добре беше преценила ситуацията, защото следващите думи на Стефан бяха:

— Ще ни трябва дървен сандък.

Таня се ужаси и вече беше готова на ожесточен отпор, но за нейно учудване Лазар я предвари:

— Тя е принцеса от кралско потекло! — напомни той на Стефан.

Значи комедията щеше да продължи. Принцесата от кралско потекло беше готова да се изсмее подигравателно, но поредната забележка на Стефан препълни чашата:

— Когато заприлича на принцеса, няма да възразявам да бъде почитана като такава.

Таня понечи да се обърне към Лазар и Серж, движение, което в железната ѝ клетка изискваше употреба на сила.

— Нима сте готови да му позволите да ме засипва с обиди, защото го е яд на мене? — възкликна тя.

Серж избягна погледа ѝ. Поставен в неловко положение, Лазар ѝ отвърна намусено:

— Мисля, че ви обяснихме, Татяна, кому трябва да се подчинявате. Само той може да реши, как ще бъдете транспортирана. Но ако го замолите много мило...

Лазар не се доизказа и тя можеше да разбира намека му както си ще. Мило ли? По дяволите, нямаше изгледи тя да бъде някога мила с този дявол зад гърба ѝ, който веднага я обърна към себе си, за да не моли с поглед, или с призоваващи за съчувствие гримаси, приятелите му за помощ. Боже господи, като че ли беше способна да го направи!... Впрочем, защо не, защо да не опита? Как иначе ще му се изплъзне? Сигурно не като се остави да я натъпчат в дървен сандък, изваден навярно от собствения ѝ килер. Нито един не беше достатъчно голям, за да ѝ предложи поне минимални удобства.

Тя отметна глава и най-сетне можа да погледне към Стефан. А той сякаш само това беше чакал, защото веднага срещна очите ѝ и сърцето ѝ за миг спря да бие. Погледът му се плъзгаше бавно по лицето ѝ и не оставяше съмнение по въпроса, за какво мисли в момента. За това, че тенът ѝ е сив, а би трябвало да има цвета на мляко с мед.

— Изненадвате ме, принцесо — подхвана той съвсем необичаен за него, непринуден тон. — Бях твърдо убеден, че ще положите всички усилия, да не става нужно повторно да ви запретвам полата.

Да я запретне? Господи, не беше и помисляла, че може да изпълни закана си „да ѝ сгрее задника“ и то без да остави полата ѝ на мира, та поне да посмекчи ударите. Изведнъж се оказа, че обещаният бой е реална опасност, нещо, което тя трябваше на всяка цена да предотврати.

— Веднага ще се измия — предложи му тя тихичко мир.

Беше ѝ невероятно трудно да изяви покорство, но не виждаше друга възможност.

— Сега вече няма време.

Значи не ѝ оставаше изход?

— Но аз не съм дете, което... което... — Не можеше дори да го изрече, а шумът от провлачени стъпки зад гърба ѝ подсказа, че разговорът е бил пред свидетели, че са го чули...

Заради този мъж се беше изчервявала днес безброй пъти, често, отколкото през целия си живот и макар да мразеше от дън душа главния виновник за всичко, не можа да измисли нищо по-добро от това да зарови глава на гърдите му, благодарна, че бяха толкова широки.

— Ще ви кажа нещо, принцесо — чу тя гласа му. — Вие сте невероятно твърдоглава жена — странно, в гласа му звучеше сякаш въздишка, а не гняв и това събуди в нея слаба надежда.

— Да не очаквате от мен да съдействам за собственото си отвличане? — измърмори тя гневно в ризата му.

— Очакваме от вас да съдржите думата, дадена от вашия баща, че ще се омъжите за краля. Очакваме също, че ще престанете да се съпротивлявате на нещо, което не можете да промените.

— Да не се съпротивлявам, след като вие не проявявате капка честност? — отметна тя ядосано глава. — Неспособни сте да измислите прилична лъжа, за да ме накарате да ви последвам. Сервите ми една толкова неправдоподобна история, че...

— Че може да бъде само истина.

— Единствената истина е, че не желая да тръгна с вас — сопна се тя.

Изразът на лицето му издаваше скептицизъм.

— Искате да ви повярваме, че предпочитате слугинския си живот, затъпяващата кръчмарска работа? Така ли? Живот, изпълнен със сладострастни видения на сцената и в спалнята, може би?

Таня си пое рязко въздух, после се отгласна с крака, за да усети поне бедрото му, реакцията ѝ на обидите. Ръцете му я притиснаха още по-силно, но тя го възприе по-скоро като рефлекс, отколкото като наказателно действие. Не ѝ се отплати с нищо друго за причинената болка. Затова и тя отговори на въпроса му със спокойствие, което не се връзваше с яростта, с която го беше настъпила.

— Бих предпочела все пак да не ми се нарежда какво да върша и какво не. Целият ми живот отиде, за да постигна сегашното си положение. Вече не дължа обяснения никому, освен на себе си. А вие ми цъфвате със смешната си приказка и със заплахите си, с обидите си и с арогантната си увереност, че можете да разполагате с живота ми. Е да, само че не можете. Нямате право. Никой няма това право и никой никога няма да го има.

— За жалост нямаме време да поговорим за примамливото съществуване, към което се стремите. Впрочем, на такова могат да се радват малцина от нас. Що се отнася до правото да разполагаме с живота ви, то произтича от факта, че сте родена в Кардиния, а всеки

кардинец е поданик на царувания монарх и е длъжен да се подчинява на върховната му воля.

— Кой, аз ли да му се подчиня? Тъкмо това не приемам, Стефане, подобни аргументи не са в сила за мен. В тази страна онова, което искате да сторите, е противозаконно. Независимо от каквито и да било обвинения.

Таня забеляза с отчаяние как той хвърля поглед към тавана, сякаш за да каже: „Защо ли приказвам с нея?“. А после заповяда сърдито на Лазар и Серж:

— Чакайте ни долу! — тя изтръпна от лошо предчувствие.

Докато останалите минаваха край тях, разгневеният му поглед отново спря на нея. Мекият златист цвят на очите му в този миг я поуспокои. Той я погали лекичко по главата, сякаш за да ѝ вдъхне кураж. Как трябваше да го разбира?

— Признавам, Таня, че може би избързах с настояването да хвърлите тези дрехи. Защото сега изглеждате като мърляво бостанско плашило — добави той с онзи доброжелателен израз, който предшестваше най-често смеха му. — Но щом искате да изглеждате така, ваша воля.

Тя не повярва нито миг в това спокойствие пред буря.

— Какво по-точно искате да кажете? — попита го плахо.

— Че ще забравим за наказанието, което ви се полагаше за непокорството. Нека вместо това да сключим договор.

Предложението беше още по-подозрително, но тя каза само:

— Продължете, слушам ви.

— Ако ми обещаете да не правите повече номера, ще можете да престъпите свободно и без насилие на „Лорелай“.

— В противен случай ще бъда занесена на борда в сандък, така ли? — попита тя и очите ѝ се превърнаха в две зелени цепки.

— Вързана, с кърпа в устата и напъхана в сандък — обясни той.

— Дали не можем да сключим друг договор? — предложи тя с глух глас. — Обещавам да не казвам никому как сте се държали тук, ако чисто и просто се изпарите и повече не ми се мяркате пред очите.

Ръката, която продължаваше да лежи на хълбока ѝ, стискаше достатъчно яко, за да напомни кой в момента е господар на положението.

— За да няма повече недоразумения, Татяна, повтарям, че вие ще трябва да дойдете с нас. Можете да изберете само как.

— Но аз не искам — изкрещя тя. — Това никакво значение ли няма?

Той поклати бавно глава, а тя пое тежко въздух. Значи, наистина щяха да я отвлекат, независимо от това какво ще каже, или ще направи. Да, нямаше друг избор. Трябваше да приеме предложението му, или да се откаже от всеки по-нататъшен опит за бягство.

— Е, добре — процеди неохотно. — Щом няма друг изход, ще тръгна с вас.

— И няма да правите номера?

— Няма да разговарям с никого, ако това имате предвид.

— Чудесно! Но не забравяйте, Таня, че това е споразумение, както е прието в такива случаи, бъде ли нарушено, ще има и последици. Вече знаете смятам, какви ще бъдат те.

„Горко ти, ако още веднъж се изчервиш, малката. Той просто се опитва да те сплаши, иска ти да се страхуваш от него. Като избягаш, заканите му няма да струват пукната пара.“

На него каза:

— Ако наистина толкова бързате да се ометете оттук, не е ли време да ме пуснете?

— Струва ми се, че преди това договорът ни трябва да бъде скрепен с една целувка.

— Н-не — беше всичко, което тя можа да каже, преди устните му да се впият в нейните.

Първото движение на Таня беше да се възпротиви на целувката му, но после изведнъж си помисли, че това сега е рядък случай да поведе Стефан по лъжлива пътека. Поне що се отнася до чувствата ѝ. Ако е толкова нагъл, та си въобразява, че целувките му ѝ харесват и заради тях ще се примири по-лесно със съдбата си, може да понамали бдителността си. А това би улеснило нейното бягство. Фаталното беше само, че целувките му наистина ѝ харесваха. Не ѝ беше никак неприятно да усеща как устните му се движат бавно и страстно, притиснати до нейните. На това тя се отдаваше без преструвки.

Да, но такава стратегия криеше и рискове — разбра го, защото дълго стоя, замечтана, преди да се върне към действителността, дълго след като я беше пуснал от прегръдката си. Не влизаше в плановете ѝ

да си губи главата от целувките му. Нито беше допускала, че ще изпита силното желание да го върне и да получи много повече...

Бързо потисна лудото желание и надигащото се от дълбочините на душата ѝ, още слабо и неукрепнало, чувство на нежност. Този проклет дявол притежаваше сила, която тя не биваше повторно да предизвиква. Но когато го погледна, стори ѝ се, че малкият експеримент не е направил и него особено щастлив.

Думите му потвърдиха предложението.

— Само като си помисля, че бях почнал да се питам дали не греша, дали пък не сте, по чудо, все още девствена — каза той. — Глупаво от моя страна, нали?

— И все пак не сте напълно сигурен, надявам се?

Стефан само се засмя. Беше самодоволно изсмиване, по-красноречиво от всякакви думи.

„Ти как си мислиш“ — това означаваше смехът му. Таня си спомни веднага и за обещанието, че ще я накара да сподели леглото му още преди пътуването им да е свършило. Но защо и четиримата бяха толкова сигурни, че е курва? За малко да го попита, но реши, че в момента не е в състояние да понесе повече обиди. Не ѝ оставаше време, ако тълкуваше вярно припряното нетърпение в погледа му.

Не беше сгрешила, защото той я хвана за ръката и я дръпна към стълбата.

— Ела с мене, Таня...

— Момент! — прекъсна го тя рязко. — А багажът ми?

Той дори не се озърна и продължи да я дърпа:

— Надявам се, че от тук нататък ще правите каквото ви кажат и то когато ви го кажат.

С други думи беше загубила и последния шанс да вземе поне някоя и друга дреха. Искаше да се закове на място и да протестира с крясъци против такова отношение, но изведнъж проумя, че най-добре ще е да остави тук всичките си вещи, за да ги намери, когато се върне. Беше за предпочитане пред риска да остави нещата си при тези дяволи, щом ѝ се отдаде възможност да се отърве от тяхната компания. Разбираше също, че Стефан иска и по този изтънчен начин да ѝ отмъсти. Е хубаво, нека си вярва, че е успял.

Възникваше обаче още нещо, за което трябваше да се погрижи. Нямахше да е никак зле да получи помощ в усилията си да се отърве от

тези мъже. Да ѝ помогне можеше само Добс, като изпрати човек по следите ѝ, но той нямаше дори да знае, че е изчезнала. Изглежда, не беше чул гюрултията пред неговата врата, нито беше забелязал, че нещо не е на ред, защото имаше навика след закуската да заспива. Спеше като убит до късно след обяд, когато отваряха „Харема“. Да беше чул нещо, гласът му щеше да гърми из цялата къща, докато не разбере какво е станало.

— Трябва да ми позволите да кажа поне довиждане на Добс — настоя Таня и този път наистина не помръдна от мястото си.

Въпреки всичките ѝ усилия, Стефан не я пусна, а продължи да я влачи подире си.

— Необходимо ли е? — попита той. — Добс изсипа куп лъжи за вас, въпреки че не знаеше, защо ви търсим. Този мъж не ви е приятел.

— Зная, но ми е все пак нещо като роднина и почти единственият, когото съм имала.

— Вече не е.

Каза го така непринудено, прозвуча така истински, че Таня се обърка за миг. Бог да ѝ е на помощ, беше наистина превъзходен лъжец. Но тя не се остави да бъде заблудена.

— Ако догадката ми е вярна — каза тя присмехулно, — искате да ме убедите, че вие сте мой роднина?

Беше я довякъл до средата на стълбата и пак не погледна към нея, докато ѝ отговаряше:

— Имаме общи предци. Пет поколения преди нас. За да бъда поточен — вие сте ми шеста братовчедка.

— Вярвам го точно толкова, колкото и на всичките приказки. Боите се само да не кажа на Добс, че изчезвам.

— Да, мисля, че той би се опитал да ви спре. Добре ви използва, нали? Робиня, която не му струва пукната пара. Много удобно за него.

И тя си беше мислила същото, откакто порасна достатъчно, за да разбере, че Добс няма никакво право да изисква от нея толкова много. Сега му беше икономка, слугиня, готвачка, перачка, болногледачка, а в кръчмата и счетоводителка, деловодителка, домакиня, келнерка, понякога дори барманка или танцьорка, според Стефан и приятелите му в свободното време дори проститутка. Та кога — питаше се — беше имала поне миг свободен? И все пак, за цял живот робски труд, щеше да я възнагради собствеността върху „Харема“.

Ако тези мъже наложат волята си, ще загуби кръчмата, а заедно с нея и свободата си. Това в никакъв случай нямаше да допусне.

Бяха в средата на кръчмата, когато Стефан изведнъж спря. Разбра, може би, че неговата комедия изисква смяна на тактиката.

— Ако наистина имате приятели и те живеят наблизко — предложи той, — можем да пожертваме една-две минути, за да се сбогуваме с тях.

Приятели? Единствените ѝ приятелки бяха няколко барманки, но и с тях отношенията се промениха, откакто тя командваше тук. Пък и Стефан едва ли имаше предвид такива приятелства, защото с момичетата Таня никога не се беше чувствала истински близка.

— Нямам никого — каза тя и този отговор внезапно я натъжи. Досега не се беше замисляла над тази празнина в живота си.

— Поне някой любовник, на когото държите особено много? — настояваше Стефан.

В миг тъгата отстъпи място на нова ярост:

— О, те са толкова много! Ще ми дадете ли цял ден на разположение, за да успея да ги обиколя?

След тази саркастична забележка тя бе повлечена безмилостно и след миг прокле нерешителността си, защото видя каретата и заобиколилите я мъже, готови на всичко, за да попречат на бягството ѝ. Само след миг щяха да я обкръжат. Толкова ли не можа да посочи кого да е, та ако ще и някой от Добсовите приятели на чашка, вместо да изпусне последната си възможност, само и само за да вбеси Стефан със сарказма си. „Виж, този път добре се нареди, малката! А сега не е ли по-добре да им помогнеш да те отвлекат! Да беше искала, нямаше така чудесно ги улесниш!“

ГЛАВА 13

— За бога, Стефане, тя трябва да направи нещо с проклетата си коса! — възкликна Васили, когато всички се настаниха в каретата. — Видът ѝ е на същинска повлекана.

— Чистичка, спретнатичка, нали, приятелю? Това ли е търсеният ефект? — попита Стефан с неподражаемо сух тон.

Таня реши да добави масло в огъня. Пренебрежителният поглед на Васили я разгневи достатъчно, за да се наведе сега напред и да разтърси енергично глава. Стефан и Лазар седяха до нея, единият отляво, другият отдясно. Косата ѝ отхвърча първо в скута на Лазар, после в този на Стефан и още повече се разроши. Лазар високо се разсмя. Серж стисна устни и се загледа в тавана. Васили пламна и впери поглед през прозореца, за да покаже колко голямо е пренебрежението му към нея. Ех, не е лошо да видиш за разнообразие как и друг някой се изчервява.

Стефан пое тежката вълна на косата и спаси, колкото можа, от фибите ѝ. Събра ги и ѝ ги подаде.

— Ще бъдете ли така добра, Татяна...

Непокорният израз на лицето ѝ беше повече от отговор.

— Е, понеже аз разпилях косата ви, мога сега и да я прибера — сви рамене Стефан.

Беше готов да се натовари с толкова интимна задача? Тя издърпа фибите от едната му ръка, а после и косата си от другата. Лазар продължаваше да се смее, а гневният ѝ поглед ни най-малко не го смути.

— Кой да помисли, че косата ви е толкова буйна! Как ли се събира във възелчето, което излагате на показ? — изкоментира, все още ухилен, Лазар. — Чувал съм, че майка ви е имала златиста коса — продължи той. — За разлика от Стефан, аз не съм я виждал, но той е присъствал, доколкото зная, на годеща ви с бъдещия крал. Та би могъл да ви опише как е изглеждала вашата майка. Ако го помолите, разбира се.

— Изобщо не се интересувам от вашите измислици. Всеки случай не си правете труда да продължавате, ако ще е заради мен.

— Това пък какво значи? — възкликна Васили. — Да не би още да се съмнява коя е?

— Но, моля ви, какви съмнения бих могла да имам, господине? — предвари Таня отговора им. И докато изпъваше старателно косата си назад, продължи: — Вие четиримата трябва да сте наистина последни тъпоумници, ако си въобразявате, че ще повярвам на думичка поне от брътвежа, който трябваше да изслушам днес.

— Виж я ти! Ами как си обяснявате този белег на задника си? — изтърси той грубо.

— Питайте Стефан — беше краткият отговор. С този отвратителен, нафукан пуяк тя изобщо не желаше да разговаря.

Всички погледи се впериха в Стефан. Дори Лазар се наведе напред да чуе обяснението му.

— Тя е сигурна — засмя се Стефан, — че някой от нас има слабостта да се катери по дърветата и да наднича през прозорците на спалните на втория етаж.

— Под нашето достойнство е! — изсумтя Васили.

— Ти така смяташ, Васили — ухили се Лазар. — Аз лично съм на мнение, че подобно мероприятие си струва усилията, ако изгледът, който се открива, си го заслужава.

— Но тебе е по-вероятно да те види човек да скачаш от прозорец, отколкото да се катериш към него.

Таня беше безкрайно учудена, че в момента друг, а не тя е прицел на подигравките на Васили. Хвърли изкосо поглед към Стефан и установи, че обрата, който бе взел разговорът, го забавлява. Що се отнася до нея, тя не намираше нищо смешно. Каквото и да се случеше, тези мъже си правеха майтапи, обръщаха всичко на смях. Сякаш друго не знаеха. Как да ги разбере?

Дано само не ѝ се наложи продължително време да ги разгадава.

Оправи още веднъж кока си, без много да я е грижа дали не е вързан накриво. После погледна през прозореца, за да разбере колко време още ѝ остава. Вече приближаваха пристанището. Още една или две минути...

Едно не биваше в никакъв случай да допуска: да я завлекат на парахода. Там ще има толкова много хора, че Стефан положително ще

я заключи в кабината, за да не може с никого да говори. Беше почти чудо, че той изобщо се надяваше тя да се качи спокойно и покорно на борда. Наистина ли вярваше, че ще съдържи обещанието си, когато свободата ѝ е поставена на карта?

Каретата спря и един нисичък, силно почернял от слънцето мъж, отвори вратата и забъбри на чужд език. Четиримата изглежда го познаваха. Дали не беше слугата, Саша? Таня не разбра нито дума, но съдейки по тона му, реши, че се оплаква от нещо. Освен това, ако тълкува вярно бурното му ръкомахане, припряно я подкани да побърза. После човекът изтича напред, навярно за да осведоми капитана, че и последните пътници най-сетне са тук.

Толкова скоро ли щеше да потегли параходът? Таня много се надяваше на това, защото би улеснило осъществяването на плана ѝ. А този план, замислен през минутите преди да стигнат до пристанището, не беше кой знае колко сполучлив. Всичко щеше да зависи от пъргавината ѝ. И все пак, можеше и да успее, ако се откачи от Лазар и Стефан.

За Васили не се тревожеше. Той единствен не държеше на нейното идване и изобщо не го криеше. Ако хукне покрай доковете, той няма да си направи труда да я преследва. Серж ще се опита да я хване, но той е прекалено тромав, за да я настигне. По това време на деня на пристанището е пълно с народ и това ще я улесни, особено ако Серж реши да я преследва. Тя ще се шумугне в тълпата, а той ще трябва да заобикаля ту отляво, ту отдясно идващите насреща му хора. Нямахше да е равностойно състезание.

В този план най-уязвимият момент беше, че мъчно ще изчезне от полезрението на Лазар и Стефан. Не се съмняваше, че и двамата лесно биха я хванали. Проклетите им дълги крака щяха добре да им послужат, а бяха и силни, пъргави мъже. Тези двамата трябваше да бъдат изключени от лова, още преди да е почнал. Виждаше само една възможност това да стане и господ да ѝ е на помощ, ако не успее.

За голямо нейно облекчение, Васили и Серж слязоха първи от каретата. За да успее планът ѝ, те трябваше да вървят пред, а не след нея, докато се качват един след друг по трапа. Колкото по-напред са, толкова по-добре. Оказа се, че чак толкова късмет няма.

Серж плащаше на коларя, когато Стефан помогна на Таня да слезе. Багажът трябва да беше вече на кораба, заедно със слугата Саша.

Още една причина мъжете да не рискуват да изтърват „Лорелай“, за да тичат подир непокорната бегълка. Положително щяха да се откажат, а тя щеше да се прибере у дома и да загърби неприятната случка. След това щеше непременно да се снабди с пистолет.

Трапът беше доста широк, но не толкова, че двама душа да могат да вървят редом, без да се излагат на опасност, тъй като нямаше парапет. За това можеше само да благодари на Бога. Серж и Васили наистина тръгнаха напред, след тях Лазар, но Стефан беше зад нея, което означаваше, че щеше и пръв да се изкъпе. Не очакваше, че ще върви толкова плътно зад нея и ще я държи за лакътя.

— Внимавайте къде стъпвате, Татяна — каза Стефан и я наведе на мисълта веднага да се спъне.

Успя преди това да му отвърне ядно:

— Името ми е Таня. Та-ня. Ако се обърнете още веднъж към мене с това чуждоземско Татяна, ще се развикам и ще пратя по дяволите всички споразумения. Освен това чудесно мога да мина по трапа и без ваша помощ. Покорно благодаря.

С тези думи тя издърпа със сила ръката си. Но, както и очакваше, той беше предвидил подобно движение и я държеше здраво. Добър повод за нея да се обърне и почне кавга. С рязко движение Таня го блъсна с лакти. Имаше опасност, разбира се, той да я повлече със себе си надолу, но вместо това Стефан я пусна и ѝ позволи да се обърне. Навярно беше очаквал тя да се опита да скочи във водата, докато минават по мостика, но не беше допуснал, че ще се осмели да блъсне него. Тъкмо това реши успеха на нейния план.

Всичко се нареждаше чудесно, по-добре, отколкото се беше надявала. Още преди да чуе как Стефан цопва във водата, Таня вече се беше обърнала, за да се препъне в Лазар. Лек тласък наляво и Лазар вече хвърчеше към водата, само че от другата страна на трапа. Тя не загуби време да изчаква реакцията на Серж и Васили. Двамата не бяха видели какво точно е станало и можеха само да предположат, че приятелите им са се озовали във водата. По кой начин, те засега не можеха да си обяснят.

Таня се втурна към пристанището и си плю на петите. Но спринтът ѝ продължи точно пет секунди. „Нее!“ — изкрещя тя, губейки почва под краката и чу в ухото си гласа, който най-малко би искала да чуе:

— Дръж си устата, жено, че като ти зашлевя един, веднага ще млъкнеш!

Е, нямаше основание да не вярва, че това копеле ще изпълни закана си. Ръката му, обхванала кръста ѝ, беше готова да я смачка, за да я накара да млъкне. И той я повлече безмилостно към кораба. По дяволите, не бе очаквала от Васили, че ще я преследва. Беше висок и дългокрак като Стефан и Лазар. Знаеше, че ако поиска и той може да я стигне. Просто не бе очаквала това от него.

— Защо не им кажете, че не сте ме намерил...?

Не можа да продължи, защото остроото му рамо се заби силно в стомаха ѝ. Щом си пое дъх, тя почна отчаяно да се съпротивлява и да крещи с все глас за помощ. Но Васили успя да я задържи високо на раменете си, още веднъж я раздруса яко и сложи край на виковете ѝ за помощ.

Принудителното ѝ мълчание продължи достатъчно дълго, за да може да го чуе как казва на човек, който навярно я беше зяпнал с отворена уста.

— Жената на моя слуга. Мрази параходите, но пък него го е страх да я оставя тук сама.

— Много добре го разбирам — отговори непознатият.

— Аз също, но този будала я обича, представяте ли си? Какво да се прави.

— Той лъже — изписка Таня, колкото да си спечели още едно болезнено впиване на рамото на Васили.

Когато най-сетне си пое дъх, беше вече на борда на парахода. По време на отчаяната ѝ битка, косата отново се беше разпиляла и сега се влачеше по палубата. Не беше лесно да я прибере, за да се изправи на крака. Скоро съжали за решението си, защото видя тълпата пътници, струпани край парапета на парахода, за да наблюдават Васили и ритация му товар, вместо да хвърлят прощален поглед към Натчез. На мъжете им беше забавно, някои даже се смееха, но жените гледаха строго и явно възприемаха случилото се като обидно за тях. Видя и Серж, който разговаряше с човек от екипажа. Дали не беше капитанът? Серж сигурно го заглавичкваше с някоя лъжа, както беше направил и Васили. И Серж трябва да беше скроил някакво обяснение за начина, по който я завлякоха на борда. Бяха разпространили измислицата си сред пътниците и навярно поради това нито един от тях нямаше

намерение да ѝ се притече на помощ. От Стефан и Лазар нямаше и следа. Дали не се бяха удавили? Е, дано!

Таня все още се опитваше да изкрещи истината — пък който ще да я чуе. За нея това беше единствен и последен шанс. Но от устата ѝ се изтръгваше само нечленоразделно писукане.

Мигове по-късно чу как зад нея се затръшна врата и Васили заповяда ядосано:

— Саша, ела да ѝ запушиш с нещо устата.

Свали я от раменете си и я изправи грубо на крака.

Беше я раздрусал ужасно, но това не ѝ попречи да се опита веднага да удари мъчителя си с юмрук. Не успя, защото и той беше пъргав като Стефан и умееше да се пази от удари. Всичко завърши с това, че инерцията на собствения ѝ удар я завъртя около оста ѝ. Залитна, а когато най-сетне се изправи, видя Саша с парцала в ръка.

Обсипа слугата с всички хули, които ѝ дойдоха на ум:

— Само да си посмял, джудже гадно, шут нещастен!

Саша не обърна внимание на обидите и погледна въпросително Васили. Таня проследи погледа му и се дръпна по-надалече.

— Остави я, Саша — каза Васили, комуто изведнъж беше хрумнало нещо забавно. — Да я оставим на Стефан и дяволския му темперамент. Днес ще станем свидетели на най-ужасяващия му пристъп на гняв от дълго време насам.

Ако искаше да сплаши Таня, беше постигнал целта си. До този миг не се беше замисляла за неприятните последици, които Стефан ѝ беше обещал. А тя не само беше вдигнала скандал, но беше накарала двама мъже да се изкъпят пряко воля в реката. Сега единият от тях имаше основание да прави с нея каквото си ще. Но нали и това не беше я възпряло да се опита да избяга. А сега я заплашваше непосредствена опасност.

Таня сви пренебрежително устни. Този златен Адонис и отмъстителното му злорадство не можеха така лесно да я сплашат.

— Твърдите, че съм обещана на вас, нали? — изсъска тя. — Но сам разбирате, защо не мога да повярвам.

Кехлибарените му очи я пронизваха с презрение по-силно от нейното:

— И аз не съм много сигурен дали наистина е така, но, уверявам ви, вие никога няма да споделите моето легло — изсмя се саркастично

и продължи: — Кралските бракове не изискват дори елементарна почтеност между мъж и жена. Благодарен съм на Създателя, че след сватбените тържества ще ви срещам много по-рядко от сега. А вие, принцесо, ще можете да имате тогава толкова любовници, колкото си пожелаете.

— С вашата благословия?

— Естествено — заяви той великодушно. — Дори ще ви препоръчвам подходящи господа, ако желаете, разбира се.

— О, нека отгатна. Вашия скъп братовчед например?

Васили сви рамене.

— По необясними за мен причини, вие не го отблъсквате толкова силно, колкото би могло да се очаква. Тъй че ще направите добре, ако запазите интереса му към вас, вместо да предизвиквате гнева му. Влиянието му при двора е твърде голямо.

Стори й се, че чува лекия смях на Саша, който през цялото време на разговора беше стоял неподвижен до нея. Изглеждаше някак шокиран от думите на Васили.

— Престанете! — отсече тя с повелителния тон, който беше чувала от Стефан и Васили вдигна учудено вежди. — Не ми е ясно, защо настоявате на продължението на този фарс, но и вие, и аз, и двамата знаем, че трудно понасяте присъствието ми, все едно закъде пътуваме. Тогава, защо не ме оставихте да избягам?

— Дългът стои по-високо от желанието, принцесо — отговори простичко той. — Още нещо, което ще ви се наложи да усвоите.

— За нищо на света.

Той пак сви рамене и даде знак на Саша да напусне помещението. И той тръгна към вратата, но преди да излезе, спря на прага и изгледа Таня със злобен къс смях.

— Любовницата на Стефан обича да разказва наляво и надясно по кой начин си изкарва той гнева върху й, независимо от това дали го е заслужила, или не. Ако трябва да й се вярва, после едва събира душа. Предполагам, че няма дълго да чакате...

Каква сатанинска злоба — да я остави сама след всичко, което се случи. Но защо ли се чуди — през живота си не беше срещала подостроен за омраза човек от Васили. Кой знае защо, но й беше поотвратителен и от Добс, а това не беше малко. Добс поне само я набиваше и се залавяше за работа, без да мисли повече за нея и за боя,

който ѝ беше хвърлил. А Васили не изпускате случай да забие отровни тръни в тялото ѝ. На всичкото отгоре четиримата очакваха тя да е във възторг от перспективата да се омъжи за това магаре, за този лицемер. Трябваше да ѝ кажат, че Лазар е кралят, или Стефан. Стефан...

„Значи, той има любовница? Каква ли е жената, която се оставя да бъде любена от този капризен, тъмнокос дявол? — запита се тя. Но и ти за малко не му позволи, малката. Целувката му така ти замая главата, че забрави всичко и всички. Преди да си дадеш сметка, вече се беше случило.“

Тази мисъл я накара да се изчерви. Единственото ѝ утешение беше, че сега поне нямаше кой да види пламвалите ѝ бузи.

ГЛАВА 14

„Лорелай“ беше един от големите параходи по Мисисипи, с две палуби и широка трапезария, отделна билиардна, малка библиотека и добре обзаведени кабинни. Тази, в която Васили довлече Таня, беше средна по големина, а много по-просторна от спалнята ѝ в къщи. И несравнимо по-уютна.

Леглото беше покрито с одеяло на цветя, покривката на масата беше дантелена. На масата беше сложена чудесна лампа от пьстро стъкло. Когато влязоха, тя беше вече запалена, защото кабината беше без илюминатори. Подът беше застлан с дебел ориенталски килим. В ъгъла имаше леген, бял с изрисувани златни листа, до него кана от най-фин порцелан. Под нея, грижливо сгънати, бели фланелени пешкири с монограма „Л“ — „Лорелай“.

На една от стените имаше поличка — да си нареди човек личните вещи. До отсрещната стена видя един върху друг, два куфара. За пътника ли бяха, или принадлежаха на някой от мъжете? В кабината имаше и един фотьойл. Ако го сложи до масичката с лампата, ще ѝ е много приятно да седи в него и да си чете. Откакто Айрис я научи да чете, не помнеше да е имала време за такъв лукс. Четеше само счетоводната си книга и сметките, които плащаше.

Вратата беше от масивно дърво, разбира се, заключена. Това беше първото, което установи, преди да огледа кабината. За миг изпита желание да заблъска с юмруци вратата, но само би извикала по-бързо Стефан. И тя се отказа.

Седна в креслото и осъзна, че всичките ѝ лоши предчувствия се сбъдват едно след друго. Въпреки всичко, не беше изгубила напълно кураж. Добре де, и вторият ѝ опит за бягство се беше провалил, както първият. Ако се опиташе отново, Стефан така щеше да я бие, че после да не може да събере душа. Хубаво де, ще го почака да си изкара яда и пак ще се опита да бяга. Този път проклетият принцип на Васили „Дългът стои по-високо от желанието“ беше провалил плана ѝ, но следващия път няма да се осланя на никакви предвиждания, кой от

мъжете как ще реагира. Беше сбъркала и в предположението си, че ще се откажат да я преследват, от страх да не пропуснат кораба. Бяха вложили толкова време и усилия в нейното отвличане, че сигурно бяха готови и на нови неприятности.

Таня още не можеше да проумее, защо бяха избрали именно нея. Може би някой собственик на бордей им беше поръчал да му намерят екзотична танцьорка. Това обясняваше, защо не се отказаха, когато не повярва на фантастичната им история, или когато почна да им създава трудности.

И все пак, толкова ядове и пари заради едно момиче? Да не би в други кабинни също да са заключени девойки? Момичета, тръгнали доброволно, повярвали в смехотворната история?

Но това би могла да разбере, чак когато параходът пристигне, а не можеше да отлага дотогава бягството си. Колкото повече се отдалечеше от Натчез, толкова по-трудно щеше да се върне.

„Изкарвал й душата, значи?“ — размишляваше Таня.

Получи недвусмислено предупреждение, преди бурята да я връхлети. „Не сега, Саша“ — чу го да казва, преди вратата да се отвори и отново да се затвори зад Стефан.

Кроткото влизане сигурно беше измамно. Таня предпочиташе да я беше тръшнал зад себе си, както преди в кръчмата. Знаеше, че блъсването на вратата поглъща поне част от гнева. Един поглед към Стефан й отне и последното съмнение относно настроението му. Беше повече от бесен. Очите, изпълнени с хипнотизиращия златен пламък, юмруците и устните стиснати, белезите побелели, изпъкнали по-ясно от обикновено. Тялото му беше напрегнато, той сякаш още се опитваше да се овладее. Беше готова да се закълне, че няма дълго да издържи.

Ботушите, връзката и сакото бяха изчезнали. Някой му беше дал пешкир да си избърше лицето и косата, и сега той висеше забравен на врата му. Батистената риза беше прилепнала и под нея се очертаваше всеки мускул на гърдите и ръцете. Стана й ясно, че досега беше имала само смътна представа за силата му. Беше много висок, много слаб и як, премного проклета мъжественост и неистов гняв лъхаше от него.

Въпреки волята си, Таня се загледа в юмруците му — бяха като огромни чукове.

Усети как я обзема ужас и лицето ѝ стана като платно. Скочи и в миг се озова зад креслото. Но това сякаш го шибна. Стефан не се владееше. Гневът го беше лишил от дар слово и той мълчаливо преодоля разстоянието помежду им, преди тя да се сети да извика. Испита смъртен страх, когато той грубо отмести единствената преграда помежду им. От устните ѝ се изтръгна сподавен стон, когато усети как той я вдигна високо, а после я хвърли със сила върху мекото пружинено легло. Слава богу, че то посмекчи удара.

Тъкмо си помисли с облекчение, че за щастие, не я запокити срещу стената, когато се усети като затисната от канара. Тялото на Стефан покри нейното. Тежестта му я свари неподготвена и дъхът ѝ секна. Без да я остави още веднъж да поеме дъх, той впи страстно устни в нейните. Не беше наказваща целувка, но прекалено сладострастна, та да може, в невинността си да испита удоволствие. Беше като зашеметена. По-добре да беше я заудрял с могъщите си юмруци.

Някак инстинктивно разбра, че сега ще я покорява не с юмруци, а с тялото си. Испита неволно облекчение, идеше ѝ да се засмее, но смехът не мина през силно стиснатите ѝ устни. Желанието ѝ да се смее изчезна по-бързо, отколкото беше възникнало. В целувката му нямаше закачка, нито стремеж да събуди желанието и той не ѝ даваше и най-малка възможност да я прекъсне. Стефан преследваше целта си с убийствена сериозност. Беше решил да я люби — от гняв.

Таня се опита да се брани с всички възможни средства. Не бяха много, защото едва можеше да помръдне под тежестта на тялото му. А той, изглежда не усещаше нито юмруците ѝ, нито как дърпа косите му, още по-малко безпомощните ѝ опити да го отблъсне. Не само не преставаше да я целува, но се впиваше все по-яростно в устните ѝ. Дъхът му стана неин дъх и вкусът на устните му се смеси с нейния. Беше мъчително, изтощаващо, но и възбуждащо. Дивата борба с него беше изчерпала всичките ѝ сили, цялата ѝ енергия и сега беше безпомощна срещу страстните му пориви.

Сега я сковаваше страх. Години наред успяваше да избягва този род контакти с мъж и правеше всичко възможно, за да крие хубостта си. Но този мъж я желаше, въпреки нейната външност и щеше да я обладаете въпреки волята ѝ. Не беше сигурна дали в момента той изобщо разбира какво върши. Това я плашеше най-много. Беше

необуздан в страстта си, загубил контрол над себе си в безмерния си гняв. Изглежда, дори не забелязваше нежеланието ѝ.

Беше толкова горещ! Вместо студ и влага след внезапната баня, той излъчваше топлина, проникваща на вълни през дрехите ѝ. Влажната пара, която се вдигаше от тялото му, минаваше безпрепятствено през ризите ѝ... Да я пази Господ, защото започваше да изпитва неща съвсем различни от страха.

„Лорелай“ потегли още с първото потапяне на огромното колело, тласъкът беше достатъчно силен, за да отклони за миг вниманието на Стефан. Изведнъж устните ѝ станаха пак само нейни и вече нищо не пречеше на Таня да крещи или да го обсипе с упреци. Но тя мълчеше, сякаш парализирана от втренчения му поглед. Очите му още пламтяха и погледът им беше така пронизващ, че тя едва се решаваше да диша — от страх той да не загуби отново самообладание. Впрочем, какво разбираше той под самообладание? Таня не можеше да проумее какво чувство продължаваше да го владее, какви страсти се опитваше да усмири — дали желанието да я обладае, или изкушението да я набие.

Сега Стефан извърна леко глава, за да погледне ръцете си. Едната беше стиснала косата ѝ в юмрук, другата мачкаше китката ѝ. Веднага пусна косата, станала сякаш изведнъж толкова гореща, че се боеше да не го опари. После освободи китката ѝ и се подпря на ръка.

— Махайте се! — заповяда Стефан. — Изчезвайте, преди да...

Не стана нужда да ѝ повтаря, беше благодарна, че не се доизказа, защото предпочиташе да не знае какво би последвало. Но съвсем не беше лесно да се махне. Той продължаваше да я притиска с тялото си, изобщо не помръдваше. Успя все пак да се измъкне. Най-много я затрудни мократа пола, която с много усилия издърпа. Щом платът се поддаде, тя се отърколи до края на леглото, но очевидно със секунда закъснение.

— Ааа, не! — чу Таня гласа му зад себе си, а ръката му хвана полата ѝ, преди тя да успее да я стисне между краката. — Трябва да си получите поне онова, което заслужихте — каза той.

Заканата беше недвусмислена. Поне за момента се беше отказал да я обладае насила. Но не беше забравил за отдавна обещаното наказание. В този миг Таня съжали, че Стефан се овладя.

Реши да не моли за милост. Добс никога не се трогваше от молби. Но как да се покори без съпротива на подобно наказание?

Просто невъзможно. За да избяга от този параход, трябваше да остане здрава и читава, а не да лежи пребита и вързана за това легло.

Докато той да се отърколи до нея, Таня се опита още веднъж да се освободи. Беше стъпила на пода, но не можеше да си прибере полата, защото Стефан я държеше здраво. Опита се да я издърпа от якия му юмрук, но щом го погледна, разбра колко твърдо е решението му и колко е ядосан. Господ да ѝ е на помощ, той можеше да я осакати.

Инстинктивно посегна към кръста си за ножа, но още преди той да предугади намерението ѝ, Таня си спомни, че ножът вече не е там. Но тя имаше още един в кончова на ботуша. Острието не беше толкова дълго и опасно, но все пак по-добро от нищо. Сега единственото ѝ желание беше да държи Стефан на разстояние, докато стане възможно да се разговаря разумно с него. Наведе се, но ръката му вече се протягаше към нея.

Дръпна се и закри неволно лицето си с ръце, да го запази от очаквания удар. Но удар не последва. Вместо това той я притегли в скута си, в поза, която не изискваше по-нататъшни обяснения.

Очите на Таня блеснаха учудено. За бога, той наистина ли се канеше да ѝ нашари задника? Невероятно!

За това ли трябваше да я е грижа сега? Беше забравила заканата му отново да ѝ запретне полата. А Стефан го направи и то твърде чевръсто. Сега и това нямаше значение, след опасенията, които ѝ внуши Васили. Беше очаквала най-лошото и този пердах изобщо не я плашеше.

Изпита такова облекчение, че би се разсмяла, но си позволи само лека усмивка. При първия удар Таня леко се сви, а после пак се засмя. Устоя на желанието да свие мускули, напротив, отпусна ги, за да смекчи ударите. И се отдаде на приятното занимание да измисля мъчения за Васили — как ще го подложи на бавни изтезания заради безумния страх, който ѝ беше внушил. Задникът ѝ се стореци, после изтръпна. Стефан се отнасяше сериозно към задачата си и щеше да спре чак след като му поотмине. Таня беше доволна, че избра този, а не другия начин. Странно наистина, че гневът пробуждаше желанието му да люби. Що за навици за един мъж!

ГЛАВА 15

Дланта на Стефан пламтеше, той очевидно не си представяше какво изпитва задникът на момичето. Още повече, че то не издаде нито звук. Ако плачеше, правеше го безшумно. Много искаше да не е така, защото просто не понасяше женски плач. Ако я беше чул да плаче, щеше много по-рано да спре...

Устоя на горещото си желание да я прегърне и утеши. Вината не беше негова. Нали я предупреди. Таня трябваше да престане с това свое държане. Трябваше да ѝ стане ясно, че е неин дълг да се върне в Кардиния и не бива да се опитва отново и отново да пренебрегва този дълг.

Признаваше все пак, че методът, който беше избрал, за да ѝ даде урок, беше прекалено суров. Задникът ѝ беше пурпурночервен. Както винаги, гневът го беше заслепил, а съжалението му беше закъсняло и нямаше да намали болката ѝ. На всичкото отгоре, за да не намали въздействието на урока, не можеше да ѝ признае колко му е криво и как се измъчва... Уф, по дяволите!

Стефан се обърна и внимателно я привлече към себе си. Притисна главата ѝ под брадичката си, нежно я прегърна. Тя продължаваше да мълчи, но не го отблъсна. Просто седеше ей така, с наведена глава и скръстени в скута ръце и слушаше утешенията му.

Стефан сподави въздишка. Тази жена го объркваше все повече. Откакто я видя за пръв път, беше предизвикала у него най-противоречиви чувства. Но всеки път едни и същи: удоволствие, срам, гняв, разочарование и желание да я има, от мига, в който знаеше със сигурност коя е. Сега в душата му се бореха смут, разкаяние и нежност.

Никога не беше наранявал съзнателно жена. Какво го беше навело на мисълта, че ще си го позволи тъкмо с нея, а после ще си живее спокойно. Нали знаеше от опит колко силно е чувството за вина, което обзема при вида на най-лекото синьо петънце. А на това нежно създаване беше причинил много повече. Щеше ли да е много по-зле,

ако я беше любил? С това тя поне беше свикнала. Но нали щеше да го направи с единствената цел да усмири гнева си. Пък и в края на краищата, нали трябваше някак да я накаже за това бягство.

Едно беше сигурно — не знаеше какво да я прави. Беше принцеса от кралско потекло, дори ако не желаше да го повярва. Би предпочел да се държи с нея като с принцеса. Но поведението ѝ правеше това невъзможно. На всичкото отгоре, много се боеше, че като се измие, ще стане хубава като майка си.

Таня упорито криеше истинската си външност, въпреки че мъжете вече се досещаха. Откровено казано, Стефан се боеше от мига, в който щяха да открият хубостта ѝ. Беше я пожелал такава, каквата я видя за пръв път — непривлекателна, безлична.

Красотата му доставяше само определен вид наслада и нищо повече. Хубавица не можеше да събуди любовта му. Кой знае защо, но беше решил, че в това възгрозничко момиче би могъл да се влюби. Може би защото при първата им среща, тя сякаш изобщо не забеляза белезите му. После се оказа, че съвсем не е непривлекателна. Не знаеше още нито колко хубава е всъщност, нито защо крие красотата си, но беше сигурен, че един ден ще привлече вниманието на мъжете. Що се отнася до него, хубавите жени страняха от него, но не и той от тях. Желаше това момиче и тепърва щеше да страда заради него.

Положението беше безнадеждно, от която страна и да го погледне. Може би трябваше да я остави да избяга.

Цялото му същество се възпротиви на тази мисъл и ръцете му я притиснаха още по-силно. Това я изтръгна от безразличието и тя се опита да се дръпне. Той веднага отслаби прегръдката си. Ръцете му почнаха да гаят гърба ѝ, косата, бузата — съвсем суха.

Стефан се навъси, повдигна брадичката ѝ:

— Къде са ви сълзите?

— Какви сълзи?

— Тези, които биха оставили сиви бразди по лицето ви.

— О, тези ли? — сви тя рамене. — Избърсах ги.

— Лъжкиня!

— Ех, значи сме се събрали двама лъжци. И не ме гледайте така мрачно. Ако искате сълзи, донесете си тояга. То, като поразмисля, и тояга няма да свърши работа. Сълзите ми отдавна пресъхнаха, още преди години, когато разбрах, че доставят удоволствие на Добс.

— Какво общо има това?

Смехът ѝ го накара да млъкне.

— Забравили сте, изглежда, къде ме намерихте, Стефане. Не твърдя, че животът ми при Добс е бил низ от страдания и мъки, не беше така. Но с упорития си нрав редовно си изпросвах боя. Такива неща закаляват и душата, и тялото.

Интересуваше го не толкова какво му говори, а значението, което думите ѝ придобиваха за него. Тя не беше заплакала. Не знаеше дори дали ѝ беше причинил болка.

— Усетихте ли изобщо ударите ми? — попита.

— Разбира се — отговори Таня, а когато го видя как присвива очи, добави: — Ех, не беше кой знае какво, наистина.

Той се изправи толкова рязко, че тя се озова от скута му право на пода.

— И това, ако не е... След боя, който ви хвърлих... Проклето, безсрамно момиче! Да не би кожата ви да е като гъон?

— Имате ли желание да донесете тояга?

— Не.

— Тогава какво ви притеснява? О да, разбирам. Не вярвате, че ще изтърпя още веднъж, нали?

— Защо не? — възрази той с подчертан сарказъм. — Нали нищо не усетихте?

— Усетих, усетих — измърмори тя, стана от пода се залови да си разтрива задника. — Просто не беше по-страшно от онова, с което съм свикнала — обясни тя.

Стефан се вцепени, защото най-сетне разбра истинското значение на думите ѝ.

— Исусе! Значи Добс ви биеше?

Тя примига, сякаш не беше разбрала въпроса и той повтори:

— Господин Добс биеше ли ви, Татяна?

— Мисля, че съм го споменавала. Освен това ви заявих, че не обичам името Татяна.

— По дяволите името! — сопна ѝ се той. — Как ви биеше Добс?

— Има ли значение как? С тояга, с бастун, с ръка, нали целта беше все същата — да ми причини болка.

Думите ѝ бяха пропити с неизразима горчивина, която Стефан много добре разбра. Огорчението беше негов постоянен спътник.

— Съжалявам, че ви причиних още едно неприятно изживяване, Таня. Не исках да ви причиня болка.

— О, било е само шега, разбирам — изсумтя тя презрително.

— Исках само да ви втълпя веднъж завинаги, че ще е по-добре да не се опитвате отново да бягате.

Нямаше да му позволи да облекчи съвестта си, поне с извинение. Падаше му се. И да не забравя докъде щеше да го доведе този път, и то без малко, необузданият му темперамент. Добре, че тя си беше научила урока, иначе кой го знае какво щеше да направи.

— Съдбата е била жестока към вас — каза той с горчивина. — А трябваше да ви е отредена по-щастлива младост. В двореца бяха сигурни в това, защото ви бяха поверили на баронеса Томилова заедно с цяло състояние за издръжката ви. Очаквах, че тя ще ви въведе много старателно в задълженията ви като кралица на Кардиния, ще ви запознае с дворцовия етикет...

— Ако искате да избегнете нов скандал — прекъсна го студено Таня, — направете и на двама ни една добрина. Престанете с този цирк. По цял ден слушам някакви измишльотини, писна ми, не издържам вече.

— Ще престана, ако обясните, защо не ми вярвате.

— Защото такива неща не се случват. Изгубената принцеса, нали, Стефане? Боже милостиви! Възможно ли е толкова важна личност да се окаже просто „загубена“?

— Възможно беше, за да се запази тайната. Не биваше да се оказва доверие на прекалено широк кръг от хора. Не биваше да има никаква връзка с вас, защото това можеше да ви изложи на смъртна опасност. При двора бяха сигурни, че ще се грижат за вас така, както го изисква вашият ранг. Баронесата трябваше да ви обясни също към кого да се обърнете за помощ, ако се случи нещо. Но кой е могъл да предположи, че тя ще умре, преди да сте стигнали възраст, на която поне да знаете коя сте.

— Вие имате готов отговор за всичко — избухна тя ядосано.

Темпераментният ѝ изблик го накара да се усмихне:

— Това е естествено, когато човек говори истината, принцесо.

— Престанете!

Този път той високо се разсмя.

— Чудесно, принцесо! Успокоява ме поне това, че притежавате несъмнен талант да заповядвате. Всичко останало се научава бързо.

Тя скръсти ръце на гърдите и потърси погледа му. Искаше да го накара да млъкне. Той наистина замълча, но не по нейна воля, а защото изведнъж разбра, че така е намокрил с тялото си нейната риза, че тя беше прилепнала възбуждащо към гърдите ѝ. За щастие ръцете на Таня почти ги скриваха. Последното, което биха могли да си пожелаят в момента, беше нов изблик на проклетото му сладострастие.

— Хм, мисля, че имам нужда от една баня, за да сваля мръсотията от вашата река — заяви той и тръгна към вратата, за да викне Саша.

— Моята река ли казахте? Значи, признавате, че съм американка? Стефан ѝ хвърли бърз, весел поглед.

— Ех, поне вие се смятате за такава. Но аз зная истината. А сега не искате ли и вие да се изкъпете?

— Не — отвърна тя упорито.

— Или да се преоблечете?

— Чудесно предложение! Може би ще доплувате обратно до брега и ще вземете вещите ми? — попита с престолено мил смях.

— Много умна забележка, принцесо, но се налага откажа. Впрочем, можете спокойно да разполагате с моя гардероб. Понеже на тема дрехи и без това изразявате предпочитания към мъжкото облекло, ще намерите всичко необходимо за строгия ви стил. Щом пристигнем в Ню Орлиънс, ще ви снабдим с подходящи тоалети.

— С костюм за танц, нали? — попита тя саркастично.

— Не ми е ясно какво ви внушава подобни изкусителни мисли, но тази не е лишена от привлекателност. Ако съм сигурен, че сте готова да танцувате още веднъж за нас, ще намеря време и ще се върна да взема вашия костюм. Бихте имали благодарна публика, независимо от това в какъв костюм ще танцувате, за предпочитане би било да сте изобщо без дрехи.

Толкова изопачено тълкуване на думите ѝ направо я вбеси и Стефан побърза да напусне кабината, преди да е избухнал в смях.

ГЛАВА 16

Щом Стефан излезе, Таня веднага се втурна към вратата, да провери, дали не е забравил случайно да заключи. Когато чу изщракването на ключалката, прилепи разочарована ухо към вратата и чу смеха му от другата страна.

Проклет дявол! Променливите му настроения щяха да я побъркат. В момента хуморът му ѝ харесваше точно толкова, колкото и неговият темперамент. Да танцува за тях! Как не! Виж, на неговия гроб — може.

Таня се заразхожда из каютата. Усети се като затворничка и я обзе отчаяние. Какво ще стане, ако не я пуснат да излезе, преди да са пристигнали в Ню Орлиънс? Тогава нямаше да има вече никакви шансове за бягство. Това беше истината.

Проклети да са тези четирима мъже! Но тя нямаше да се предаде толкова лесно! На карта беше поставена нейната свобода, мечтата ѝ да бъде независима. Все трябва да има нещо, което още може да се направи... В края на краищата... Не, толкова далеч нямаше да стигне. Освен това, дори да преспи със Стефан, това не значи, че той ще почне да ѝ се доверява, или ще ѝ даде възможност да избяга. По-добре да се преструва, че се е примирила със съдбата си. Трябва да накара тези мъже да повярват — не, не и четиримата, само Стефан. Очевидно е, че той решава всичко, свързано с нея. Значи, трябва да спечели доверието му, да го убеди, че може да я пуска да излиза от кабината. Въпросът е само как да го постигне.

Погледът ѝ падна върху куфарите, облепени на стената. Неговите навярно. Все ще е някакво начало, ако приеме да носи дрехите му. Поне ще си избере чиста риза. Освен това не бива да се заяжда непрекъснато с него. Не бива да избухва при всяко споменаване на крале и брачни договори. Няма да е лошо, освен това, ако той повярва, че Таня не знае да плува. Можеше да реши, че вече не го заплашва нищо повече от още една сцена в присъствието на екипажа и пътниците.

Приблѳжи с нежелание към куфарите. Имаше някаква интимност в това да облече нещо, принадлежащо на Стефан, нещо, което е докосвало тялото му. Би предпочела да не го прави, но днес не се изпълни нито едно нейно желание. Освен това собствената ѳ риза беше неприятно мокра по вина на Стефан.

Неочаквано се изчерви при спомена за онова, което за малко не се случи в тази кабина. Щеше да е доволна, ако можеше да твърди, че е било най-ужасното преживяване през целия ѳ живот, но нямаше да е вярно. Коео си е право, уплаши се от гнева му, но истината беше, че никак не я заболя, когато легна върху нея. Друга работа, ако не беше спрял навреме. Но той не можеше да го знае. Беше убеден, че е курва, а за курвите това не е нещо необичайно.

Предпочиташе да забрави боя, който ѳ дръпна Стефан, след като се отказа от първоначалното си намерение. Макар че от това детско наказание почти не я заболя. Няколко дена съответните места ще са по-чувствителни и ще избягва да седи, но нали можеше да е по-зле. Можеше да я напердаши с колана, или да я наложи с юмруци. На всичкото отгоре щеше да е напълно прав, защото беше нарушила обещанието си.

Нещо, което не разбра, беше държането му след побоя. Ако не се лъже, той искрено съжали, че е бил толкова суров с нея. Опита се да се извини, опита се дори да я утешава — докато не разбра, че тя няма нужда от утешения.

Таня отвори с гримаса един от куфарите. Не беше много мило от негова страна, че я хвърли след наказанието направо на пода. Ех, не беше много мило и от нейна страна, да го блъсне в реката. Засмя се и съжали, че не може да види лицето му в мига, в който се е озовал във водата.

Взе да рови из куфара и откри куп любопитни неща, сред тях и някакви малки кутийки, които с голямо удоволствие би отворила, ако не би се почувствала като крадец. Затова издърпа първата риза, която ѳ попадна и затвори куфара. Ризата беше от бяла батиста и прекалено тънка, за да прикрие тялото ѳ, дори ако падне на многобройни гънки. Разбра го, още щом я облече вместо мократа си риза. Пъпките на гърдите ѳ прозираха през тънкия плат и понеже не носеше бельо, не можеше да използва ризата му като единствена дреха. Не беше носила батиста. Дебелият плат на нейните ризи прикриваше достатъчно добре

гърдите. Необходимо ѝ беше бельо, но не можеше да очаква да го намери в куфара на Стефан, нали?

Таня реши да потърси връхна дреха. Намери една от коприна и кадифе, в черно и сребърно. Беше навярно най-скъпата дреха, която беше виждала през живота си. Щеше да е по-добре да не я взема, беше прекалено разкошна за момиче като нея. Но нали Стефан ѝ позволи. Ако се разсърди — негова си работа. Думите му, преди да излезе от кабината, бяха повече от недвусмислени. Щяла да му хареса повече само по риза, или направо гола.

Замисли се за странния хумор на Стефан и онова, което каза за нейния танц. Лошото ѝ чувство към Стефан се възвърна и когато той влезе след няколко секунди в кабината, завари я нацупена. Погледът, който ѝ хвърли, досипа сол в раната. В златистите му очи прочете, че той чудесно се забавлява. Добре, че не беше сам, иначе заричането да не се заяжда щеше да иде по дяволите, изместено от желанието да излее натрупания яд. Но той беше със Саша, а ги следваше и върволица моряци, понесли кофи с вода.

Още няколко моряка довякоха в кабината цинкова вана. Таня стисна зъби. Всичките ѝ замисли и планове се оказаха излишни, пътният лист към свободата беше вече в ръцете ѝ. Стефан е пожелал да се изкъпе в кабината, а това значи, че тя трябва да излезе. С придружител, естествено, но това не беше пречка. Трябва само да се добере до парапета и да намеря сгода да скочи във водата.

Докато приготвяха ваната, Стефан се приближи към нея и се залови да закопчава камизолата, която беше облякла. Тя отблъсна решително ръцете му и се закопча сама. Но си напомни, че е време да подхване хитроумните си маневри.

Нервираше я, че Стефан стои толкова близо до нея, но каза само:

— В куфара има толкова много дрехи, не е възможно всичките да са ваши. На вас ли да благодаря за тези, които взех, или на някой от останалите трима?

— Налага се да призная, че съм суетен, но и двата куфари са мои. Тъй че трябва да благодарите единствено на мен.

— Значи във втория куфар имате още дрехи? — изгледа го учудено Таня.

— Разбира се. Само че няма да ги нося в Америка. Тук много ще бият на очи. Вторият куфар трябваше да остане на кораба, който ни

чака в Ню Орлиънс, но Саша живее с абсурдната мисъл, че всичко, което сме взели, трябва да ми е на разположение през цялото пътуване.

Ще бият на очи? Не посмя да попита за кораба в Ню Орлиънс, за да не избухне отново.

— Бих носил тези дрехи само в Европа, където благородниците не са нещо необичайно.

Само това липсваше! И Стефан ли е високомерен като Васили?

— Разбирам, не, нищо не разбирам — каза тя. — Значи, твърдите, че сте аристократ и имате благородническа титла?

— В Кардиния кралят избира за личната си гвардия представители на аристокрацията. За него е щастие, когато мъжете удостоени с тази чест са приятелите, с които е израснал.

— Значи вие и четиримата сте с благороднически титли? Каква е вашата, да речем?

— Ще постави ли титлата граф на прекалено голямо изпитание нежеланието ви да ми вярвате?

Всяка негова дума поставяше доверието ѝ на сурово изпитание, но тя само сви рамене и каза:

— Любопитна съм да науча какво има във втория куфар.

— Ооо, женското любопитство! — засмя се той. — Добра причина да останете с нас.

Тази перспектива предизвика отново съпротивата на цялото ѝ същество. Да се откаже от свободата, за да задоволи любопитството си? Той подиграва ли се? Но изглеждаше в добро настроение, а тя не искаше да го разваля. Беше изслушала брътвежа за благородническите титли, без да вдига поглед към него. Нейният трик успя и моментът беше добър за решителния удар.

— Не може да се каже, че ми давате право да избирам дали да остана с вас или не, но щеше да е по-поносимо, ако пътувахме по суша.

— Не мога да си представя...

— Мразя корабите — прекъсна го с престорен ужас Таня. — Навярно както повечето хора, които не умеят да плуват.

— Няма защо да се боиш от водата, Таня. През цялото пътуване ще бдя над тебе и бъди сигурна, че ще те пазя дори с риск за живота си.

С други думи, ако скочи във водата, той ще се хвърли след нея, за да я спаси. Галантно, наистина. Но при дадените обстоятелства, галантността му беше крайно нежелателна. Значи, трябва да е сигурна, че няма да е наблизко, когато реши да скочи през борда. След няколко минути например, докато той се къпе.

Не издаде мислите си, когато каза:

— Благодаря ви, но ми се струва... Ех, известна увереност е все по-добре от нищо.

— Наистина ли се боите от водата? — попита той съчувствено.

— Чувала съм, че на параходи като този често ставали експлозии, особено когато капитаните бързат да стигнат целта си. Но нашият не бърза чак толкова, нали?

— Ако се окаже, че бърза, ще го накарам да промени решението си. Сега спокойна ли сте? — Съмнението в погледа ѝ го накара да се засмее. — Виждам, че не ми остава нищо друго, освен да ви отвлека от подобни мисли. Давате ли си сметка, че сте достойна за възхищение в тези мръсни одежди и с тази рошава коса, с ризата, провиснала като нощница и с окаяното лице? Защо гледате мрачно? Може би предпочитате да не изглеждате достойна за възхищение?

Този род приказки ѝ бяха неприятни и тя му го показва, като вдигна колана си от пода и си го върза на кръста. Но с косата не можеше така лесно да се прави. Когато прокара през нея пръсти, откри само две фиби.

— Саша! — извика с победен глас Стефан. — Струва ми се, че нашата Таня има нужда от четка за коса.

После се обърна и почна да издърпва ризата си от панталона с явното намерение да я съблече. Междувременно бяха напълнили ваната и в кабината беше останал само слугата Саша.

Когато Стефан съблече ризата през глава, Таня впери омагьосан поглед в широкия мъжествен гръб. Кожата му беше с цвета на тъмен бронз, а под нея ясно се очертаваха мускулите. Саша, който ѝ подаваме четката, трябваше да се изкашля, за да привлече вниманието ѝ. Сякаш събудена от сън, Таня пое четката и обърна гръб на цялата сцена.

Да наблюдава Стефан, докато се съблича, това беше...

Последното, което видя, беше как разкопчаният колан пада на пода до ризата. Той се събличаше. Наистина се събличаше и изглежда, изобщо не го интересуваше дали тя го гледа, или не.

— Не смятате ли, че трябва да изчакате да изляза от кабината, преди...

— Не.

И това е всичко? Чисто и просто „не“? Тя тръгна с бързи крачки към вратата. Но веднага бе спряна.

— Къде искате да отидете, Таня?

Нямаше желание да го вижда още веднъж съблечен.

— Просто ще изчакам вън, докато се изкъпете — предложи тя.

— И дума да не става. Не вярвам, че просто ще чакате.

— Виж ти, значи не мога никъде да отида? Параходът е в средата на проклетата река. И въпреки това не мога да изляза от тук? Защо не извикате някой от тримата да ме пази, щом смятате, че е необходимо. Аз просто не мога да остана тук, докато вие... докато вие... Не е прилично. Противоречи на морала, особено на вашия.

— Възможно — призна той. — Но сме принудени от обстоятелствата да направим изключение. И не ме убеждавайте, че видът на гол мъж ви притеснява кой знае колко. Какво е прилично и какво не — за това ще разсъждаваме в Европа, където тези неща имат значение.

Стефан обиждаше и страната ѝ, и нея. Получи и категоричен отказ да напуска кабината. Но в момента вратата сигурно е отключена. Значи, може чисто и просто... Но кого се канеше да измами? Нали ще ѝ вървят по петите. Дори да скочи във водата, Стефан ще е толкова наблизо, че планът ѝ ще пропадне. Ще изгуби вече наистина единствения си шанс, защото след подобен опит няма да имат и капчица доверие в нея, каквото и да каже, или да направи. За нещастие той и сега не ѝ вярва, иначе нямаше така категорично да ѝ нареди да остане в кабината.

Налагаше се да поизчака свободата си и момент, в който Стефан да не е до нея. Нощем шансовете ѝ положително щяха да са по-големи, защото щеше да им е по-трудно да я уловят в тъмното във водата. Не бе изключено и да решат, че е потънала. В този случай единствената ѝ грижа щеше да е дългият път до вкъщи.

Ако иска да се преструва, че най-сетне се е примирила, трябва да си направи оглушки за обидното предположение, че е свикнала да гледа голи мъже. Не ѝ остава и друго, освен да приеме, че Стефан ще

се изкъпе в нейно присъствие. Първото ѝ се струваше по-лесно от второто.

Залови се да разчесва енергично косата си и спря чак когато до ушите ѝ стигна звукът на разплисквана вода. Бузите ѝ пак пламнаха, а това отново я вбеси. Защо ще ѝ е криво, че тъкмо той седи гол във ваната?

— Ваше Височество!

С крайчеца на окото зърна ръката на Саша, която ѝ подаваше кожена ивичка, да си върже косата. Пое я и не поправи обръщението му, а стисна устни. Щом са научили и слугите да се преструват, значи твърдо са решили да не се отказват от театровете си. Отново се запита, дали някъде на борда на „Лорелей“ не са скрили още момичета. Момичета, които вярват, че са обещани на прекрасния Васили. Но с какво е заслужила щастието този дявол тук да върви по петите ѝ, за да я пази? Навярно му поверяват най-непокорните, а тя от самото начало си беше показала рогата.

Отново я обзе гняв срещу съдбата, която я бе сполетяла без вина. Стоеше сега като последна глупачка наред с кабината с гръб към Стефан. Добре де, край. Ако иска да я изкара от равновесие с голотата си, тя ще обърне листа. Да го видим каква ще я запее тогава.

Приблужи се бавно към креслото, седна и се загледа неприкрито в Стефан, продължавайки да си разчесва косата. Той седеше във ваната, съвсем гол. Ех, голи мъжки гърди беше виждала. Една нощ в близкия бардак избухна пожар и момичетата избягаха на улицата заедно с клиентите, в доста оскъдно облекло. Гледката предизвика неописуемата радост на съседите. Но Стефан във ваната, в това нямаше нищо комично... Или, може би, съвсем мъничко. Ваната беше кръгла и малка, та му се налагаше да се сгъва като дюлгерски метър. За да се побере, беше вирнал колене до брадичката. В момента Саша изливаше от кофата вода върху измитата му коса, а Стефан още не беше разбрал, че тя се забавлява, като го гледа.

Дори гол си беше все същия тъмен дявол. Наистина, коленете му бяха много по-светли от гърдите, доказателство, че тенът му се дължеше и на слънцето. Тялото му беше слабо окосмено, като се изключи къдравото черно руно, образуващо на гърдите му едно „V“. Таня гледаше белезите по лицето му, почти неразличими от такова разстояние и се опитваше да извика в себе си отново състраданието,

което изпита, когато ги видя за пръв път. Но не успя. За времето от първата им среща досега, този мъж беше проявил такава необузданост, че вече не можеше да събуди симпатиите ѝ.

Саша му подаде пешкир да си избърше лицето. Миг по-късно Стефан се опита да открие Таня на мястото, на което беше стояла допреди малко. Необходима му беше част от секундата, за да обърне глава и да я открие в креслото. Вдигна вежди, когато разбра, че тя го наблюдава. Засмя се, когато Таня издаде смущението си. Но тя запази сериозност. Стефан се изправи. Беше уверена, че ей сега ще припадне, но такова щастие не ѝ беше отредено.

Всемилоствиви боже, та той беше олицетворение на мъжествеността — първична и дива. Тялото му беше толкова силно, беше наистина великолепно. Беше широк в раменете, тесен в ханша, с издължени бедра. А коренът на мъжката му сила... Тя затвори очи. Стефан отново се разсмя, със смях, който дълбоко я засегна. Беше си въобразила, че този път тя ще води играта както реши и ще го обърка. Изглежда, и той си помисли нещо подобно, защото каза:

— Дойде ли вашия ред за баня, принцесо, аз няма да проявя свенливост.

По всяка вероятност тя нямаше скоро да се изкъпе...

ГЛАВА 17

По-късно Таня не можеше да си спомни как беше издържала следващия половин час, докато Саша обличаше Стефан и се въртеше около него на пета. Повечето време тя свеждаше поглед, или го вперваше в дребничкия слуга. А той, макар и с цяла глава по-нисък от нея, се оказа ужасен тиранин.

Стефан му беше заповядал да говори в нейно присъствие само на английски и когато Саша се разбъбри, върху Таня се изля поток досадни оплаквания, каквито можеше да си позволи само слуга, който е от години при господаря си. Стефан свиваше рамене, изобщо не го слушаше, или го вземаше на подбив и тогава разговорът ставаше много любопитен за нея. Не допускаше, че човек високомерен и капризен като Стефан, може да си прави и безобидни шеги. Чувството за хумор просто не се връзваше със сатанинския му характер. Но не го ли заподозря днес в желание да се шегува и с нея? Трябваше ли да източи такава възможност, само защото ѝ се струваме неправдоподобна?

Не беше доволна, че го е видяла и в по-различна светлина, че сега знае: той може да има слабост дори към един слуга. Мразеше веселия му смях, защото, чуеше ли го, сърцето ѝ подскачаше, независимо от това дали той я гледа, или не. Не беше безукорно красив като Васили, но колкото по-дълго го гледаше, толкова по-привлекателен ѝ се струваше. А тъкмо това, кой знае защо, най-много я ядосваше. Предпочиташе отношенията им да си останат черно-бели: насилник — пленничка и нищо средно. Въпреки че не беше забравила нито целувките му, нито чувствата, които те събудиха в нея. А сега изведнъж — голото му тяло... То можеше да измести дори жаждата ѝ за свобода, ако не се отърве час по-скоро от този мъж.

Таня въздъхна с облекчение, когато го видя облечен. Кафявият панталон му стоеше като излят. Според нея беше дори прекалено впит. Безукорната кройка на тъмнозелената връхна дреха беше сякаш предназначена да подчертае съвършената му фигура. Ризата с басти на

маншетите приличаше на тази, която тя си бе избрала, но камизолата му от везана жълта коприна беше по-скромна от нейната и не толкова фантазе. Простотата ѝ беше компенсирана от нехайно, артистично вързана червена кърпа. За завършек Саша донесе един яркочервен цилиндър и цели двайсет секунди упорито го наглася върху черната грива на господаря си.

Облеклото подсказваше недвусмислено, че Стефан се кани да напусне кабината и Таня искаше да го направи час по-скоро. Но дори вече напълно готов, той не я остави на мира, а се приближи към нея с огледало в ръката. Таня се вцепени при мисълта какво може да означава това. Предположенията ѝ се оказаха близки до истината.

— Или измийте грима, или го възстановете — каза той и пусна кръглото огледало в скута ѝ. — Изберете едното, или другото, преди да отидем да вечеряме.

Наистина ли ѝ предоставяше избора? Е, не, беше си чисто и просто заповед, та макар и произнесена кротко. Тя мразеше заповедите, а сега просто не можеше да ги понася.

Искаше да му върне огледалото и да го посъветва какво да направи с него, но видя отражението си и едва не прихна. Беше ѝ казал, че изглежда като мърляво бостанско плашило и се беше изразил твърде меко. Изглеждаше, сякаш си беше пъхнала лицето в комин и го беше поръсила със студена пепел. Ако си наплеска лицето със сажди и ги поразмаже с пръсти, ефектът ще е същия. По брадичката, за която Стефан я беше хващал, по бузите и челото, което беше опирала в гърдите му, навсякъде личаха по-светли петна. Но как да си оправи грима без пудри и кремове? Ще се опита поне, реши Таня. Още не искаше се откаже без бой от маскарада си. Дори и както изглеждаше сега, възбуждаше Стефан и предизвикваше желанието му. Какво ли щеше да стане, като я видеше без грим? Сатанински глас ѝ подсказваше, въпреки всичко да се откаже от маскарада. Някакво кокетство, каквото не ѝ беше присъщо. Таня побърза да запуши устата на този глас.

— Сега добре ли е? — попита тя, след като се постара да размаже за няколко секунди останалия над веждите дебел слой боя по избледнелите места и да изравни тена си.

— Значи, пак уморената дърта вещица? Мърлявото бостанско плашило сякаш повече ми харесваше.

Таня стисна зъби, за да възпре неудържимото желание да сложи край на маскарада. Беше станал достатъчно подозрителен. И все пак по-добре подозрение, отколкото неопровержимо доказателство. Таня устоя още веднъж на изкушението и смени темата.

— Добре ли чух? Отиваме да вечеряме?

— Ако не предпочитате да донесат храната тук?

— О, не — побърза да го увери, по-скоро изненадана, че толкова скоро ще ѝ позволят да напусне кабината. — Не се ли боите, че мога да склоня някого да ми помогне? Да речем, капитана?

— Само ще затрудните и себе си, и него.

— Каква отвратителна лъжа сте му разказали за мен? — попита тя, присвила зелените си очи.

— Нищо, което да възбуди въображението му. Вие сте моя жена и сте се опитали да ме напуснете. Изоставили сте не само мен, но и две дечица. Ако се опивате да разкажете някому нещо друго, няма да срещнете капчица съчувствие.

Той се засмя, за да ѝ покаже, че предвижда силата на гнева ѝ. Тя попита само:

— Толкова ли се налагаше да ме превръщате в коравосърдечна майка? Или си помислихте, че никой няма да ме упрекне, че съм напуснала вас?

Очите ѝ хвърляха искри, но той остави думите ѝ да му минат покрай ушите. Само се позасмя, хвана я за ръката, накара я да стане и я побутна към вратата.

По пътя към трапезарията Стефан подхвана същата тема:

— Какво е отношението ви към децата, Таня? Ще очакват от вас да подарите на краля поне един наследник.

— Мисля, че той самият е на друго мнение — изсумтя тя. — Изобщо няма намерение да ме докосва. За което съм му безкрайно благодарна.

— Повечето жени обожават Васили. Надявах се, че мисълта да се омъжите за него, ще ви допадне.

— Далеч сте от истината.

— Ако имахте право да избирате?

— За втори път ми поставяте този въпрос. Нима имам избор?

Той не отговори. Бяха стигнали до трапезарията, доколкото можа да види през отворената врата, не много просторно, но уютно

помещение. Серж и Васили вече бяха там. Лазар изглежда още се оправяше след принудителната баня в реката. На тяхната маса нямаше други девойки, но това не я учуди. Ако на парахода имаше момичета като нея, четиримата нямаше да допуснат те да се срещнат тук и да сравнят чутите вълшебни приказки. Логично, нали?

— Стефан застана на прага и задържа Таня за лакътя.

— Говорехме за бебета — напомни й той.

— Вие говорехте, не аз.

— Още не сте ми казала какво е вашето отношение.

— Боя се, че не съм мислила по този въпрос, защото никога не съм искала да се омъжвам.

— Но при новите обстоятелства?

— Нали зная, че Васили твърдо е решил да не споделя леглото ми. Тъй че не мога да си представя как... И таз добра, нима ми подсказвате, че и незаконородено дете може да стане престолонаследник?

— Не, аз само предположих... Хайде, забравете какво съм ви казал.

Стефан млъкна и я поведе към трапезарията. Таня то погледна крадешком и разбра, че е не само разстроен, но кой знае защо, и ужасно ядосан. Това пък как да го изтълкува? Едва ли беше нова роля. Щом ѝ разрешаваше да вечеря в трапезарията, значи щеше и да обядва там, а това беше сега единственото, което я интересуваше — новата възможност да избяга.

На вечеря се държа пределно сдържано, не подхвана кавга, не направи хаплива забележка, дори на все така нетактичния Васили. Таня имаше чувството, че е извършила същински подвиг. Успя дори да не обръща внимание на презрителните погледи, които ѝ хвърляха другите пътници. Не знаеше дали причината беше разпространената от мъжете невероятна история, или неженственото ѝ облекло — и едното, и другото беше предостатъчно, за да я изложи в очите на присъстващите.

Сега Таня се забавляваше, наблюдавайки как всички жени в трапезарията се мъчеха да привлекат с погледи вниманието на Васили. Усилията им не спираха. В това отношение Стефан се оказа прав. Изглежда, много жени наистина бяха готови да обожават Васили. Поне

докато не опознаят по-отблизо този отвратителен, високомерен фукльо.

По време на вечерята Васили се оказа наистина плътно обсаден. По всяка вероятност някои жени бяха изтръгнали от капитана допълнителни сведения за него. Клетият беше така яко притиснат, че Таня се отказа да изрежда на висок глас недостатъците му, въпреки че тъкмо сега имаше добра възможност. Благоволенieto на Стефан, който ѝ позволи да отиде сама до тоалетната, когато му обясни в коридора, че това ѝ се налага, Таня си обясни със своето мълчание в присъствието на капитана. Забеляза, че Стефан кимна все пак на Серж да я последва на подобаващо разстояние. Да знаеше, че умее да плува, Стефан нямаше да ѝ позволи и толкова свобода.

Дискретното присъствие на Серж на палубата нямаше да попречи на плана ѝ, той не беше толкова близко, че да я задържи. На Таня ѝ остана дори време да избере подходящо място, от което да скочи, още един плюс за нея, защото различи в тъмното, че параходът приближава завой. Ако успее да скочи малко преди него, „Лорелай“ щеше да е вече невидим и далеч, дълго преди тя да стигне брега. Никой нямаше да я види как излиза от водата, ако в тъмното изобщо можеше да се различи нещо.

Твърдението, че не умее да плува, беше най-изтънчената лъжа през живота ѝ, заслужаваше да бъде потупана по рамото. Само да открие най-сетне проклетата тоалетна.

ГЛАВА 18

Щом Таня излезе от трапезарията, Лазар се облегна на стола и попита уж случайно:

— Стефане, мислиш ли, че е разумно да я пускаш да се разхожда сама?

— Серж ще я държи под око — отговори Стефан без капчица загриженост.

— По-добре да я държи за ръката, най-добре завързана със синджир. — В сърдитата забележка на Васили прозвуча много по-силно недоволство, отколкото в тази на приятеля му.

Предложението не доведе до сериозно обсъждане, но Лазар намери за необходимо да обърне все пак вниманието на Стефан върху обстоятелството, че ще трябва по-малко от секунда, за да скочи през борда.

— Поне тази грижа ни е спестена — отвърна Стефан. — Тя не умее да плува.

— Кой те излъга?

Въпросът понамали увереността на Стефан, а възникналото съмнение събуди позаспалия му инстинкт. Той скочи с ядно проклетие и изхвърча от трапезарията. Преди да го последват, Лазар и Васили размениха бърз поглед.

Серж тъкмо палеше угаснала цигара, когато го откриха на слабо осветената палуба.

— Къде е тя? — Стефан искаше да знае само това.

Серж кимна към една врата, която тъкмо се отваряше. Не им остана време да изпитат облекчение от това, че Таня още е на парахода, защото в същия миг пред очите им се мярнаха два бели крака — беше напъхала полата си в колана и сега тичаше към парапета, прехвърли се през него и със силен, ловък скок се намери във водата точно пред колелото.

По-късно Стефан беше готов да се закълне, че в този миг сърцето му спря да бие от страх и ужас. Наведе се над парапета, за да може да

се увери, че момичето не е било всмукано от огромните странични лопати, пенещи водата откъм тази страна на парахода, че не е било разкъсано на парчета. После изведнъж съобрази, че тъкмо заради колелата, които увеличаваха още повече скоростта на парахода надолу по реката, Таня трябваше да е вече зад „Лорелай“. Можеше да е тежко ранена, дори мъртва, или плуваше към брега. Изключваше възможността да се е удавила, защото видя колко майсторски изпълни скока си с главата напред. Неговият скок през борда беше далеч не толкова красив.

Тримата мъже край парапета стаиха дъх, докато се убедят, че Стефан се е изтръгнал от всмукващата пяна до колелото.

— Изключено е да продължим спокойно за Ню Орлиънс и там да чакаме Стефан, нали? — прекъсна мълчанието Васили.

Серж бавно поклати глава. Лазар се засмя. Васили изпъшка. След миг още три сенки потънаха във водата.

Таня се измъкна на брега и пое дъх. Плуваше добре, но не беше се опитвала да го прави с ботуши и сигурно повече нямаше да опита. На всичкото отгоре трябваше да се бори с течението. Мускулите ѝ степеняха от свръхнапрежението, а ръцете и краката ѝ трепереха. Сега не би могла да хукне да бяга, дори животът ѝ да е в опасност.

За щастие не ѝ се наложи. Бърз поглед през рамо я увери, че „Лорелай“ е изчезнала зад завоя, точно както беше предвидила. Не различи нищо и във водата, нямаше и високи вълни. Беше много тъмно, защото луната и звездите бяха зад облаци. Още едно предимство за нея, ако някой се опита да я „спасява“. Още докато скачаше, реши да изчака параходът да я отмине и да заплува към противоположния бряг, а не към този, откъм който бе скочила.

Ако има късмет, Серж още не е забелязал бързото ѝ изчезване. Пък и трудно си го представяше как се хвърля във водата да я спаси. Навярно е изтичал за Стефан, а докато той хвърли дрехи и ботуши, за да се опита храбро да я спаси, тя отдавна ще е „потънала“. Надяваше се, че така ще си помислят. И все пак беше само предположение, а тя не искаше да допусне за втори път непредпазливост. Няколко минути почивка, после ще тича с все сили, за да се отдалечи от брега. Имаше още едно предимство пред преследвачите си, дори ако Серж веднага е

скочил в реката. То беше в разстоянието, изминато от парахода между нейния скок и този на някой от мъжете, защото „Лорелай“ беше продължил пътуването си надолу по реката. Сега се помъчи да чуе всичко онова, което не можеше да види. Освен тежкото ѝ дишане, единственият шум беше успокояващото бълбукане на водата край брега. Изведнъж чу мъжки глас.

Беше неясен, но приличаше на вик. На такова разстояние не можеше да определи. Може да беше и вятърът, но Таня не искаше да рискува. Измъкна се от тинята и се повлече край брега. Трябваше да си наложи да не се паникьосва и да не хуква презглава към храсталака, така щеше да издаде къде е.

Нервите ѝ се изопнаха от усилието да не се втурне, въпреки че инстинктът ѝ подсказваше именно това. Успя да се придвижи тихо и с бързи крачки. Сега на първо място изплува въпроса: щяха ли да я преследват, да рискуват водата да ги изхвърли без дрехи и пари някъде на брега? Щяха ли да се решат на това само и само, за да я продадат в някой бордей? Отговорът беше отрицателен. Можеха да си потърсят друга. Но, ако наистина е принцеса, отговорът беше положителен. Не, не, не биваше да се хваща в капана им, да вярва в налудничавата им история. Пък и дори да беше истина, само мисълта, че ще трябва да се омъжи за Василии ѝ стигаше, за да тича с все сили и да им избяга.

Таня напредваше доста бързо, въпреки че си проправяше път през шубраците на гориста местност. Миг по-късно вече съжаляваше, че не отложи бягството за утре по обяд. Беше изключено да намери в този мрак нещо за хапване. Ако не се натъкне на чифлик или друго човешко жилище, та да помоли за храна, ще се наложи да ловува.

Добре, че има нож. Все ще улучи някое зверче, за да утоли поне на първо време глада си. Беше затъкнала ножа дълбоко в ботуша, за да не го изтърве в реката. През доста дългата почивка изля водата от ботушите и върна ножа на мястото му. Използва времето и за да се послуша внимателно за всеки шум.

Ако наистина е чула глас, той можеше да е долетял и откъм отсрещния бряг. Когато реши в последния миг да плува към брега на Луизиана, взе по този начин още една предпазна мярка. Хрумването можеше да се окаже гениално. Широката река между нея и евентуалните преследвачи я поставяше извън всяка опасност. Но и това беше само предположение и не биваше да му се доверява.

Неприятното беше, че се озова на другия бряг на реката без пари за ферибота до Натчез. Не беше сигурна, дали ще ѝ стигнат силите да преплува още веднъж реката, затова щеше да се опита да продаде скъпата камизола на Стефан и така да си набави пари. Но преди това трябваше да я изпере, защото беше цялата — както и тя самата — в мръсна тиня.

Щом се сети в какво състояние са дрехите ѝ, Таня бързо се спусна обратно към реката. Беше изминала цяла миля, или дори две, тъй че можеше спокойно да се върне към реката. Трябваша ѝ няколко минути, за да изпере дрехите, а после щеше да потърси закътано местенце, където няколко часа да поспи. Преживеният ден беше изчерпал и телесните, и душевните ѝ сили. Не биваше да допуска грешка, защото е капнала и не може да разсъждава разумно.

Откри чудесно място на самия бряг. Две дървета предлагаха идеално скривалище. Едното дърво беше паднало и задържаше силното течение на реката, второто беше приведено до земята, но и двете бяха с гъст листак и можеха да я скрият от нежелани погледи откъм другия бряг. Отначало искаше само да се потопи и внимателно да излезе от водата, за да не се окаже пак цялата в тиня. Но прикритието на двете дървета я наведе на мисълта, че може да отдели повечко време, за да си изпере добре дрехите, а и тя да се изкъпе както трябва. Чувстваше се отвратително, цялото тяло я сърбеше, вече едва издържаше на тази мръсотия.

Впи изпитателен поглед в отсрещния бряг, едва различим като черна ивица. После се обърна към гората зад себе си, потънала в тъмна сянка. Беше съвсем тихо. Таня се залови да пере всичко наред, дори ботушите си. През дългите години у Добс се беше научила да работи дори капнала от умора. След не повече от пет минути изля втори път водата от ботушите. Трепереща от студ, но чиста, Таня си пожела да има време, за да остави дрехите добре да изсъхнат, преди да ги облече. Но време нямаше. Макар в малкото ѝ скривалище край брега да беше тъмно като в рог тя беше прекалено свенлива, за да остане гола минута повече от необходимото.

Тъкмо изстискваше последните капки вода от полата, когато чу зад себе си шума на листа и се вцепени. Молеше се да е животно, куче, макар и диво, но ако беше мъж, който ще я види гола, предпочиташе да е Стефан, а не някой непознат, който щеше, може би... Полудя ли?

Стефан? По-добре Серж... Не, и той не. Васили. На Васили изобщо не би му направило впечатление, че е гола. Васили не би я пожелал. Боже милостиви, мислите ѝ се объркват. Но гласът над нея беше ясен и така добре познат, студен като речната вода, която се стичаше по косата ѝ.

— Най-напред бялата риза, а сега сиянието на бялото ви тяло. Ако не бях убеден в обратното, принцесо, щях да помисля, че желаете да ви намерят.

ГЛАВА 19

Самата мисъл, че може да иска той да я намери, беше толкова абсурдна, че не заслужаваше да му отговаря. Пък и в този изпълнен с терзания миг едва ли би й хрумнало какво да каже. Знаеше, че Стефан я гледа, а очите му хвърлят искри, сякаш беше застанала между два ярки лъча. Господи, тази ужасна дума „намерена“. Съзрял е отдалече проклетата бяла риза, неговата бяла риза. През ум не й мина, че в тъмното ще се вижда отдалече.

Всички гениални предпазни мерки се оказаха напразни. Заловена... Не, не, за бога, не преди да я е уловил със собствените си ръце.

Тя се извърна и с все сили замахна рязко с мократа пола, с надеждата, че Стефан е съвсем близко и е сам. Наистина беше до нея. Тежката пола го удари през лицето и го ослепи за секунди. Колкото й беше необходимо, за да префучи край него.

Гневното му ръмжене й внушаваше панически ужас. Гласът му беше като рева на звяр и я караше да тича с все сили. И да не е бил вече бесен, от гняв, сега чашата на търпението му беше преляла. Тя тичаше без посока през храстите, уплашена и от шума, който вдигаше. Трябваше да увеличи разстоянието между тях, да намери място, където да се скрие.

Болезненият удар на клон й напомни, че носи ботуши и нищо повече. Боже милостиви, какво си въобразява, къде ще избяга гола? Не, сега не можеше да мисли, не с този разярен дявол по петите й. Още не го чуваше съвсем близо, но тя самата вдигаше такъв шум, че едва ли можеше да чуе нещо друго. Особено я плашеше, че не знае къде е той, а трябваше да знае.

Таня направи завои, за да смени посоката, в която тичаше досега. Отпусна се зад една папрат. Сложи ръка пред устата си, за да не чуе той ускореното й дишане. В същия миг чу тежките стъпки на Стефан и го видя как се отпуска на колене до нея. Скова я смъртен страх.

Нададе отчаян вик, изкрещя още веднъж, преди тежестта му да я притисне към блатистата почва. Ръката под нейния тил вдигна главата ѝ, а след миг устните му се впиха в нейните, докато в мозъка ѝ тревожни камбани предизвестяваха буря. Боже господи! Нямаше ли за този мъж друг начин да укротява гнева си? Тая се противеше с цялото си тяло, но единствената последица беше, че позата му стана още по-опасна за нея. Вече я нямаше и полата да му попречи, тъй че бедрата му можеха да се настанят безпрепятствено между нейните. Ако той не беше с всичките си дрехи...

Сега и това нямаше значение и набъбналият му член се притисна в най-интимната част от тялото ѝ. Онова, което усети, опустоши не само тялото, но и съзнанието ѝ, защото дълбоко в нея нещо се събуди за живот, надигна в кръвта ѝ кръжащи вихри и тя вече не знаеше дали иска да ги усмири или да им се отдаде... Господ да ѝ е на помощ, наистина не знаеше какво предпочита. През живота си не беше изпитвала толкова странно чувство, изнуоряващо, палещо, но и възбуждащо. Забрави за миг съпротивата си и се отпусна, за да проумее по-спокойно това чувство, но страстната му целувка я покори окончателно.

Никога не беше се опитвала да отрича, че неговите целувки ѝ харесват, въпреки че я докарват до отчаяние. И сега не беше по-различно. Трябваше да събере всичките си сили, за да потисне непреодолимото желание да го прегърне и да отговори на целувката му. Още ли беше ядосан? Не беше съвсем сигурна. Пък и не я интересуваше, ако това щеше да е наказанието му.

Изведнъж забрави тази мисъл и всяка друга също, защото ръката на Стефан се озова между двама им и бавно заопипва меките ѝ гърди. Преизпълниха я нови усещания, гъдел и лека болка в зърната я накараха да потръпне. Но ръката му вече се плъзгаше надолу по корема ѝ, натам, където се беше притиснал така силно към нея. След миг пръстите му бяха там, вече проникваха в нея и тя се опита да го помоли да престане, но устните му не се откъсваха от нейните нито за секунда. А после и тя вече не искаше той да престане.

Тя отново се изпъна цялата под него, спонтанна реакция на онова, което я караше да изпитва, на обзелото я диво чувствено опиянение. И всичко това, само защото е разгневен? Занапред този мъж можеше да я наказва с гнева си, когато си пожелае...

И двамата го чуха едновременно — някой го викаше по име. Някъде отдалече и гласът беше непознат за нея, но не и за Стефан. Той вдигна глава. Значи, още веднъж беше спасена, този път против желанието си. Не можеше да разгадае израза на лицето му. Не можеше да разбере, усмирил ли е гнева си, или той продължава да гори в него. Може би само леко приглушен, а това беше, според нея, най-лошото. В гнева си той изпитваше желание да я люби, а като му попречеше, залавяше се да ѝ насинява задника. Не искаше да я наказват още веднъж като малко дете. Не, стига. Но знаеше ли какво я очаква сега? В тъмното не виждаше очите му, за да разбере дали пак се е появил издайническият блясък.

— Ако изложите още веднъж живота си на опасност, както с този скок от „Лорелай“, ще намеря тояга — обеща ѝ той. — Изглежда, нищо друго няма да ви направи впечатление — продължи Стефан тихо, но постепенно гласът му се извиси и не ѝ остави съмнения за силата на неговия гняв. — Представяте ли си, какво изживях, докато ви търсех в реката? Цели десет минути плувах насам-натам, защото реших, че проклетото колело ви е премазало. Обезумях от страх, защото в тъмното не се виждаше нищо. Докато не зърнах белоснежните ви ръце, които ви отнасяха бавно, но сигурно и без усилия към брега.

Не беше свършил, а Таня не вярваше на ушите си. Значи гневът му е от грижа за нея? В думите му имаше толкова страст, че не можеше да се съмнява, че е нова уловка. Наистина се е тревожел за нея. Невероятно, смешно, но изведнъж се почувства виновна. Въпреки убеждението, че Стефан не е нищо повече от отвратителен доставчик на проститутки. Или поне крадец, чиито мотиви можеха да са само гадни. Но нали само преди секунди не мислеше така. Тогава мислеше само за невероятните, неизпитвани чувства, които бе събудил в нея и продължаваше да събужда, защото пръстите му още бяха в нея.

Съмняваше се дали, за разлика от нея, той си даваше сметка за това. Щеше да ѝ е много мъчително да разговаря с него сега, но трябваше да му напомни, че като недоброволен член на малката им група, има пълно право на поне един опит за бягство, по какъвто и да е начин.

— Защо мълчите? — попита той.

Имаше чувството, че очаква тя да се извини. Само това липсваше. Да си чака.

С усилие изрече, сякаш разсеяно:

— Да ви призная, че ако се налага да прекося с вас целия океан на път за вашата измислена Кардиния и ако всеки път, когато някой ви ядоса, трябва да очаквам да ме нападнете, честна дума, ще полудея. Какво правите, ако наблизко няма жена, върху която да се нахвърлите?

— Чакам, докато намеря. — В отговора му се долавяше самодоволство, но в гласа му прозвуча колебливост, когато добави: — Причиних ли ви болка, Таня?

— Много подходящ момент за размисли над този въпрос — измърмори тя. — Е, поразмина ли ви се?

— Изглежда, още не.

— Но поне с целувките приключихме, нали?

— О не, с тях не!

Като спомена целувките, изглежда му напомни къде са му пръстите и той отново ги раздвижи.

— Не можете да вършите две неща едновременно — изпъшка мъчително Таня.

— Разбира се, че мога.

Този път беше сигурна, че я дразни, беше съвсем ясно, че се забавлява. В тъмното не го виждаше, но беше сигурна, че се е ухилил до уши. Беше ѝ всъщност все едно. Новата смесица от чувства я възбуждаше, но същевременно я караше да се отпусне — парализираше съпротивата ѝ. А тя трябваше да се бори, да му устои и Таня успя да го стори.

— Вече не ми се сърдите, нали, Стефане, хайде, оставете ме да стана.

Той изобщо не помръдна.

— Изглежда, не сте ме разбрала, малка Таня, ако смятате, че трябва да съм ядосан, за да пожелая да ви любя. — Главата му отново се наведе към нея, сега устните му галеха бавно бузата ѝ чак до ухото. Тръпнеща под топлия му дъх, тя го чу да ѝ шепне: — Желаех ви миналата нощ, пожелавах ви толкова пъти днес, а в този миг повече от когато и да било. Кажете ми, че искате да ви любя, Таня, поискайте го от мен.

Този дявол не признаваше половинчати работи. Искаше тя да го подкани? Откровено казано, неговите думи я зарадваха. И все пак, какво да му каже?

Още миг и Таня щеше да разкрие чувствата си, но силен шум предупреди и двамата, че вече не са сами. Стефан изпъшка, целуна я по бузата и се изправи. Гласът му прозвуча неприязнено, когато се обърна към появилия се не навреме приятел:

— Признавам, че верността към мен, с която наскачахте в реката, ми стопли сърцето, но сега съм готов да ви пратя по дяволите. Принцесата би искала да остане известно време необезпокоявана, тъй че застани веднага с гръб към нея.

Тя се смути и отново пламна. За разлика от него, беше забравила мъчителното обстоятелство, че е съвсем гола. Той седна, свали небрежно връхната си дреха, а когато и тя седна, я хвърли в скута ѝ. Таня се пъкна вътре и въпреки че платът беше все още доста влажен, наслади се на топлината, оставена от тялото му. Като единствена дреха камизолата не беше достатъчна, защото имаше само няколко копчета на гърдите. На Таня първото копче ѝ идваше на пъпа. Но дрехата поне ѝ стигаше до коленете. Щеше да свърши работа, особено ако я придържа отпред с две ръце.

Шумът откъм храстите се засили и двамата мъже се приближиха към тях. Таня разбра кой я е открил, защото чу гласа на Лазар:

— Насам, насам!

А после друг глас попита:

— Ти намери ли Стефан?

— Даа, а пък той е спипал нашата малка рибка.

Малката рибка направи гримаса, която в тъмното никой не можеше да види. Питаше се дали не може съвсем тихичко да се измъкне, докато мъжете още се викаха един друг. Една ръка, която също не беше видяла, ѝ помогна да се изправи на крака и остана на лакътя ѝ, за да я откаже от подобни намерения, тази нощ нямаше да избяга още веднъж. Стефан сигурно щеше да намери начин да ѝ попречи. Но утре...

ГЛАВА 20

Таня от години не беше спала на открито, но въпреки това главата ѝ беше замаяна, когато се събуди и усети влажния мирис на реката. Беше свикнала да отваря очи с бистра глава и ясни усещания. Добс я беше научил на това, защото сутрин биваше най-капризен и най-често тогава ѝ удряше по някой шамар, ако не разбере заповедта му и не я изпълни на часа.

Сега се замисли за Добс и си представи какво е станало вчера, в късния следобед, когато се е събудил, а тя не е дотичала при първия му вик, нито при третия, четвъртия, както се беше случвало напоследък все по-често, защото беше утвърждавала все повече независимостта си. Кой ли е отворил вместо нея „Харема“? Джереми? Но него го биваше само да стои зад тезгяха и да налива напитки. Не беше свикнал даже да прави поръчките, за да си попълва запаса.

В главата ѝ списъкът за всичко онова, което трябваше да се свърши в кръчмата, ставаше все по-дълъг и нито Джереми, нито Аги можеха да я заместят. Нямаха и танцорка, поне докато заздравее кракът на Ейприл. Една-две вечери можеха да изкарат и без танц, но после новината щеше да плъзне и клиентелата чувствително да намалее.

Обзе я паника, като си представи, че кръчмата, от която щеше да си изкарва хляба, ще западне, само защото нея я няма и няма кой да се грижи за всичко. „Харема“ щеше, може би, дори да затвори врати или още по-лошо, Добс можеше да намери друг кръчмар. Това принудително отсъствие можеше да съсипе бъдещето ѝ. Стефан заслужава да се пържи в ада, задето я намери.

През нощта се бяха върнали до мястото, където беше оставила дрехите си. Тя и Стефан избързаха напред, за да има време да се преоблече, преди да са дошли останалите. После Стефан реши тъкмо там да прекарат нощта. За голямо нейно разочарование той сложи още един пост и до разсъмване четиримата се сменяха да я пазят. Надеждата ѝ да се измъкне, докато спят, угасна. Нямахше с какво да

запалят огън, нямаха и завивки, за да се стоплят, наложи ѝ се да спи с връхните си дрехи, а мъжете се съблякоха почти голи и проснаха дрехите си да съхнат по околните храсти.

Таня се надяваше, че ще имат свян и сега, на светло, ще се облекат. Още не беше поглеждала към тях. Беше се преобърнала насън по корем и там, където беше лежала върху тях, дрехите ѝ още бяха влажни. Мъжете бяха будни. Приказваха си тихичко и пак на чуждия език, тъй че не си направи труд да се вслушва.

По всяка вероятност крояха планове и се съветваха в каква посока да поемат. Питаше се, дали познават местността, след като и тя не познаваше този бряг на реката. Всъщност не се ориентираше и на другия, ако беше по-далечко от Натчез. Но в момента това не беше нейна грижа. Единственото, което я интересуваше, беше да намери нова възможност да се отърве от тези мъже. На практика невъзможно, защото бяха загубили всяко доверие в нея. И четиримата нямаше да я пускат на повече от крачка разстояние.

Най-сетне се реши да се обърне и да седне. Видя ги и четиримата близо до водата. Васили и Серж бяха седнали на един дънер и Васили се опитваше да избърше с кърпа тинята от ботушите си. Лазар клечеше и съсредоточено броеше пари. Значи някой от тях е носел малко, когато се е хвърлил във водата. Стефан стоеше с лице към реката, навярно с намерение да маха на параходите. Таня можеше да им обясни, че това е най-сигурният начин да бъдат ограбени и дори убити от нехранимайковци, от каквито напоследък гъмжи по Мисисипи. Само много отчаян човек може да се реши на такова нещо. Впрочем, поне засега причини за отчаяние имаше тя, а не спътниците ѝ. Що се отнася до крадците и убийците по Мисисипи, мъжете, които я отвлякоха, са им лика-прилика. В края на краищата и те не са честни и почтени хора, помисли си мрачно Таня.

С движенията си беше привлякла най-напред погледа на Серж, а после и този на Лазар. Усети, че не откъсват от нея очи и провери дали дрехата прикрива добре гърдите. Когато се обърна вече спокойна, към мъжете, установи, че и Васили е вперил поглед в нея и изглежда изненадан, едва ли не потресен. Какво, по дяволите, означаваше пък това?

— Да не би през нощта да ми е поникнала втора глава? — попита ядосано.

Като чу гласа ѝ, Стефан също се обърна и от устата му се изтръгна ругатня, която я опари. Но в същия миг Лазар високо се разсмя, а Серж се заусмихва. И тримата я зяпаха все така втренчено, сякаш бяха видели нещо невероятно. Обикновено Таня схващаше бързо, но от години така беше свикнала да е винаги добре маскирана, та дори само за пред Добс, че не се сети веднага. Водата беше измила и последната следа от нейния грим. Като си спомни, че предишната вечер се беше мила и трила в реката от глава до пети, повтори, макар и нечуто, Стефановата ругатня. Толкова беше сигурна, че повече няма да им падне в ръцете. А виж ги ти сега как реагират! Гледаха я втрещено, а на нея ѝ идеше да вие.

Мълчанието не трая дълго. Лазар овладя пристъпа си на смях и каза, сякаш на себе си:

— Предполагахме всъщност, че изглежда добре. Майка ѝ — прочута австрийска хубавица, бащата — един от най-представителните мъже на Кардиния. Тъкмо това тук очаквахме да видим, а не безцветната дърта развалина, в която се беше превърнала с помощта на малко боя. Пък и нали Стефан ни предупреди, че тя не е онова, за което се представя.

— Очаквах по-лошо, не по-добро — каза Васили.

— А това тук е просто „по-добро“, така ли? — засмя се Серж. — От цяла Европа ще се стичат да я видят, особено като се разчуе, че е надминала дори майка си по хубост. Само като си помисля, че я съжалявах...

От две гърла се изтръгна толкова силна задружна кашлица, че Серж веднага се усети и млъкна. Стефан, който дотогава не беше казал нито дума, тръгна бързо към Таня, помогна ѝ да стане.

— Въпросът е... — изрече той достатъчно студено, за да не се учудят и на следващите му думи. — Въпросът е защо ѝ е трябвало на една проститутка да крие лице, което може да ѝ донесе цяло състояние?

Гарантиращото цяло състояние лице пламна и това разгневи Таня повече от обидата. Умираще от яд, че се изчервява всеки път, щом някой от тези мъже реши да ѝ демонстрира презрението си. Но нямаше начин да спре потока от обиди, с който я заливаха и най-добре беше да не им обръща внимание. Не разбираше защо беше станала толкова чувствителна към думата проститутка, сякаш не бяха я наричали и по-

зле. Беше станала дебелокожа и ругатните минаваха край ушите ѝ. Ако се налагаше да прекара, та макар и още един ден в компанията на четиримата, трябваше да си сложи броня, или да започне да им се отплаща със същата монета.

Тъкмо в този миг ужасно ѝ се искаше някак да отмъсти. И макар въпросът да беше риторичен и никой да не очакваше от нея отговор, даде им го и то с хапливо-сладка усмивка:

— Аз съм само една, Стефане, та нямаше да ми стига времето при толкова клиенти да обслужвам всички, които би привлякло лицето ми.

Беше невероятно, но той пребледня като платно, а после бързо ѝ обърна гръб. Беше сигурно, че този път той се изчерви. „Едно на нула за тебе — каза си Таня. — И, може би, няма да е чак толкова трудно да им се отплащаш със същата монета.“

Сега чу един глас зад гърба ѝ да казва:

— За бога!

И друг:

— Стефане, защо не мислиш, преди да приказваш!

Казаха го, дори без да виждат лицето му, на което беше изписана ярост. Мъжете явно очакваха нейните думи да го вбесят. Но защо? Какво го засягаше, че тя се съгласява с мнението на тези мъже за нея? Да беше казала истината, Стефан сигурно пак щеше да се ядоса. Може би си струваше следващия път да опита.

Засега се помъчи преди всичко да не му обръща внимание. Дали нямаше да ѝ налети, както му беше навик? Изглежда, не в присъствието на приятелите си, защото той повдигна с един пръст брадичката ѝ, а златистите очи се впиха в лицето ѝ, сякаш искаше да запечата в паметта си всяка негова чертичка.

Тя знаеше какво вижда Стефан, или си въобразяваше, че знае. Всъщност отдавна не се беше оглеждала на по-ярка светлина. Но и сега да беше се огледала, нямаше да види същото, което виждаше той: гъсти мигли засенчваха очи с приказно красива форма, без дебелия слой сива пудра те изпъкваха и изглеждаха светли и сияещи, кожата беше нежна като листенце на цвете, тенът ѝ прасковен, а изписаните вежди катраненочерни, като косата. Високите скули издаваха аристократичен произход, а изкусителните възпълни устни — сладострастие. Брадичката говореше за сила и упоритост, както и леко

вирнатото носле, благодарение на което не изглеждаше високомерна. Неговите очи виждаха лице толкова очарователно, че не би могъл да го опише нито един, та макар и най-изкусният поет. Само че на него в това лице не му харесваше нищо. Таня го долавяше инстинктивно, но не можеше да проумее защо. Вчера, докато беше все още толкова непривлекателна, Стефан я беше пожелал и то, както сам каза, неведнъж. Наистина ли вече не я желаше? Да полудее човек! Защо не си изми по-рано лицето?

Той престана да изследва лицето ѝ, после заяви с престорено равнодушие:

— Разбирам мисълта ви, Таня. Щяха да стоят пред вратата ви на тълпи, така ли? Но може би щяхте да обслужвате по няколко наведнъж?

Небеса! Откакто не я искаше вече само за себе си, беше станал наистина отвратителен. Таня не знаеше дали да заплаче след забележката му, или да му залепи шамар? Но тя беше забравила да плаче...

В горската тишина плесницата прозвуча оглушително. Таня прехапа устни, за да не разтърси ръката си, пламнала от удара. Бузата на Стефан пребеля, а после стана кървавочервена там, където се бяха отпечатали пръстите ѝ. Белезите сякаш изчезнаха.

Отпечатъкът на дланта ѝ върху бузата му изпълни Таня с такова задоволство, че в момента ѝ беше все едно дали Стефан ще намери тояга и ще я удари. Може да ѝ нашари задника, както беше готов вчера с удоволствие да го направи Васили, ако Стефан не беше го възпрял навреме.

Но Стефан не направи нито едното, нито другото, само докосна с пръст бузата си и вдигна вежди.

— Предполагам, че това беше израз на несъгласието ви с мен — каза той, а тя беше готова да го удари още веднъж. Стефан предугади нейното желание и поклати предупредяващо глава: — О, не, Таня, една плесница може и да съм заслужил, но втора няма да ви се размине току-така. Дръжте се, както подобава на...

— В такъв случай ме оставете на мира, преди да ми е дошло до гуша от злостните ви подигравки.

Тя му обърна гръб, а той премълча. След малко чу стъпките му да се отдалечават и трябваше да се овладее, за да не хукне в

противоположната посока. Нямахме смисъл, четиримата щяха да се втурнат подире ѝ. Резултатът можеше да е само един — да си похаби напразно силите.

Мина още известно време, преди Лазар да се приближи към нея. На лицето му беше изписана крайна предпазливост:

— Нелепо е да ви задавам такива въпроси, принцесо, но това може ли да се яде?

Тя хвърли поглед към клончето с гъсти листа. Диви ягоди. Ако не беше толкова гладна, щеше да каже „не“, после да се облегне, доволна, на някое дърво и да ги гледа как се опитват да повърнат вече изяденото. Вместо това дръпна храстчето от ръката му и напъха в устата си няколко сочни ягоди. Реши, че това е достатъчно красноречив отговор. Беше ѝ писнало да се разправя с тези нехранимайковци.

Изведнъж разбра, че не може да преглътне проклетите ягоди. Буца колкото юмрук беше заседнала в гърлото ѝ. Не беше ѝ се случвало от детските години. „Дали няма и да заплача?“ — помисли си Таня.

Не издаде нито звук, но сълзите потекоха издайнически от очите ѝ. Като ги видя, Лазар пребледня като платно, но Таня не обърна внимание нито на това, нито на обстоятелството, че той веднага се отдалечи. Някъде зад гърба ѝ избухна кавга и премина след малко в разгорещен спор. И това не я засягаше. Дали пък няма да се изколят помежду си? Би било все пак лъч на надежда...

Ръцете, които я прегърнаха, бяха безкрайно нежни, а гърдите, към които я притеглиха, създаваха чувство за сигурност. Реши, че е Лазар, но не погледна да се увери, защото в този миг ѝ беше все едно. Силен, неудържим вопъл процепи гората. Тя плачеше! Въпреки гнева, който я изпълваше допреди малко. Какво унижение! На всичкото отгоре не можеше да каже, защо плаче — положително не защото този дявол със сатанински очи не може да я понася.

Плачеше така силно, че мина доста време, докато се вслуша в утешителните думи. Но щом ги чу, направо се вцепени и се опита да се изтръгне от прегръдката. Но ръцете я обгърнаха още по-яко. Значи трябваше, дали ѝ харесва, или не, да се остави да я утешава тъкмо той. Само това липсваше, пък и каквото и да ѝ кажеше...

— Съжалявам, Таня, понякога съм същински дявол и с право ме наричат така. Но нали ви предупредих? Случва ми се, ако нещо ме изненада...

— Искате да кажете, разочарова, нали? — прекъсна го тя с горчивина.

— Не, ако ме изненада — настоя той. — Винаги съм се справял зле с изненади.

— Вие реагирате твърде своеобразно на много неща, нали, Стефане?

Не беше умно да подчертава тъкмо това, докато беше в прегръдките му. Но опасността да я целуне възникваше само когато е ядосан, или когато иска да подпечата взаимно споразумение. Сега опасността беше отминала, още повече, че вече знаеше как изглежда тя в действителност. Това би трябвало да ѝ донесе облекчение, но, който знае защо, не го изпита. Той мълча дълго, може би нямаше изобщо да ѝ отговори, но Стефан не се сдържа:

— Оправяте се твърде добре с необичайните ми реакции, нали? — заяде се той.

Тя пак пламна, а сега вече я нямаше сивата пудра да прикрие изчервяването. Пазеха я само широките му гърди.

— Примирието продължи твърде кратко — изрече уморено.

Ръката му я галеше по тила и така я притискаше ще по-силно. Господи, той едновременно я обиждаше и я утешаваше? Този мъж наистина не вършеше нищо по нормален начин.

— Не исках да ви обиждам — прошепна ѝ той нежно на ухото. — Срещал съм жени с огромен опит, които въпреки това се страхуват, когато аз... За невинно момиче е още по-трудно, тъй че имате известно предимство.

Само това ли било? Нищо повече? Ех, поне не е имал намерение да я обижда.

— Някои невинни момичета биха реагирали по същия начин, по който реагирах и аз — отвърна Таня. — Но, както разбирам, мога вече да не се притеснявам.

— Отново ви ядосах — въздъхна той.

Таня забеляза само, че той не отговори на въпроса ѝ.

— А сега можете да ме пуснете, Стефане. Дъждът спря, ако още не сте го забелязали.

Стефан се разсмя и дори повдигна лицето ѝ, за да може тя да се убеди, че продължава да се смее. Това беше неговият начин да каже, че е готов да забрави разменените язвителни думи, готов е да започне всичко отначало. Не знаеше колко мрази да го вижда ухилен. Не знаеше, че като го види да се смее така, пулсът ѝ се ускорява. Таня виждаше устните му, усещаше тялото му, прилепено към нейното. Отново изпита странните тръпки дълбоко в себе си. По дяволите, как можеше да ѝ въздейства, след като се държа допреди секунди толкова отвратително с нея?

Усети го как се овладява, преди да я пусне и за миг ѝ се стори, че е отгатнал чувствата ѝ, но вече не е очарован от откритието си. Отдалечи се, за да не прочете по лицето му, че е била права в предположението си.

— В коя посока решихте да поемете? — попита Таня с възможно най-безразличен тон.

— На юг.

Естествено! Просто трябваше да изберат посока противоположна на тази, която тя би предпочела.

ГЛАВА 21

Бяха минали близо два часа, откакто поеха на юг, но никой от Танините спътници не бе споменал за ядене. Продължаваха да се занимават с главозамайващата метаморфоза в нейната външност, а вдигнеше ли очи, виждаше, че поне един от мъжете я зяпа. Дори Стефан. Сякаш още не можеха да повярват, че гримът е скривал толкова хубаво момиче. Серж и Лазар изглеждаха безкрайно радостни от промяната. Васили беше непроницаем и все пак цяла сутрин не направи хаплива забележка. Разбираше, че Стефан е разочарован и не можеше да си го обясни — та нали за красива екзотична танцьорка би взел повече, отколкото за грозна.

Опита се да не мисли, че сега има за тях още по-голяма стойност, защото това означаваше, че ще я пазят още по-добре. Предпочиташе да мисли само за това, че е гладна, а не беше и трудно, защото червата ѝ протестираха шумно. Най-сетне ѝ мина през ума, че тези четирима мъже, въпреки изящното си облекло и изтънчени маниери, нямаха представа как да се преживее в пуцинак. Само това липсваше! Да ѝ увиснат на врата.

Таня вече се канеше да им каже, че може да открие нещо за ядене дори тук, но Серж, който беше избързал напред да поразузнае, извика, че е открил нещо. Това „нещо“ се оказа доста голяма къща на плантатор, заобиколена от стопански постройки, осигуряващи пълната независимост на имението. Мъжете имаха късмет, те получиха каквото си пожелаха: топъл, току-що приготвен обяд, припаси за из път и четири яки коня. Можеха да си го позволят — коне и всичко останало имаше в изобилие, а мъжете имаха достатъчно пари. Но Таня разбра, че за нея няма да купят кон. Не можеше да има претенции, пък и беше ясно — отсега няма да я изпускат нито за миг от очи, няма да ѝ позволяват да ходи сама даже до тоалетната. Особено там. Стефан я придружаваше лично до бараката, изпълняваща в имението тази цел. Преди да ѝ отпусне няколко минути самота, влезе вътре, за да се убеди,

че няма втори изход. Как ли ще се решава проблемът без барачка наблизо? Може би ще стои до нея и ще я наблюдава? Ще има да чака!

Не се бавиха в плантацията повече от необходимото, защото не знаеха какво може да измисли Таня в присъствието на чужди хора. Сериозно я предупредиха да не върши глупости, без да уточняват евентуалните последици. Ако можеше да се надява, че хората в плантацията ще ѝ помогнат, би пренебрегнала предупреждението, независимо от последиците. Но собственикът беше възрастен мъж, а тежко болната му жена изобщо не излезе при тях. Останалите бяха роби — те можеха да ѝ помогнат, колкото и на самите себе си.

Когато дойде време да тръгват, Таня разбра, че е излишно да пита с кого ще язди един кон. Усещаше на лакътя си ръката на Стефан, която я беше придържала така през цялото време, прекарано в плантацията. Той я заведе право при коня, който си беше избрал, вдигна я на седлото, а после яхна и той огромната рижа кобила. Никак не ѝ хареса, че се озова в скута му. Можеше да опре гръб на ръката му и да седи спокойно, но тогава трябваше да го гледа в лицето. Достатъчно опасно беше, че е толкова близо, да докосва с тялото си неговото и усеща топлината му — всеки допир с този мъж сякаш я опарваше и все пак нямаше нищо по-мъчително от това да го гледа. Можеше, разбира се, да затвори очи, или да си изкълчи врата и да гледа само напред. Докато опитваше и двете възможности, не я оставяше увереността, че той я наблюдава, а това само усложняваше нещата. Не издържа дълго и заяви:

— Стефане, предпочитам да седя с лицето напред.

— По мъжки?

— Да.

— Не.

Тя устоя на погледа на златистите му очи и настоя:

— Защо не сте съгласен?

Той срещна погледа и само за миг и отново вперя очи в пътя. Беше стиснал зъби, присвил устни и демонстрираше пълно пренебрежение. Отговори ѝ все пак:

— Не можете с тази пола.

Наистина, в сравнение с полите, под които се навличат по няколко фусты, нейната беше тясна, но не чак толкова.

— Ще се вижда само мъничко от крака ми, почти нищо, нали ботушите скриват поне две трети от прасците.

Възражението ѝ беше логично и погледът му сякаш се посмекчи.

— И малко не бива — каза ѝ въпреки това. — Бъдете така добра, не забравяйте, че сте принцеса. Свиквайте да се държите благоприлично, както подобава на вашия ранг, а не на кръчмарска... на кръчмарско момиче.

Краткото му запъване и подсказа достатъчно ясно, че думата, която за малко не изтърва, е „курва“. По причина, която не можеше да си обясни, отново го беше вбесила и той пак я обсипваше мислено с обидни епитети. Ех, щом трябваше да ги чуе, поне да си ги заслужи.

— Какво ви подразни този път? — попита тя. — Думата крак, или думата прасец? Аз наистина съм кръчмарско момиче, Стефане, и едва ли са много ругатните, липсващи в моя речник. Да ви изредя ли няколко, срещу които сигурно бихте възразили? Копеле, да речем?

Погледите им водиха близо минута мълчалив двубой. Сега очите му пламтяха, а нейните изпускаха зелени искри. Но, за нейна изненада, само след малко Стефан ѝ отстъпи по всички линии.

— Седнете както обичате. Оголете крака докъдето пожелаете, малка Таня, и произнасяйте каквито думи си искате.

На лицето ѝ се изписа презрение — той започва кавга, а после отстъпва без бой. Но побърза да седне както искаше, преди да е размислил. Щеше да ѝ е много по-спокойно на душата, ако не гледа този дявол в очите. Само така би могла да крои нови планове за бягство...

Докато се навеждаше да дръпне полата си колкото може по-надолу, усети как ръката на Стефан я прегръща през кръста, как той притиска все по-силно бедрата ѝ между своите. Отначало не се уплаши, помисли, че той само проверява има ли опасност тя да падне от коня. Но той не я пусна и когато тя се беше разположила вече уверено в седлото. Миг по-късно ръката му се придвижи нагоре и дланта му легна върху дясната ѝ гърда, притисна я така, че гърбът ѝ да прилепне плътно към неговите гърди. Смехът ѝ заседна в гърлото, когато чу гласа му в ухото си:

— Виж какво, крайно време е да разбереш, че с една жена се държат според това как тя умее да се държи. — Той очевидно нямаше намерение да престане да я обижда.

Таня се изненада, когато проумя, че Стефан ѝ преподава урок, та макар и неприятен. Почувства се толкова унижена, че затвори очи, но само за миг, защото урокът продължи. Пръстите му обгръщаха гърдата, нежно я притискаха, а другата му ръка не преставаше да я гали. Беше ясно, че искаше по време на урока Таня да изпита срам, само срам. Но не подозираше, че твърде своеобразната му нежност буди у нея съвсем други чувства.

Опита се да отлепи пръстите му, да отблъсне ръката му. Когато той ѝ го позволи, изрече с горчивина:

— Разбрах ви.

— Не мисля.

Ръката му се върна, загали я по врата, плъзна се пак по гърдите и корема ѝ, после и по крака. Полата беше така силно опъната, че едва усещаше движенията на дланта, но пръстите му успяваха да обгърнат плътно крака ѝ, създавайки впечатление, че полата изобщо я няма, а после бързо изминаваха обратния път.

Таня задърпа ръката му, но тя се връщаше отново и отново към гърдите ѝ. Разбра, че всяка съпротива е напразна.

— Ще се разкрещя — обеща Таня.

— С което ще привлечете заинтригувана публика.

Беше забравила, че не са сами. С кавгата щяха да привлекат вниманието на другите мъже. Ръката му продължаваше да шари.

— Вървете по дяволите — каза Таня. — Добре, ще седна както вие пожелахте.

— Мъдро решение, принцесо.

Не свали ръка от гърдите ѝ, докато тя се обръщаше, за да се озове отново в скута му. Погледна го, безкрайно разочарована и ядосана, че не можа да спечели дори тази незначителна битка.

— Да съм да казвала, че сте изчадие адово, Стефане?

— О, да.

— А че сте копеле?

— И това.

— Знаете, че ви презирам.

— Неизбежно беше.

Тя замълча и се загледа в пътя, по който яздеха, твърдо решила повече да не го поглежда. Последната му реплика още звучеше в главата ѝ. Целия следобед се опитваше да разбере: наистина ли беше

неизбежно? Тя самата не беше съвсем сигурна. Но откъде идваше неговата увереност?

ГЛАВА 22

Беше се почти стъмнило, когато Стефан ги поведе встрани от шосето, да потърсят място за пренощуване. Преди малко бяха минали край плантация, където биха им дали подслон, но нито един от четиримата не предложи да поискат гостоприемство. Таня заключи, че тя е причината мъжете да предпочетат неудобната нощувка на открито. Не знаеха какво може да направи в присъствието на други хора, по-точно изобщо й нямаха доверие. Отказано й бе категорично, дори когато поиска да се отдалечи за няколко минути сама в храсталака.

Между вещите купени в плантацията, имаше и въже. Навярно идея на Стефан, защото той върза единия му край за ръката й и хвана другия, преди да й разреши да изчезне от погледа му. Имаше още едно условие: тя трябваше през цялото време да говори, да пее, или да бръмчи. Нейна работа по какъв начин ще показва къде е, важното е да я чува. Таня му заяви, че прекалява, но изпълни условието, беше й пределно ясно, че в противен случай ще нахълта подире й в гъсталака.

Реши да брой на висок глас и се върна, преди да стигне до петдесет, изобщо не се замисли дали да не отреже въжето, въпреки че бе имала време. Не, не докато всички са будни и бдителни. Но през нощта би се опитала да избяга. За предпочитане на кон, ако успее. Още не беше решила как точно. Възпираше я ясното съзнание, че ще се наложи да нарани сериозно мъжа, който ще е на пост. Серж или Лазар? Не би било редно да нарани някой от тях, защото те само изпълняваха заповедите на двамата братовчеди. Васили? Не би имала скрупули. Стефан? За него не беше съвсем сигурна.

Когато излезе от храсталака и Стефан хвана ръкава й, за да развърже въжето, другите вече бяха проснали дюшеци върху тревата, Серж тъкмо палеше огън, а Лазар разопаковаше донесената от плантацията храна — свински бут, сладки картофи и няколко вкусно миришещи хляба. Имаха провизии за цяла седмица, бяха купили и кухненски съдове, и пушки, за да могат да си набавят прясно месо. Но, както се разбра от разговорите, бръмчали край ушите й през целия ден,

никой от мъжете не знаеше да готви. Питаше се колко скандала да вдигне, преди да склони да поеме тази задача. Най-добре нито един. Защото утре просто няма да е с тях. Да им готви — как не! Ще направи всичко, да не се стига дотам.

Мъжете насядаха по наредените край огъня дюшеци. Таня забеляза, че нейният беше много, много близо до този на Стефан. Тъкмо седнаха и той я помоли да танцува за тях. Беше толкова неочаквано, че в първия миг Таня онемя. През целия ден този мъж ѝ беше демонстрирал презрението си, като се почне от гадните намеци сутринта и до сатанинските уроци следобед. Изглежда, симпатиите му към нея просто се бяха изпарили и Таня не проумяваше, защо пожела изведнъж да види нейния танц. Или това беше още един начин да я унизи? В такъв случай можеше да последва заповед преди танца да се съблече.

Мисълта, че това е причината, я вбеси и тя отговори:

— Няма да танцувам за всички, а само за вашия крал, ако много настоява.

Каза го, не само за да уязви Стефан, но и защото беше сигурна, че тъкмо Васили няма да я моли, дори ще има желание да се отърве за малко от скуката. Молбата би означавала, че танцът му е харесал. А Васили така дълбоко я презираше, че никога не би го признал.

Не беше уверена, че отговорът ѝ е оказал на Стефан желаното въздействие. На лицето му не трепна нито мускул, а гласът му прозвуча умерено хладно:

— Кралят е твърде уморен, за да изпита сега удоволствие от вашия танц. Прав ли съм, Ваше Величество?

— Наистина съм уморен — отсече Васили, изгледа Стефан, а после му обърна гръб и легна да спи. Таня чу приглушения смях на Лазар откъм отсрещната страна на огъня, но и той вече ѝ беше обърнал гръб. Отляво на нея Серж последва приятеля си. Щом и тримата се канеха да спят, значи Стефан пръв щеше да е на пост. Но той продължаваше да лежи на дюшека си. Беше се подпрял на лакът и я наблюдаваше.

— Не е ли по-разумно да поразмислите? — попита той, когато погледите им се срещнаха и никой не наведе очи. Тя усети как помежду им възниква странно напрежение.

Чудна работа, мисълта да танцува само за него я дразнеше. Би ли могла с танца си да го накара отново да я пожелае? Иска ли той отново да я пожелае?

Подобни мисли в нейното положение ужасно я ядосваха, но не можеше да отрече — занимаваха я. Не беше изключено той да престане да я харесва, но можеше ли да твърди същото и за себе си? Трябваше да признае, че той продължава да я привлича. Ето и сега, излегнат и без връхна дреха, с коса падаща на черни къдрици върху челото. В проточилото се мълчание златистият му поглед ставаше все по-настойчив.

Мислите ѝ се върнаха към въпроса му и Таня си даде сметка, че може да не го види никога вече. А когато поклати мълчаливо глава в знак на отрицание, това означаваше, че е решила за себе си — никакво разколебаване. Никога и към никой мъж не бе изпитвала такова влечение, но тъкмо това правеше Стефан особено опасен. В плановете ѝ за бъдещето нямаше място за мъж, за никой мъж. Най-малко за този тук с неговите лъжи и арогантност, с безкрайното му презрение към нея. Беше истинска лудост да се опитва да го съблазни.

Той отговори на повторния ѝ отказ със свиване на рамене. Но само след миг се надигна и каза:

— Тогава елате тук.

Изгледа го с ядно присвити очи. Беше и без туй твърде близо до него, дюшеците им бяха почти долепени.

— Защо?

— За да ви подготвя за през нощта. — Той издърпа въжето в скута си и добави: — Съжалявам, Таня, има ли смисъл един от нас да се лишава от сън, след като разполагаме с това тук.

Това тук беше въжето. Когато разбра, че иска да я върже, за малко не се изсмя. Колко добре стана, че не предложи тази заран да потърси нещо за ядене, щеше да се наложи да използва скрития нож. Сега този мъж ще я освободи от всички ужаси, защото мъжете щяха дълбоко да спят, сигурни, че тя е вързана добре. Изпълзя много бавно, сякаш насила, по-близо до него и попита:

— Наистина ли е необходимо?

— Разбира се — увери я той. — Освен, ако не предпочитате да спите под мен.

Беше отвратително да ѝ приказва такива неща тъкмо сега. Саркастичното му убождане беше съвсем излишно. Въпреки това усети как ударите на сърцето ѝ зачестиха.

С мъка се въздържа да не изкрещи в отговор на безочиято му някоя ругатня. Вместо това замърка като котенце:

— О, как да ви кажа? Свикнала съм да ме смазват под тежестта си без дълги предисловия. Но подобен начин на спане едва ли ще бъде удобен за вас.

Изглежда, пак засегна оголен нерв, защото той стиска устни и зъби, а в очите му се появи познатият пламък. Интересно, всеки намек, че тя е свикнала да си има работа с мъже, продължава го изкарва от равновесие. Подобна реакция беше необяснима. Дори докато още не я желаше, никак не му харесваше мисълта, че е проститутка. Като се изключи онази първа вечер в кръчмата, разбира се. Било му е все едно, докато е смятал, че може да си плати за услугата? Защото онази вечер той нескрито се радваше при мисълта, че сигурно е проститутка.

Таня реши, че трябва да си изясни въпроса, преди да напусне тези мъже. Добре ще го чукне по носа, ако му докаже, че и четиримата имат грях към нея. Опияняваше се от мисълта, че ще го накара да се засрами. Господи, но защо това непрекъснато я занимава. Ех, да речем, че не иска да приключи тази глава от живота си с познания за проституцията. Само това ѝ липсва! Достатъчно неприятно беше, че разбра за сладостта на целувките.

Тя протегна ръка, но Стефан не бързаше да я поеме. Затова му подаде и другата. Той обвиня няколко пъти въжето около двете ѝ китки и направи няколко възела, които сигурно трудно би развързал на сутринта. После обвиня няколко пъти другия край на въжето около кръста си.

Това беше неочаквано за Таня, но още не всичко беше загубено. Между нейните ръце и гърдите му въжето беше цяла стъпка дълго, предостатъчно, за да свие колене и измъкне ножа, без да докосне Стефан. Но така, както беше вързана за тялото му, и двамата бяха принудени да се гледат в очите. Ако той се обърне в съня си, ще я повлече за ръцете. Нямахше как. Трябваше или да го дръпне обратно, или, което щеше да е най-добре, вече да е изчезнала. Стефан си легна, тя направи същото и веднага почувства неудобството на положението си. Не беше много удобно да лежиш на хълбок, без да е свободна поне

едната ти ръка, да подпреш на нея глава. Няма да може да заспи, докато Стефан е толкова близо и я наблюдава. А той наистина я наблюдаваше. Очите му вече не святкаха. Огънят беше угаснал и те лежах в тъмното. Още можеше да различи израза на лицето му, но не и да отгатне мислите и настроението му. Не я напускаше чувството, че иска да ѝ каже нещо, или очаква тя да му каже. В начина, по който лежах, имаше нещо много интимно. Беше приятна, почти доверчива близост и, очевидно, съвсем не им се спеше.

За да го постави на изпитание, попита:

— Кога най-сетне ще ми откриете истинската причина, заради която съм тук?

— Кога най-сетне ще приемете, че сте принцеса от кралско потекло?

— Нула на нула, значи. Лека нощ, Стефане.

— Не искате ли да научите нещо за историята на вашия род? — попита той меко.

Тя затвори очи, сякаш за да се предпази от изкушението да повярва, че той знае нещо за истинското ѝ семейство. Разбира се, че не знаеше нищо. Но каквото да ѝ разкаже, ще бъде плод на фантазията му и от полза само за него.

— Не си правете труда — каза тя с горчивина. После добави: — Всяка вечер, когато ме слагаше да спя, Айрис измисляше по някоя историйка. Но Добс разбра и набързо я отказа от този навик. Не искаше да раста разглезена и с разни измишльотини в главата.

— Затова сте толкова калена и...

— Трезва.

— Бих казал, скептична.

— Също и това.

— И недоверчива?

— Не съм се замисляла, но допускам, че е така — отговори Таня.

— А вие?

— Аз съм арогантен — отговори той без колебание.

Погледна го право в очите и се засмя.

— Признавате, значи?

— Зная слабостите си, малка Таня.

— А много ли са?

— Не смятате ли и вие така?

— О, не зная. Допускам... Но ми се струва, че постепенно свиквам с някои от тях. С темперамента ви, да речем.

Това пък защо го каза? Нали напомнянето за темперамента му можеше да наведе и двамата на мисълта да се любят, а неговите ръце не бяха вързани. Достатъчно беше да ги протегне към нея. Господи, чудесна мисъл, наистина!

— Лека, нощ, Таня.

Грубият му тон ѝ даде да разбере, че не желае да му се напомня. Таня затвори очи и нечуто въздъхна: „Сбогом, Стефане“.

ГЛАВА 23

Колкото и да искаше, Таня не можеше да яхне кон и да поеме право към Натчез. Не яздеше достатъчно добре, за да е сигурна, че ако препуснат подире ѝ, ще може да запази разстоянието. Истината беше, че животното, което избра я хвърли пет-шест пъти от седлото при опитите ѝ тези два дена да се сприятели с него. Мъчителният път до къщи щеше да трае поне пет дена и ако не беше толкова загрижена за „Харема“ и за това дали Добс се оправя без нея, нямаше да посмее да се върне направо в града. Но отсъстваше вече седем дена и беше сигурна, че дори да даде пълна свобода на въображението си, няма да си представи гледката на бойното поле, в което е била превърната кръчмата. Не, тя трябваше на всяка цена да се върне.

Боеше се, че Стефан може да я пресрещне в града. Разумът ѝ твърдеше, че тези мъже няма да бият заради нея целия обратен път до Натчез. Дори да го направят, ще седнат ли да я чакат дни наред, ако не я открият веднага? Можеше само да се надява, че не са готови на това и да вземе колкото може повече предпазни мерки.

Най-трудното ще бъде да изчака до разсъмване някъде в края на града. Не можеше да рискува да влезе в „Харема“ преди кръчмата да отвори, ако все още работи. Ако Стефан я последва, ще я причака тъкмо там. Но и да не го свари, пак трябва на първо време да се крие, защото не може да се появи без грим.

За да плати за сала, продаде не камизолата на Стефан, а коня. Салджията направи чудесна сделка, но и тя нямаше вече нужда от животното и с радост се отърва от него. Добс ще припадне, ако му разкаже. Конете не са никак евтини.

Щом реши, че е дошло време, Таня се промъкна незабелязано в града, избягвайки по възможност оживените улици. Когато стигна пред кръчмата, вътре беше тихо, вратата заключена и не се виждаше светлинка. Нямаше начин да разбере дали е имало клиенти предишната вечер. В съседния бардак още работеха. Също и в игралния дом отсреща. И на двете места шумът беше поутихнал и

щяха да я чуят, ако реши да разбие вратите, за да си влезе. Защото бяха заключени и двете врати.

Капнала и гладна, Таня не беше очарована от отпора, който я очакваше. Можеше или да се покатери на покрива на верандата, с надеждата, че има отворен прозорец, или да чака до другия ден портите на кръчмата отново да се отворят. Ако изобщо отваряха. Но тогава рискуваше да ѝ се случи тъкмо онова, което успя да избегне предишната вечер.

Таня се покатери на покрива на верандата. Струваше ѝ цели десет минути и риска да падне, но успя. С огромно облекчение установи, че прозорецът на Добс е отворен.

Не беше трудно да се прехвърли, но в стаята беше тъмно като в рог. Безлунната нощ, която ѝ помогна да мине през града сега се превърна в пречка.

Намери леглото, когато се блъсна в него.

— Добс, събуди се, Добс! — зашепна тя настойчиво и задърпа дюшека. Не се чу нито звук, никакво хъркане, никакво сумтене, нищо. — Добс!

— Няма да го намерите тук, принцесо.

— Ооо, не! — изстена тя. След миг видя да просветва кибритена клечка и бързо се дръпна. Стефан седеше на стол до вратата и единственото, което ѝ мина през ума, беше: — Защо сте още тук?

— Още? Ах, да, разбирам. Ние ви чакахме. Близо три дена. Нима решихте, че няма да го направим?

— Надявах се — избухна тя и се спусна като стрела към прозореца.

Не загуби време за трудното прекачване, а рискува с рязък скок. Едното ѝ коляно се удари в перваза, рамото в покрива, а ботушът ѝ се заклеши дявол знае къде. Още се превиваше от болка, когато някой я задърпа за ботуша. Извърна се енергично и се опита да настъпи Стефан по ръката. Единственият резултат беше, че той я задърпа за другия крак. Испита ужас, когато го чу да казва:

— Подайте ми ръка, ако не искате да ви вмъкна за краката. В момента изобщо не ме засяга дали няма да си спечелите при тази процедура някой и друг белег.

Не се усъмни нито за миг, че заканата му е най-сериозна, но още веднъж изви тяло, дано въпреки всичко се освободи от лапите му. И

тогава той я задърпа.

— Почакайте. Ето — с мъка се изправи и му подаде ръка. За миг реши, че той отказва да я поеме, но Стефан я хвана и Таня се намери толкова бързо в стаята, че трябваше да се прости с всяка възможност за още един опит да избяга, дори ако ѝ хрумнеше как.

В стаята пък беше съвсем тъмно, защото кибритената клечка беше угаснала. Стефан я пусна, за да запали друга. Тя би предпочела да не го прави. Не се съмняваше, че е бесен и е готов да ѝ извие врата. Но гласът му прозвуча съвсем меко, когато заяви:

— Заловена сте и трябва да се примирите.

— Не, не мога — извика тя отчаяно.

— Ще се наложи.

Тези думи бяха повече от предупреждение. Стефан сякаш знаеше нещо, за което тя още нямаше представа. Гласът му звучеше самоуверено, едва ли не триумфиращо.

Извърна се, за да не гледа пламналите му очи. Стефан запали с бързо движение лампата до леглото. Таня впери поглед в леглото на Добс — беше празно.

— Боже господи — изстена тя. — Да не би Добс да е умрял?

— Не съм чул такова нещо.

Тя тропна с крак, ядосана от безразличието му.

— Но къде е тогава? Какво сте му сторили?

— Аз нищо лошо не съм му сторил.

— Стефане!

— Преди всичко искам да получа ножа ви, Таня. Същия, с който лесно може да се пререже и дебело въже.

Тя само го изгледа, а той запристъпва заканително към нея.

— Предайте ми го доброволно, или ще ви съблека гола, но ще го намеря.

— Не, няма да ме съблечете, проклетнико! — отвърна тя и се наведе да извади ножа.

— Ще направя всичко необходимо, принцесо. Много се лъжете, ако се надявате, че ще допусна да ми се изплъзнете още веднъж между пръстите.

Нямало да допусне! Но тя нямаше друг изход, тя трябваше да успее. Така силно съсредоточи мисли върху непреклонното си решение, че за миг сякаш се вцепени с ножа в ръка.

— Защо не си спомните какво стана след първия ви опит за бягство — подсети я той, сякаш прочете мислите ѝ. — Щастието няма да ви се усмихне повторно. — Тя срещна погледа му, но не отговори, а той попита: — Твърдо сте решила да предизвикате гнева ми, нали?

— Значи ли това, че съм изложена на опасността да ме хвърлите върху леглото? — убоде го тя с обичайния си сарказъм.

— Значи, че има опасност втори път да ви сложа на коляно и да ви напердаша.

— Ще има да чакате! — извика тя и хвърли ножа в разтворената му ръка.

— Може би имате и друго оръжие?

— Не, нямам. — Той я гледаше толкова настойчиво, че Таня не повтори, а направо му изкрещя: — Нямам!

Стефан продължаваше да я гледа и тя лесно се досети, че се колебае дали не е по-добре да я обискира. Не можеше да го упрекне, че се съмнява в думите ѝ. Но когато той най-сетне кимна с глава, разбра, че не може да получи по-красноречиво свидетелство за истинските му чувства към нея. Стефан не искаше да я опипа. Въпреки че през изминалата седмица не беше изпускал случай да я разголи.

Уф, да върви по дяволите! Радваше се, че вече не я желае. И без неговата похотливост си имаше предостатъчно грижи. Малко ли ѝ беше да се справя със собствените си желания? Тя се обърна и се втурна към вратата.

— Таня, не ме принуждавайте да ви гоня — изпъшка той.

Нямаше как — спря, разтреперана от яд, че ѝ говори толкова спокойно. Наистина ли нямаше да предизвика никога вече неговия гняв?

— Само ще прекося коридора, за да се измия и преоблека в стаята си, а после ще приготвя нещо за ядене, ако нямате намерение да напуснете града още тази нощ.

— Можете да се оправите и в хотела. Наели сме стаи.

— Благодаря, но предпочитам собствената си стая — навъси се тя. — И не виждам смисъл да ме чакате. Можете да минете утре заран да ме вземете, нали?

— Стига!

— Олеле! — погледна го тя с престорена невинност в широко отворените очи. — Нима успех все пак да ви разгневя? Не, не, разбира

се. Щом съм още жива.

Никак не му харесваше това напомняне за случилото се между тях, за необуздания му темперамент. Презрителният ѝ тон запали пламъчета в очите му, но той демонстрира учудващо самообладание. Не направи дори стъпка към нея.

В гласа му прозвучаха стоманени нотки, когато каза:

— Последната воля на Сандор беше да ви намерим и да ви отведем у дома, за да заемете мястото си на трона. Забавихме се по ваша вина и сега кой знае, дали ще го сварим жив. Ако лошото се е случило, уверявам ви, че ще изпитате силата на моя гняв... и на моята болка.

Не ѝ допадна само остротата на тона му.

— Кой е Сандор? — попита тя.

— Нашият любим крал от двадесет години.

— Но нали казахте, че Васили...

— Сандор абдикира по здравословни причини в полза на единствения си син. Малко преди да тръгнем да ви търсим.

Още една приказка. Дали не упорстваше, за да постави на изпитание нейния темперамент?

— Защо не запазите тази сърцераздирателна измислица за някоя по-лековерна жена? А сега отивам да се изкъпя. Можете да почакате тук, щом е толкова необходимо.

— Не можете да се разпореждате и занапред в тази къща, както ви скимне — задържа я той.

— Виж го ти! Разбира се, че мога! Тук съм си у дома. Пък и всичко това скоро ще бъде мое.

— Не вярвам.

Вече мразеше тази негова често повтаряна реплика.

— Вижте какво, Стефане, като се има предвид всичко, което преживях, реагирала съм наистина много меко. Никакви крясъци, малко сълзи, без припадъци. Не ме обзе амок, даже когато ви сварих отново тук. Да ви е минавало през ума, че през нощта спокойно можех да ви прережа гърлата — на вас и на вашите приятели, тъй както си спяхте. Не го направих с надеждата, че ще имате достатъчно ум в главите и ще се откажете от цялата тази нелепа история. Сега разбирам, че съм се лъгала. Е, добре, продължавайте, отведете ме,

където сте решили. Но щом изчезнете от хоризонта, аз ще се върна тук. И няма сила, която да ми попречи.

— Госпожа Берта — нали така се казва съседката ви — сигурно ще ви посрещне с отворени обятия. Но аз няма да ѝ дам тази възможност.

— Това пък какво означава? — навъси се Таня.

— Означава, че няма да ви позволим да се върнете в тази страна. И още, че купих от господин Добс тази кръчма, платих му предостатъчно, за да може до края на дните си да тъне в мед и масло. Предпочетох това, вместо да се поддам на първия си импулс и да подпаля къщата, а с нея и целия град. Предпочетох да я купя и да я препродам със значителна загуба на съседния бардак.

— Лъжете. Невъзможно е да сте носили толкова пари. Пък и не ви се налагаха толкова крайни мерки.

— Взех всички възможни мерки. Направих всичко необходимо, за да бъде изпълнена последната воля на Сандор — отсече той и добави делово: — Наистина, нашите акредитиви пострадаха малко от водата, но бяха все пак достатъчно четливи, за да задоволят астрономическите изисквания на господин Добс. Ако още се съмнявате, веднага ще ви заведе при съседката, да попитате лично госпожа Берта, кой е сега собственик на кръчмата.

Боже милостиви, вярваше му. Беше толкова спокоен и готов да даде доказателства. Осъзна станалото и се почувства смазана. В гърлото ѝ заседна буца, лицето ѝ стана като платно. Този път амокът наистина я хвана.

Не помнеше как се е приближила към него, но в някакъв миг ръцете ѝ почнаха да я болят и си даде сметка, че го удря с юмруци по гърдите. А той търпеше, не се опитваше дори да я спре. Остави я да му крещи и да го нарича с всички ругатни, които ѝ минаваха през ума. После изведнъж я прегърна и я държа притисната до себе си, докато тя сърцераздирателно плачеше.

— Разбери, няма нищо страшно, Таня.

— Не си давате сметка какво сте направили!

— Напротив. Направих всичко, за да се сбогувате без съжаление с предишния си начин на живот.

Таня се вцепени. Прегръдката му стана още по-силна. Въпреки това Таня се изтръгна от нея и плувналият в сълзи поглед, който му

отправи, беше изпълнен с недоверие и гняв.

— Съсипахте живота, който исках да имам, а сега ми нареждате да не съжалявам? Откакто се помня, работя в кръчмата като робиня и никога никой не ми е дал нито грош. Получавах само храна, легло и бой, всеки път щом Добс успееше да ме докопа. Носех дрипите на Айрис и Добс. Но сега най-сетне щях да бъда възнаградена за всичко, защото дъртият мръсник вече не можеше да се грижи сам за себе си. И тъкмо сега вие ми отнехте всичко, за да задоволите някакъв свой зъл каприз.

— Не е зъл. Но непрекъснатите ви опити да се върнете тук ни даваха само две възможности: да премахнем онова, което ви тегли насам, или час по-скоро да ви омъжим и всичко да си дойде на мястото.

— Какво, какво? Може би този овен, този нагъл тип, когото наричате крал, иска да се ожени за мене по-рано, отколкото е необходимо? — изсъска тя, за да го накара да разбере, че не вярва на нито една негова дума. — Виж ги ти, те щели да решат нещо веднъж завинаги. Нещо като историята, която разказахте на капитана на „Лорелай“, нали така? Но тя може да стане истинска, защото веднага бих напуснала вашия крал.

— Разбирам ви — каза той потиснато.

— Не, нищо не разбирате и никога няма да проумеете какво ми отнехте: мечтите ми, единственото, което съм желала повече от всичко на света — да се разпореждам сама с живота си. Само богати вдовици имат свободата, към която се стремя. Но аз нямах никакво намерение да се омъжвам, за да стана после вдовица. Щях да го постигна и без това...

Тя млъкна, завладяна от мисълта за онова, което губеше и от желанието отново да го удари. И наистина посегна.

Но този път Стефан хвана юмруците ѝ.

— Хайде, стига!

— Никога — изкрещя тя, — никога няма да мога да ви причиня болка, която да ме възнагради за онова, което ми причинихте вие. Само да се докопам до оръжие, ще ви застрелям на място, копеле проклето!

За неин ужас той само се усмихна.

— Ще се наложи да останете с нас и да дочакате удобен случай. — После я вдигна на ръце, за да я изнесе за последен път от „Харема“.

Опита се да се брани, докато силите ѝ изневериха.

ГЛАВА 24

Второто пътуване на Таня с параход беше много по-неприятно от първото. Кабината ѝ беше по-малка и по-мизерно обзаведена, освен това не биваше да я напуска. Дали щяха да я принудят, както тогава на „Лорелай“, да споделя кабината със Стефан до края на пътя? Не знаеше, но и не попита. А че ще ѝ се наложи да живее с него в тази тук, това вече почти не я интересуваше.

Тя спа в леглото, а той върху дюшек на пода. Тя избягваше да приказва с него, избягваше да му отговаря, дори да го поглежда. Просто го пренебрегваше, сякаш беше допълнителна мебел в кабината. Интересно беше, че той сякаш не възразяваше.

Повечето време беше в кабината сама и тъй като не участваше в никое от предлаганите на кораба развлечения, единственото, което ѝ оставаше, беше да размишлява. Не ѝ беше трудно да разбере, че пак сбърка в предвижданията за собствената си съдба. Мъжете бяха хвърлили куп пари — за коне, за билетите за двата парахода, накрая и за кръчмата. Господи, все още не можеше да повярва, че е така. Не са го направили, за да спечелят, защото веднага бяха препродали „Харема“ и то на загуба.

Подобно поведение противоречеше на всякакъв разум. То означаваше, че парите нямат никакво значение за тях. Може би наистина вършат всичко за нейно добро, за да премахнат всичко, което я влече обратно към Натчез. Така поне твърди Стефан. Вече не можеше да се вкопчи в надеждата, че е излъгал, защото през нощта, когато той я изнесе от кръчмата, тя вдигна такава врява, че Берта и едно от момичетата излязоха на тяхната веранда да разберат какво става.

Тогава Таня им изкрещя:

— Вярно ли е, че си купила „Харема“ от тези дяволи?

— Ми да, малката — извика в отговор Берта. Тя изобщо не позна Таня без обичайния грим и чудесно се забавляваше с отвличането, което се разиграваше пред очите ѝ. — Ще направя спалня до спалня, имаш ли мерак да ти пробутам една?

После собственичката на бордея изчезна в къщата си, а Таня престана да се дърпа от лапите на Стефан, но от тогава не му беше продумала.

Сега ѝ беше ясно колко е сбъркала в увереността си, че е прозряла какво представляват Стефан и неговите приятели. Бяха пръснали много повече пари, отколкото биха получили за нея от собственик на бордей. Значи, имаха друга цел. Но тази приказка за крале и изгубена принцеса и сега ѝ се струваше прекалено фантастична, за да ѝ повярва. Неприятното беше, че просто не можеше да стигне до разумно обяснение на факта, че тези мъже я бяха отвлекли, освен ако... Може би имаше живи роднини и те са възложили на мъжете да я открият. Дали не са имали основание да им наредят нищо да не ѝ казват? Може би... може би трябва да престане да се измъчва с това непрекъснато търсене на причината.

За толкова неща трябваше да размисли. Какво ще прави занапред, до края на живота си? Единственият ѝ досегашен шанс за независимост беше пропаднал. Ще трябва да си намери работа. Ще ѝ плащат наистина, но ще трябва пак да изпълнява заповеди, да се старее да се хареса, да върши всичко, както го желаят други, а не тя. А денят, в който нямаше да зависи от никого, беше толкова близък... Проклетият Стефан заслужаваше да се пържи в ада.

Злобата ѝ към четиримата не утихваше, но най-силно мразеше Стефан. Въпреки че купуването на кръчмата сигурно беше решение на всички. Глождеше я желание за мъст. Беше съвсем ново за нея — да си урежда сметките с някого. Беше свикнала да приема безропотно всичко, което ѝ се случеше, изобщо не си представяше как може някому да отмъсти, да му отплати със същата монета. Беше се закарала на Стефан, че ще го убие, но това не беше сериозно, разбира се.

После реши да прави всичко, за да пристигнат с възможно по-голямо закъснение. Придаваше на това огромно значение, въпреки че не вярваше на причините, които мъжете изтъкваха за бързането си. Забавляваше се и с опити да ги настрои един срещу друг, макар да не беше сигурна в успеха. Още не се беше случвало да се разгневят един на друг, разгневяваше ги само тя.

Заклучена в кабината и в компанията единствено на Стефан, тя не можеше да предприеме нищо. А той посрещаше спокойно

подчертаното ѝ равнодушие. Не би казала, че това ѝ допада, защото скарванията с него ѝ бяха носили не само гняв и разочарования.

— Ако облечете някоя от роклите, които ви купихме, ще ни направите довечера компания в трапезарията.

Таня се разхождаше нагоре-надолу в кабината и не беше го чула да влиза. Тя спря, но не се обърна към него. Изобщо не беше поглеждала двете рокли, които ѝ даде онази нощ в хотела. Заяви, че няма да приеме от него никакви рокли и решението ѝ беше твърдо. Вместо това изпра собствените си дрехи, всеки ден по едно парче, за да не се налага твърде да се разсъблича.

— Този път чакам отговор, принцесо, или ще приема, че предпочитате да се храните сама.

Разбира се, че не предпочиташе. Откакто напусна за втори път Натчез, не беше виждала останалите трима и не можеше да поднови от кабината опитите си все някак да ги скара.

— Е, добре — заяви равнодушно, все още с гръб към него.

— Значи, ще се преоблечете?

Тя хвърли бърз поглед към куфарчето с двете рокли и разни други неща, които Стефан беше закупил за себе си и за нея в Натчез.

— Налага ли се? — попита тя.

— Да, защото не искаме и тук да се чувстваме неудобно заради мъжкаранската ви външност.

Таня се вцепени. Божичко, пак ли започваше? Иска да я обиди? Или това е неговия начин да ѝ обясни най-приятелски, че е смешна в неговата риза и камизола. На нея ѝ беше безразлично, тя никога не се беше издокарвала, за да бъде привлекателна. Но пренебрежителните думи на Стефан — това беше вече съвсем друго.

— Преди да твърдите, че се нося като мъж — заяде се и тя, — покажете ми мъж в рокля. Добре, ще се опитам да облека една от роклите ви, но се надявам, че с Божията помощ те просто няма да ми станат.

— Не е изключено. Оставям все пак на вас да решите коя рокля ще ви стои по-добре.

Значи и това беше безпрекословна заповед, както всички други. Изведнъж си спомни, че на Стефан му се разваля настроението, когато тя изглежда добре, а с новата рокля сигурно щеше да е направо хубава.

Но наистина се съмняваше дали ще ѝ е по мярка. Мъжете не ги разбират тези работи, а бяха купили роклите на око.

— С какво време разполагам?

— Тридесет минути.

— Трябва ми мрежа за коса.

— Ще минете и без нея.

— Очаквате от мен чудеса?

— Само да сте горе-долу за пред хора.

Долови в тона му ирония, но не пожела да го погледне, за да се увери.

— В такъв случай оставете ме сама.

— Няма ли да ви трябва помощ за копчетата и прочее?

— От вас не, но можете да пратите Васили да ме вземе. Ако ми потрябва помощ, редно е да я поискам от своя годеник.

Трясването на вратата беше отговорът му на нейната забележка. За пръв път от много дни насам, Таня се разсмя. Беше забравила колко лесно е да провокира Стефан. Не биваше да го забравя.

ГЛАВА 25

След половин час Васили наистина се появи, за да я заведе на вечеря. Таня се беше постарала да се оправи сама с роклята, въпреки че за малко не получи мускулна треска в раменете, докато закопчаваше с огромни усилия копчетата на гърба. Нямаше намерение да се оплаква, но тези мъже можеха да изберат и рокли с по-лесно закопчаване. Тя самата беше така смаяна от вида си, че се ухили възглупаво, когато Васили я зяпна с нескрито учудване.

Ставаха ѝ и двете рокли, между които трябваше да избира. Едната беше от бежово вълнено каре, другата от лъскав жълт атлаз и с буфан ръкави. Обувките бяха два чифта и в тон с роклите. Наистина, леко я стягаха, а що се отнася до роклите, проблеми възникваха с гръдната обиколка. Мъжете бяха купили явно конфекция с мерки, подходящи за жена с гърди по-малки от тези, с които я беше надарила природата.

Според господстващата мода деколтетата и на двете рокли бяха твърде смели, те оставяха съвсем свободни раменете, тила и се спускаха надолу, за да спрат малко над гърдите. Всъщност съвсем малко. Дантелата на комбинезон би могла да прикрие тези няколко сантиметра, но Стефан заяви, че е забравил да ѝ купи бельо. Може да беше забравил, може да беше и нарочно, но освен роклите Таня не откри в куфарчето нищо друго.

При нормални обстоятелства трудно би се решила да облече такава рокля. Винаги беше крила гърдите си под грубия плат на ризите, за да не бият на очи. Сега оголваше, тъй да се каже, всичко, или поне горната закръгленост на гърдите. Не стигаше това, ами впитият корсаж силно ги притискаше и ги повдигаше нагоре. Е да, но обстоятелствата съвсем не бяха нормални. Докато се оглеждаше в голямото огледало в кабината, Таня мислеше за едно, за това, че Стефан ще я види такава и ще бъде ужасно недоволен. Тази мисъл я подтикна да облече роклята въпреки тесния корсаж.

Избра лимоненожълтата рокля, защото яркият ѝ цвят беше толкова различен от промитите цветове, които беше носила досега. Освен това роклята стоеше чудесно на тъмната ѝ коса. Дори костюмът за танц не подчертаваше така добре фигурата ѝ, при това без помощта на корсет. Таня беше доволна, повече от доволна. През ум не ѝ беше минавало, че може да изглежда така.

Косата си можеше само да върже на тила, но тя го направи с широката дантелена лента, украсяваща роклята. Ех, можеше, разбира се, да позапълни с лентата деколтето и да придаде на роклята по-благоприличен вид, но понеже я занимаваше преди всичко реакцията на Стефан, подобна алтернатива тутакси отпадна.

Когато Васили се зазяпа неприлично дълго в бюста ѝ, Таня отново изпадна в нерешителност. Но когато той подложи на подробен оглед и всичко останало, преодоля окончателно съмненията си.

— Изглеждате ослепително, принцесо.

— Комплимент от вас? Добре ли се чувствате, Васили? — попита тя.

— Трябва да призная, че сте твърде забавна — засмя се той. — Освен това не бива да сте толкова строга към мен, след като преодолях заради вас невероятни трудности. — И той протегна длан, на която лежеше близо дузина най-различни фиби. — Поне две жени на парахода са сигурни, че ги харесвам, макар това, за съжаление, да не е вярно. Не си представяте какви усложнения могат да последват тази вечер.

— Питам се, защо не мога да изпитам към вас поне капчица симпатия? — прекъсна го Таня.

Той се засмя така младежки, че за миг беше склонна да разбере, защо жените го смятат за неотразим.

— Как тъй да не забележа досега, колко хаплива можете да бъдете, принцесо. Беше егоистично от страна на Стефан да ви пази през целия път само за себе си.

— Той ли ви поръча да ми доставите това? — пое тя фибите от ръката му.

— Стефан предупреди, че някой от нас трябва на всяка цена да намери фиби, ако не искаме тази вечер да изглеждате като повлекана. Натовариха, естествено, мен.

Колко разсеяно ѝ хвърли в лицето тази втора ръка обида. Таня не се издаде, но беше дълбоко засегната. Питаше се, колко ли презрителни забележки се правят по неин адрес, когато не може да ги чуе. Сигналите до ушите ѝ и бяха предостатъчно и излизаше, че тези четирима мъже никога не са казвали нищо мило по неин адрес. Впрочем, и тя не би казала за тях нищо приятно.

Тя посегна към лентата, с която беше вързала косата:

— Бихте ли почакали само миг... — обърна се към Васили.

— Не я пипайте — прекъсна я той, а когато срещна въпросителния ѝ поглед, добави: — Така е чудесно.

— Но след всички трудности, които сте преодолели, за да ви служат с тези фиби...

— Ще ги използвате утре, когато пристигнем в Ню Орлиънс — сви рамене Васили.

Утре? Това ли е причината да ѝ позволят да излезе тази вечер от кабината? Изглежда, Стефан е решил, че вече не е опасно тя да се срещне с пътниците, след като ще е за пръв и последен път. Сигурен е, че за толкова кратко време тя няма да успее да им създаде трудности. Хм, Таня се надяваше, че ще намери все пак начин да им покаже колко погрешно е това предположение. Повлекана, значи? Не би искала да изглежда като повлекана, но дали ще ѝ е много трудно да се държи като такава?

— Значи, можем да вървим?

Този параход беше по-малък от „Лорелай“, но с две палуби. Трапезарията беше на долната, до обширен салон за игри. Докато го прекосяваха, Таня разбра, че са на един от онези параходи, които наричат плуващи игрални домове. Тук чести пътници са професионални играчи, жени със съмнителна репутация. За миг се запита дали това не е причината да я държат настрана от останалите пътници. Отхвърли предположението като неправдоподобно, защото четиримата мъже бяха убедени, че собствената ѝ репутация не е по-добра.

До масата я чакаха Лазар и Серж. Щом я видяха и двамата станаха, а после изчакаха с лек поклон Васили да ѝ приближи стол. Уважението на мъжете ѝ беше неприятно, но после си каза, че те просто се опитват да потвърдят истинността на своята приказка. Защо ли си правеха толкова труд?

— Стефан още ли продължава? — попита Васили още преди тя да беше седнала.

— Защо питаш, нали знаеш, че откакто сме на кораба, изобщо не е преставал — отговори Лазар.

— Защо не отидеш да му напомниш, че яденето е една от жизнените необходиминости — предложи Серж. — Нали знаеш, че на нас изобщо не ни обръща внимание.

— Така е. Добре, ще опитам.

— Стефан реши малко да поиграе — обясни й Лазар, когато Васили се отдалечи.

Тя вече се беше досетила, тъй че попита без особено любопитство:

— Печели ли?

— Истината е, че вече загуби доста тлъста сума.

Запита се какво ли означава за тези мъже „доста тлъста сума“? Не че я интересуваше кой знае колко, пък и едва ли би пожелала на Стефан и приятелите му друго, освен сериозно безпаричие.

— Редно е човек да изучи правилата на играта, преди да опита — беше всичко, което каза.

— Стефан ги познава отлично, нещо повече, играта му обикновено е майсторска.

Начинът, по който Лазар я изгледа, трябваше ясно да подчертае, че вината за провала е нейна.

— Прекалявате — ядоса се тя, — държите ме отговорна за нещо, на което даже не съм присъствала.

Нейното възмущение не го накара да млъкне:

— Потиснат е от вашето отчаяние. Аз също не ви разбирам. Възможно ли е да се тръшкате за някаква съборетина, когато ви предстои да живеете в палат.

Таня въздъхна нечуто. Тези хора очевидно си въобразяваха, че с упорството си ще я накарат да повярва в техните измислици. Беше й дошло до гуша да обяснява, че просто няма да се хване на тази въдица.

— Не бях отчаяна, Лазаре, а вбесена — уточни тя. — И вие ще реагирате по същия начин, ако се появи някой и преобърне целия ви живот.

— Не, няма, ако промяната е за добро — отвърна той. — Принудени бяхме да ви накараме да разберете, че с предишния ви

живот е свършено. Ще бъдете щастлива в Кардиния, Таня, ще имате богатство и слава...

— И съпруг?

— Всяка жена иска да се омъжи.

— В това не съм сигурна. Наистина ли всяка без изключение?

При това винаги съм смятала, че и аз съм жена...

Подчертаният ѝ сарказъм го накара да трепне.

— Наистина ли не желаете да се омъжите?

— Не.

— Дори за Васили?

— Най-малко за Васили.

Две ръце легнаха върху голите ѝ рамене и топъл дъх раздвижи леко косата ѝ до ухото.

— Внимавайте, Таня, мога да ви повярвам, да се почувствам дълбоко засегнат и да използвам цялото си обаяние, за да променя решението ви.

Беше Васили, а не Стефан — позна гласа му. Сърцето ѝ заби побавно.

Още преди да измисли отговор на невероятното предложение, чу Лазар да пита:

— Значи не успя да го откъснеш от играта?

— Каза, че ще се присъедини към нас по-късно. Може би.

Таня се сви като попарена. Стефан нямаше да дойде при тях. Беше толкова сигурно, колкото и фактът, че седи тук. Беше ѝ заповядал да изглежда добре, но нямаше намерение да се любува на резултата, ако тя изпълни заповедта. Решил е да не ѝ разваля удоволствието, че изглежда чудесно. Но и тя не би го допуснала, след всичко, което се случи.

— Ако Стефан не дойде след малко при нас — заяви тя смело, — ще трябва ние да се присъединим към него.

Предложението бе посрещнато с ледено мълчание прекъснато най-сетне от Лазар:

— Невъзможно, принцесо.

— Настоявам.

— На Стефан няма да му хареса...

— Нали я чу, Лазаре — намеси се Васили. — Тя настоява, а рангът ѝ е по-висок от твоя.

— Наистина ли? — обърна се тя недоверчиво към Васили.

— Точно така, Лазар е само граф.

— Едва ли е най-подходящия момент да го подчертавате, Ваше Величество — процеди през зъби Лазар.

— Спокойно, спокойно, приятелю. Да оставим Стефан да се занимае със случая, ако има някакви възражения. Още повече, че му е необходимо нещо, което да промени сегашното му настроение.

В момента Таня се интересуваше само от едно:

— Значи ли това, че стоя по ранг и над Стефан?

— Божичко, колко отчаян вид имате — ухили се Васили. — Налага се да ви разочаровам. Какъвто и да е рангът на Стефан, той носи цялата отговорност за вас, докато се върнем в Кардиния. Затова трябва да му се подчинявате безпрекословно. Освен ако не пожелаете да му оспорвате това право... Но досега се разбирахте добре с него, нали? По-скоро на него му е трудно да се оправя с вас.

Таня успя да скрие разочарованието си. Би предпочела мъжете да не стигат толкова далече в желанието си да направят историята си по-правдоподобна.

— Значи така смятате? — каза равнодушно. — Не съм се замисляла. — Много би искала това да е истина, защото всяка възможност да затрудни Стефан я изпълваше с възторг.

ГЛАВА 26

Те влязоха незабелязано и застанаха зад Стефан, тъй че той не подозираше за присъствието им в салона. Това хареса на Таня, тя не бързаше да го изправи пред факта, че е до него. Предвкусваше радостта от срещата, още повече, че Лазар и Серж бяха убедени — Стефан никак нямаше да се зарадва на присъствието им.

Бяха толкова сигурни, че не поискаха да дойдат и сега я придружаваше само Васили. Ако не беше се съгласил, щяха да я отпратят веднага след вечеря в кабината ѝ. Призна пряко воля, че му дължи благодарност, въпреки че ѝ беше крайно неприятно да му бъде признателна за каквото и да било, дори за възможност да си отмъсти на Стефан.

Не беше достатъчно, разбира се, само да ядоса Стефан, но още не знаеше какво друго може да направи. Изведнъж забеляза, че играчът, седнал срещу Стефан, отделя повече внимание на нея, отколкото на картите в ръката си. Реши какво да прави.

Беше едър мъж с широки гърди. Доколкото можеше да съди, по мускулите му нямаше грам тлъстина. Не изглеждаше зле, сигурно беше с няколко години по-възрастен от Стефан, имаше тъмнокестенява коса и още по-тъмни вежди. Както още един мъж край масата, и той си беше свалил сакото и беше навил ръкавите на ризата — навярно за да не може никой да го упрекне, че шмекерува. Личеше, че поне до този миг, беше играл най-сериозно.

На масата лежах много пари. Залогът трябва да беше висок. Най-голяма беше купчината пред кестенявия играч, пред другите двама сумата беше много по-скромна. Стефан хвърли последните си две банкноти на масата, за да предизвика противника да разкрие картите си. После играта продължи и двамата отново теглиха карти. Наложих се да напомнят на едрия играч, че е негов ред да залага, защото очите му бяха приковани не в картите, а в Таня.

— Продължавате ли играта, господин Барани?

Таня трепна от учудване, когато разбра, че мъжът, седнал вдясно от Стефан, пита именно него. За пръв път чуваше фамилието му име, а не беше и помисляла да попита за него. Всъщност единствен Лазар й се беше представил според правилата. Не беше изключено между тях да има и някой Томас, или Джонсън, способен да докаже, че не са никакви чужденци и още по-малко аристократи. Стефан бръкна в джоба си, да извади още пари. Още? Този човек наистина не притежаваше чувство за мярка, Таня вече имаше горчив опит в това отношение. Ето и сега, не спираше да играе и губеше все повече. Толкова ли му беше безразлично? Един поглед към Васили я увери, че и той не е особено разтревожен. Впрочем, той явно изобщо не си представяше какво значи да имаш грижи, или да изпитваш друго, освен отегчение и презрение.

Видя как Стефан сложи пари на масата, за да продължи играта. Мъжът от лявата му страна захвърли пешкира. Едрият мъж отвори карти на масата и всички видяха, че между тях има три петици. Докато чакаше да чуе, ще качи ли някой, очите му отново се впериха в Таня.

Струваше й известно усилие, но съумя да отговори на усмивката му, без да издава обида или яд. Ненаправно беше наблюдавала години наред момичетата в кръчмата и знаеше как дават едва забележимо знак, как движат тяло, когато някой мъж ги интересува и биха искали и той да им обърне внимание. Не беше сигурна, че ги е имитирала успешно, но всеки случай той пак й се усмихна. С хубава, широка усмивка, която го подмладяваше и потвърждаваше недвусмислено, че тя му харесва.

От страх да не е прекалила, сведе поглед и успя да зърне за миг трите попа, които Стефан захлупи върху масата. Безмълвният му жест означаваше, че не може да излезе насреща на трите петици. По-точно не вижда смисъл. Таня не познаваше всички тънкости на играта, но беше сигурна, че три попа могат да надвият на три петици. Стефан не разбира ли, че държи по-силни карти? Доця й се да му го каже, но се въздържа. Не влизаше в плановете й да му помага. Погледът й се върна към едрият играч, който беше станал, за да си прибере печалбата.

— Ще ме извините, господа — каза той, — но съм принуден да пропусна няколко раздавания.

— Не е много умно да спиращ, когато ти върви, Корбел — обади се мъжът от дясната му страна.

— Зная, зная — засмя се Корбел. — Но реших да си опитам късмета и в малко по-друга посока.

Мъжът отдясно проследи погледа му и също се засмя. Този път Стефан най-сетне забеляза раздвижването. Таня се вцепени в очакване той да се обърне. Но не го направи обърна. Стана и препречи пътя на Корбел, който се оказа с цяла глава по-висок от него и много, много по-широк в раменете.

— Боя се, че грешите, господин Корбел — заяви спокойно Стефан. — Тя не е на разположение.

Таня въздъхна. Стефан изобщо не погледна към нея, но знаеше, че тя стои зад него и добре разбра тънкия намек на Корбел.

Само че на този мъж като канара, забележката на Стефан изобщо не му направи впечатление. Гигантът беше сигурен, че малко мъже биха се осмелили да му излязат насреща.

— Струва ми се, че тя не е на същото мнение — възрази Корбел. — Тъй че най-добре ще е да се дръпнете от пътя ми.

Стефан не помръдна.

— Какво желае или не желае тя, няма никакво значение — заяви той и добави, без да се обръща: — Васили, върни я в кабината, докато убедя господин Корбел, че се е лъгал.

— Момент, моля.

Корбел успя да каже само толкова, преди до ушите на присъстващите да стигне познат звук: на кокалчета, удрящи в месо. Таня можа само да чуе какво става. Васили я повлече толкова бързо подире си, че не успя да хвърли дори поглед през рамо. После я тласнаха грубо в обятията на Серж, който чакаше с Лазар пред вратата на залата. Не размениха нито дума. Васили и Лазар влязоха в салона, а Серж не й остави друг избор, освен да се прибере в кабината.

— Колко бели направихте този път, Ваше Височество?

— Този път ли?

Таня се опита да спре, за да продължи с още въпроси, но Серж не престана да я дърпа след себе си.

— Какво ви дава основание да твърдите, че имам вина в цялата тази работа? — попита тя гърба му.

— Дори за мен не е тайна, че пожелахте да влезете в салона, само и само да ни създадете нови трудности.

Не беше далеч от истината, но как можеше да го знае именно той? И после, щом го знаеше Серж, знаеха го и останалите. На Стефан не му е било нужно много време, за да разбере. Е и какво от това? Изведнъж ѝ стана ясно, че няма нищо против да бъде отведена в кабината.

Реши, че сигурно ще е най-добре да си легне и да се престори на заспала. Но ако е изкарала Стефан от релси, той няма да се колебае и ще я събуди, за да я накаже. Затова предпочете да се разхожда из кабината и да мисли как ще отблъсне обвиненията, с които ще я обсипе. Наистина ли се е почувствал дълбоко засегнат? Този Корбел е привлекателен мъжага. Но тя не искаше да се стига толкова далеч. Целта ѝ беше поне малко да си отмъсти за всичко онова, което Стефан ѝ бе причинил.

Вратата се отвори по-бързо, отколкото очакваше. Затаи дъх и се обърна. Но Стефан направи само това, което се повтаряше всяка вечер: заключи вратата. Краткият поглед, който ѝ хвърли, не издаваше нито гняв, нито каквото и да било друго. За да разбере дали му е направила впечатление, преобразена от новата рокля, в какво настроение е и дали е обиден, трябваше и тя да го погледне, но спокойно, без гневът да замъглява погледа ѝ.

Господ да ѝ е на помощ! Той продължаваше да я привлича, дори по-силно отпреди. Пулсът ѝ се ускори, а напрежението, което изпитваше допреди малко, отстъпи място на нещо друго. Не, не е честно! След всичко, което ѝ причини, той не бива да има никакво влияние върху нея. Главозамайващото, парещо чувство дълбоко в нея си имаше име, това беше влечение, желание, но то не ѝ носеше нито капчица радост. Не, не, не беше възможно да изпитва влечение към този човек.

— Позабавлявахте ли се?

С тази буря в душата, не можа да схване достатъчно бързо, че има предвид случката в салона. Трябваше да се стегне, защото равнодушният му тон можеше да я изкара от равновесие.

— Ранен ли сте?

Той сви рамене, свали връхната си дреха и я захвърли върху куфарите.

— Няколко синини не са причина за тревога.

— Не се тревожа, учуди ме само, защо не му заявихте чисто и просто, че съм ви жена. Още повече, че го правите отдавна. Това би променило нещата и за него.

— Нямах желание.

Тонът му беше подчертано равнодушен и възмущението й растеше.

— Не сте имали желание? Желание, значи! — избухна тя. — За сметка на това имахте желание да се оставите да ви набият.

— Не се наложи да ме носят дотук.

— Да разбирам ли, че сте го надвили? — опита се тя да прикрие изненадата си.

— Естествено.

— О, естествено. Как можах да се усъмня. Но онзи мъж е като канара.

— Не те бива в сарказма, Таня. Вярно, че е огромен, но и твърде безпомощен. Както повечето едри мъже.

— И вие сте едър — не се въздържа тя.

— Не чак толкова, пък и изключенията само потвърждават правилото.

— А по какви правила играхте, захвърляйки печелившите карти? — Стефан навъси чело, а тя обясни въпроса си: — Видях вашите три попа, Стефане.

Той само пренебрежително махна с ръка, по после се засмя и обясни:

— Малка хитрост от моя страна. Смятам за непочтено да оставям кралете да печелят вместо мен.

Това пък какво значи? Не проумяваше и защо не й се сърди. За сметка на това й беше пределно ясно, защо е дълбоко разочарована от факта, че Стефан не е бесен.

— В такъв случай очарована съм, че сте се забавлявали — намръщи се Таня. — Друго не можеше и да се очаква. Карти и побоища — любимите два начина за всеки мъж, решил да си прекарва добре времето.

Не забеляза как Стефан бавно се приближи към нея. Беше вече достатъчно близко, за да хване ръката й и той го направи. После я привлече към гърдите си. Тя се опита да се дръпне, но Стефан просто

не го забеляза. Прегърна я с две ръце, сякаш я хвана в плен. Почака да вдигне към него глава и каза:

— Забрави за онова прекарване на времето, което допада на тебе, малка курвичке. Но курвичка, както навярно знаеш, означава красива девственица, а не онова, което си мислиш.

— Хайде де, и двамата влагаме едно и също съдържание — изсмя се тя. Погълната всъщност единствено от въпроса дали отново я е пожелал. Господи, вече не я интересуваше нищо друго! — Стефане!

— Ако имате нужда от мъж, трябва направо да си кажете — обясни ѝ той най-приятелски, — а не да се опитвате да се предлагате на чужд човек.

— Не съм се предлагала.

Лъжата ѝ не го ядоса, направи се, че не я е чул.

— Добре зная в кой момент го насърчихте, Таня. Можеше да се прочете по лицето му. Но ви извинявам, понеже вие отдавна... защото е минало доста време, откакто... — Изглежда, че и второто обяснение не го задоволи. Беше затруднен и предпочете да не продължава. — Другото обяснение би било, че сте искали тази вечер да ни създадете нови неприятности. Предпочитам да мисля, че щом изпитвате толкова насъщна нужда от мъж, готова сте да приемете дори мен.

Дори? Не знаеше ли, че е единственият мъж, когото би приела? Господи, разбира се, че не знаеше нищо. Беше убеден, че държането ѝ е било продиктувано от неудържимото желание да притежава мъж, който и да е мъж. Причината — бяха я принудили да се лиши за твърде дълго време от обичайните ѝ, според тях, любими занимания.

Таня не знаеше дали да се остави на изблика на гняв или да се разсмее. Строго погледнато, не можеше да стори нито едното, нито другото. В момента Стефан е убеден, че държането ѝ е било продиктувано от желание да им създава неприятности. Освен това беше изпитал, изглежда, удоволствие от сбиването и това беше поуталожило яда му, поне дотолкова, че не я хвърли върху коленете си и не я напердаши. Но тя няма да му позволи да я люби, та ако ще и с риска той да я набие. Нямаше да му позволи, докато си въобразява, че по този начин ще достави удоволствие на една курва. Ще му позволи само ако той я пожелае до болка, до отчаяние. Копнееше да изпита отново вълнуващата страст, която бе пробудил в нея през онази нощ край реката, но не ѝ трябваше това неприсъщо за него равнодушие.

Разбираше, че иска твърде много от него, защото беше, ако не друго, то поне реалистка.

— Изненадах ли ви? — попита той предпазливо.

— Изглеждам ли изненадана? Всъщност би трябвало да съм, като се има предвид вашата реакция на измитото ми лице. Какво става? Да не съм се изпоцапала, та сте готов да ме приемете отново?

Тонът ѝ беше достатъчно злобен, за да го накара да я пусне.

— Добре знаете, че сте изключително красива тази нощ.

Хм, та той изобщо не я беше загледал. Даже Васили не скри, че ѝ се любува, а всички мъже, които я видяха тази вечер, хвърляха поне прикрито поглед към оскъдно прикритите ѝ гърди. Стефан я гледаше само в лицето, сякаш се боеше да сведе очи по-надолу. Complimentът му прозвуча безцветно, сякаш ставаше дума за времето. Така ли трябваше да я убеди, че я желае?

— Вие изобщо не ме желаете, Стефане — изказа тя мислите си на висок глас.

Той дори не се опита да възрази. Заяви с подчертано отчужден глас:

— На хубост като вашата мога да посветя една нощ... никакви чувства... само удоволствие.

Двете думички — „никакви чувства“ — я пронизаха с пареща болка и отключиха яростния ѝ гняв.

— Да си представим, че една нощ не ми е достатъчна. Ще трябва ли да посетя утре заран Лазар, а после и Серж?

Иронията ѝ сякаш го сепна. Вече не изглеждаше толкова безчувствен.

— Забравихте да споменете Васили — каза потиснато.

— Не съм го забравила. Просто не бих допуснала до себе си този високомерен фукльо, колкото и силно да е желанието ми. Но ще имате възможност да се убедите, че вече не съм застрашена. Когато ти съчувстват, преставаш да се притесняваш.

— Съчувстват?

— Не се преструвайте, че не разбирате за какво говоря — прекъсна го тя. — Но не се тревожете, ако изпитам отново нужда от мъж, ще зная към кого да се обърна.

Таня нарочно млъкна, за да го изправи пред загадка, преди да му обърне гръб. Пъхна се в леглото, както винаги напълно облечена. А

Стефан излезе от кабината и тръшна вратата подире си. „Чудесно — помисли си тя, — сега е наистина бесен. Хмм... изглежда все пак не е достатъчно.“

ГЛАВА 27

Съчувствие? Въпреки всичките си усилия, Стефан не разбираше как тази жена е стигнала до такава дума. Кой нормален мъж би ѝ съчувствал? Беше красива и от кралско потекло. Щеше да разполага с повече пари, отколкото е способна да похарчи. От майка си ще наследи огромно богатство — земи из всички краища на Кардиния и още повече в Австрия, да не говорим за кралските замъци и скъпоценностите. Тя ще дава тон в двореца, ще се допитват до нея, ще искат мнението ѝ. Ще разполага с огромна власт и единствения човек, с когото ще трябва поне донякъде да се съобразява, е бъдещият ѝ съпруг, но него ще върти на... малкия си пръст, стига да пожелае. Е, да де, но тя още не го знае. Тя изобщо не им вярва. И въпреки това — съчувствие.

Но защо ли си блъска главата за отговор? Тя просто си измисли повод, за да го отпрати. Не, не бива да ѝ прави никакви предложения. Лазар се бе опитал да го убеждава, че единственият двигател на постъпките ѝ е ядът и че тя няма никакво желание за бързи наслади в чаршафите. Дали беше така? „Не, аз наистина съм идиот — завърши той разсъжденията си, — но откакто зърнах тази жена, виждам в нея само онова, което искам да видя.“

— Защо не преспиш с тая жена, та да се отървеш веднъж завинаги?

— Дръж си устата, Васили — избоботи Стефан.

Бяха застанали и четиримата край тезгяха в трапезарията, трима от мъжете отпред, а Серж зад тях. Само на една маса още имаше хора. Други две бяха строшени в завършилата преди малко свада. Повечето пътници бяха предпочели да си легнат. Също и барманът, след като заключи пиенето. Наложил се да извадят доста едри банкноти, за да бъдат обслужени. В допълнение към онези, разбира се, с които възстановиха на собственика нанесените щети. Ех, в края на краищата барманът се съгласи да отвори.

— Стефане, по изключение, Васили този път е прав — каза Лазар. — Все по-добре, отколкото да се напиваш всяка вечер, за да можеш после да пренощуваш криво-ляво в кабината ѝ. На сутринта си готов да нападнеш всеки срещнат, с изключение на нея, естествено.

— Дръж си езика, Лазаре.

— Защо не го оставим за известно време сам? — предложи Серж. — Виното е кажи-речи единственото убежище за мъж, комуто желаната жена прави толкова много спънки.

— Дръж си...

— Той беше на твоя страна, Стефане.

Стефан хвърли мрачен поглед на празната си чаша и издърпа шишето с уиски от ръката на Серж. Преди две вечери бяха изпили последната водка от бара, щастливи, че изобщо я има на кораба. В тази страна, в достатъчно количество имаше само бира и уиски. Какво ли можеше и да се очаква от държава, в която копелета от рода на Добс бяха способни да отгледат едно дете в кръчма! На Стефан му се разливаше жлъчката, като си помислеше, че е осигурил този тип до края на дните му, че ще му угаждат и ще изпълняват всяко негово желание.

— Ако искаш да спиш с нея, защо не ѝ кажеш истината, Стефане? Може да промени държането си — обади се пак Лазар.

Васили кимна в знак на съгласие и добави:

— Тогава бихме могли да ѝ покажем най-сетне документите си, та да престане най-сетне да се съмнява във всяка наша дума.

Стефан не ги слушаше, все още погълнат от израза на Таниното лице, когато изтърси, че нуждата ѝ от мъж е сигурно толкова силна, че би приела дори него. В първия миг беше безкрайно изненадана, дори объркана, но после го изгледа така, че му стана ясно: възмутена е от начина, по който се изразява. Как да ѝ обясни, че това беше единственият начин да се възпре да не я целуне. Реакцията ѝ беше сарказъм и негодувание. Трябваше въпреки това да я целуне. Най-често се отдаваше на устните му, а това колкото му харесваше, толкова го и вбесяваше.

Трябваше да си признае, че просто развали всичко и не му беше за пръв път. С хубави жени губеше всякакъв такт. Обикновено оставяше парите си да говорят вместо него и това уреждаше нещата. Не и при Таня. От други мъже беше приемала по-малко, много по-

малко, но той ѝ беше толкова противен, че парите не можеха да изиграят никаква роля.

Пък и защо да бъде любвеобилна към него? Беше по-лесно да се справи с нея, преди на бял свят да излезе хубостта ѝ. Тогава още не изпитваше такава несигурност и това беше прекрасно. Трябваше да търпи не само нрава ѝ, но и последиците от това, че Таня не беше получила подобаващо възпитание. Нещо, за което горчиво съжаляваше.

Понякога фактът, че тя не е девствена, изобщо преставаше да го интересува. Тази вечер например така силно я беше желал, че се уплаши да не се издаде, да не разкрие истинските си чувства. При други обстоятелства щеше да мисли само за нейната внезапно разкрила се хубост. Понякога се разкъсваше между отвращението заради богатия ѝ опит с мъже и безумното желание да я има, което дори отвращението не можеше да угаси. Щеше да се наложи да се примири с едното, или с другото, да я приеме такава, каквата е, или да се откаже да я има. Но в момента истинският проблем беше друг, защото по-важно беше какво именно изпитва тя. Но възможно ли беше човек да разбере тази жена?

— Стефане, ти изобщо не слушаш.

Той погледна към Серж, после се обърна към Лазар, който го беше заговорил. И двамата се олюляваха пред него. Е, добре, пиан е и тази нощ ще може да подремне. В трезво състояние, с Татяна в същата кабина, му беше направо невъзможно. Но колкото пъти беше помислял да спи другаде, отпъждаше подобна възможност, без да е в състояние дори да каже защо.

А тя ни най-малко не се затрудняваше да спи близо до него. Третираше го, сякаш е въздух.

— Каза ли нещо достойно за вниманието ми? — попита Стефан.

— Още не е достатъчно пиан — забеляза Серж и отново напълни четирите чаши.

— Още говори почти членоразделно...

— Не им обръщай внимание, Стефане — прекъсва ги Лазар. — Васили си въобразява, че имаш нужда от жена, от която и да е жена.

— Васили прекалено много разсъждава — отговори Стефан. Този път той с мъка разпозна Лазар.

— В твоя случай сме единомушни. Виж какво, симпатичната малка блондинка, с която Васили прекарва нощите, откакто сме на парахода, вече го чака в кабината му. Може да бъде и твоя, ако пожелаеш.

Стефан отметна глава и от това му се зави свят.

— Значи, пак преотстъпваш жените си, братовчедо?

— Щом е с добра цел — сви рамене Васили.

— Великодушен, както всякога, нали? Ценя жеста ти, Васили. Но, ако споменът не ме лъже, въпреки че в момента не съм в най-добра форма, малката блондинка е прекалено хубава за мен.

— Господи, колко те мразя, когато почваш да...

— По дяволите, Стефане...

— Я стига — избоботи Стефан, — много важност си придавате и тримата тази вечер. Кога не съм уреждал сам и по свой вкус проблемите си? Хайде, вървите да спите, няма смисъл да сте утре заран всичките с главоболие.

— Боя се, че вече не можем да го предотвратим — ухили се Серж и продължи да си налива от кехлибареножълтата течност. — Не сте броили май колко бутилки пресушихме само след сбиването.

— С удоволствие ще останем да ти правим компания — добави Лазар.

Стефан си пресуши чашата и я отмести.

— В такъв случай се запътвам към леглото. Ако чуете нашата малка Таня да крещи, не ѝ обръщайте внимание. Взех присърце съветите ви.

Тримата го гледаха зяпнали.

— Сериозно ли говориш? — попита Лазар.

— Защо не? Нали имам единомушното ви съгласие? Но имам ли наистина нужда от него?

— Стефане, трябва, може би, да изчакаш да...

— Стефане, не вярвам, че...

— Това пък какво значи? Съмнения? Или се досетихте изведнъж, че е принцеса от кралско потекло? Я не берете грижа. Докато стигна до кабината, положително ще променя намеренията си, впрочем кой знае.

Стефан излезе с беззвучен смях от трапезарията — беше доволен, че е объркал приятелите си, но доброто му настроение го напусна само след няколко секунди. Беше уморен, изчерпан, но

съзнанието му беше съвсем ясно. Главата му беше приятно замаяна, но умът му отказваше да го признае и той изпита благодарност към приятелите си, задето му бяха внушили съблазнителната идея.

Колко ли ще се съпротивлява една проститутка, ако чисто и просто я обладае? Сигурно не много, нали е свикнала да си има работа с мъже, които настояват да получат от нея повече, отколкото тя иска да им даде. При нейната професия положително ги е срещала всякакви, била е принудена да приема и лошите, и добрите. Все пак не можеше да се реши. Колкото и да я искаше, още по-силно беше желанието тя да му се отдаде доброволно.

Наистина, добре се е подредил. Вече знае как изглежда пъкълът, а краят на мъчението още е далеч. Пътуването по Мисисипи се оказа непоносимо, а предстоеше да прекосят океана и то без салон за игри, където да се поразвлече. Пък и много ли му помогнаха картите, нали при всяко раздаване мислеше за Таня, а не за тях.

Когато застана след малко с ключа в ръка пред кабината, изпита едва ли не страх да влезе. Таня сигурно вече спеше, но за него това нямаше абсолютно никакво значение. И защо всъщност се измъчва? Нали не се налага да спи тъкмо тук, но той знаеше защо го прави. Защото продължаваше да се надява, защото тъкмо онова, което го караше да изпитва отвращение към нея, би могло да я хвърли в неговите прегръдки. В тъмното тя можеше да забрави как изглежда мъжът. Или си въобразява? Таня е с толкова силна воля, тя няма да се поддаде на желанията на тялото си. Такава сила на волята го възхищаваше. Каквото и да мислят другите трима, тя ще бъде великолепна кралица. Питаше се само, дали той ще го преживее.

Божичко, Исусе, трябва да беше по-пиян, отколкото предполагаше. Само в пияно състояние го налягаше меланхолия, чувство съвсем чуждо за него. Таня беше само една жена, а жените — твърде достъпна стока, даже за него, ако сложи повечко пари на масата. Докато я търсеха, не очакваше тя да го приеме с особен възторг, защо тогава се чувстваше разочарован?

Отвори внимателно вратата, за да не я събуди, но изведнъж реши, че подобен жест е твърде великодушен и затръшна вратата. Тя веднага седна в леглото и го погледна без изненада. Вече му беше направило впечатление, че бързо се събужда и не е нито сънлива, нито объркана.

Както всяка нощ, беше оставила лампата да гори с нисък пламък, сигурно искаше слабата светлинка да я предпази от пълния мрак, който би настъпил в кабината. Едва ли беше заради него. Всяка нощ, щом влезеше, той гасеше лампата, но тя нито веднъж не се оплака, че се събужда сутрин в тъмна стая. Впрочем до тази вечер тя изобщо не беше разговаряла с него.

Още носеше жълтата рокля. Както винаги, спеше с дрехите си. Днес беше разкопчала все пак няколко копчета на тесния корсаж, от едната страна роклята се беше смъкнала почти до лакътя. Корсажът би се плъзнал и по-надолу, но го придържаха пълните ѝ гърди.

По-добре да не беше забелязал всичко това. В очите му лумна безумен пламък, толкова силен, че сигурно можеше да изпепели постелята му, разстлана на пода.

— Колко е часът? — чу я да пита, не ядосано, най-спокойно и безразлично.

— Откъде, по дяволите, да зная? — избоботи той с нескрито раздражение.

— Зададох най-обикновен въпрос, нямате повод веднага да ми извиете врата.

Той се обърна толкова рязко, че пак му се зави свят и стаята се олюля за миг, докато притисне ръце към слепоочията, за да си върне равновесието. Видя, че си е оправила роклята и го гледа с широко отворени очи...

— Господ да ни е на помощ, пиян сте, нали? — попита с непресторено учудване. — Няма смисъл да отричате, по една случайност имам дългогодишен опит в тази област.

— Е, да, наистина богат опит — измърмори той презрително.

— Подигравайте се колкото си щете. Но аз наистина зная какво помага на пияни хора... Когато го научих, вие още не сте знаели какво е уиски.

— Уиски ли? — ухили се той злобно. — Нека ви осведомя, че дойката ме е отбила с водка, купена от руските ни съседи. Мога да претендирам за превъзходство в консумирането на всички видове питиета.

— Вземам си думите назад.

— Да се надявам ли, че не сте луда, малка Таня, и няма да си позволите подигравки? — попита той, втренчил в нея присвити очи.

— И през ум не ми минава.

— Мъдро решение, защото никак нямаше да ми хареса.

— Зная.

Очите му още по-силно се присвиха, но изразът на лицето, което се олюляваше пред него, ту размито, ту съвсем ясно, беше непроницаем. Предпочете да запази подозренията за себе си. Пък и нямаше желание тъкмо сега да се кара с нея, умората го надвиваше. Разбра го, защото не беше в състояние да си свали дрехата. В усилията си да смъкне проклетото палто, Стефан се завъртя около собствената си ос.

— Да ви помогна ли, Стефане?

Беше му необходимо време, докато я открие отново върху леглото. Помощ? От нея? Сигурно не е разбрал добре.

— От проклетото уиски е — обясни той за в случай, че е чул добре. — Това питие сякаш се вмква в човека.

— Точно така е — потвърди тя.

— Хм, може би неслучайно ми предложихте помощ при събличането, а, Таня?

— Помислих си само, че трябва да се опрете на някого, за да си намерите постелята.

Отговорът го разочарова толкова дълбоко, че събуди гнева му.

— Ако позволите, ще ви осведомя, че имам отлично зрение — изсъска той.

— По този въпрос мненията ни могат и да не съвпадат — измърмори Таня.

— Как, моля?

— Казах, че съм на друго мнение.

Думите ѝ го ядосаха и той избоботи достатъчно арогантно:

— Мадам, това легло би видял и слепец. — За да го докаже, той бе приближи с широки крачки към леглото и седна на него. — Е, видяхте ли?

— Но, Стефане...

— Няма да мирясате, докато не ме ядосате, така ли?

— Нищо подобно — увери го тя, — но не зная дали сте наясно, че не спите тук?

— Не ме обърквайте — каза той и се наведе да си събуе обувките, маневра, при която за малко не се изтърколи от леглото.

Опря ръка в пода, докато се справи с непослушните обувки и добави:
— Зная, че споделяме една и съща кабина и това вече е на път да ме влуди. Тъй че не го забравям нито за миг.

— А защо ви влудява?

Той впери мрачен поглед в краката си:

— Не се опитвайте да смените темата, Таня, говорехме за кабината.

— Прав сте, за кабината и за това, че я споделяме. Аз спя в леглото, а вие на пода. Съвсем точна съм, нали?

Трябваше ли така глупаво да му напомня? Не беше ли достатъчно, че ѝ отстъпи леглото и нито веднъж не се опита да я посети там.

— О, не, не бяхте точна, принцесо. — Едната обувка най-сетне поддаде, изхвърча от ръката му и се удари в стената. — Нямам нищо против да лежа на пода, но не си спомням да съм успявал да заспя там.

— Затова ли претендирате днес за леглото?

Стефан се изправи толкова рязко, че му притъмня пред очите. Усети остра болка в главата и отново се просна на леглото. Вдигна ръце да притисне слепоочията си, забравил, че още държи втората обувка. Усети как някой ловко я издърпа от пръстите му.

— За бога, какво още има да става? — възкликна тя. — Избягвайте резки движения, Стефане.

Ако болката не беше толкова силна, щеше да се разсмее. Каза само:

— Без блудкави шеги, ако обичате.

Стефан най-сетне проумя, защо е цялата тази идиотска препирня, проклетата жена му се подиграваше. Така де. Ако е сбъркал адреса, защо не му каже направо да се маха от леглото. Ами не знае ли, че не върви да се държиш така с пиян човек? Какво може да ѝ направи, ако му се опре? Знаеше отговора и на този въпрос. Същото, което вече ѝ беше направил веднъж, загубил в яда си всяко самообладание.

За миг се запита на какво ли е способна Таня, за да го превърне в щастлив пияница? Колко изгодно за нея, че е капнал и пиян. Е, не, не му е времето сега да търси отговора на този въпрос. Лошото беше, че въпреки всичко, още не можеше да заспи.

Отвори очи и видя, че Таня го гледа. Тя се поотдръпна и му даде да разбере, че меката възглавница, на която почиваше главата му, са

нейните бедра. Уплахата в очите ѝ също си имаше причина. От продължителното му мълчание беше заключила, че е загубил съзнание.

— Вече сте в леглото, Стефане, и можете да останете в него. За мене не е трудно да прекарам една нощ на пода.

— Много великодушно от ваша страна, но понеже говорим за причини, не намирам нито една, поради която да не споделим това легло, само за една нощ.

— Спомням си и повече нощи...

— Млъкнете!

— Но аз чисто и просто...

— Мълчете, Таня. Тъкмо престана да ме боли главата. Само не правете резки движения, пак ще започне.

Не беше сигурен, но му се стори, че тя стисна зъби, преди да предложи:

— Няма ли да ви е по-удобно, ако качите и краката си на леглото, ако се изтегнете?

Ако се надяваше, че той ще освободи бедрата ѝ, щеше да я разочарова:

— Благодаря за добрия съвет — каза Стефан и се отърколи встрани, за да намести краката си върху леглото. После бързо обви ръце около нейните крака. Главата му остана да лежи върху бедрата ѝ, не му беше удобно, но търпеше, за да обърка сметките ѝ.

— Стефане! — възропта тя.

— Шшт — измърмори той, — бяхте толкова мила, не почвайте да протестираме, тъкмо когато заспивам.

Таня се отпусна с шумна въздишка върху възглавницата. А Стефан си помисли, че ще е върховна справедливост, ако тази нощ тя не успее да заспи, малък реванш и за това, че я има в леглото си, но не е в състояние да се възползва. Впрочем в момента вече изобщо всичко преставаше да го интересува.

ГЛАВА 28

Таня се събуди от допира на неговите устни, които се движеха с възбуждаща нежност до нейните. Излишно беше да се пита кой я целува. Чудеше се само дали Стефан е буден и съзнава какво върши, или просто е реагирал в съня си на топлото тяло до него. Ако не е буден, ако не е в пълно съзнание, трябва ли да го отблъсне, трябва ли да го буди?

Разумни въпроси. Но в тях липсва нещо съществено, фактът, че е очарована от този начин на събуждане. Дотам, че не би искала да го прекъсва. Вече отговаряше на целувките му, отначало плахо, за да не го събуди, ако е още в полудрямка. Разтвори устни и подкани езика му, който веднага се отзова и подхвана бавен, сладострастен дуел с нейния език.

Колко бързо забрави всяка предпазливост, когато Стефан използва податливостта ѝ, за да иска все повече и повече. Пламъците на страстта бяха лумнали между тях и неговият огън подклаждаше нейния. Сърцето ѝ биеше лудо. Използваше редките възможности да поеме дъх. Усещанията, пулсиращи дълбоко в нея, бяха по-възбуждащи от когато и да било.

Тя го притисна към себе си и си каза учудена, че колкото пъти бе докосвала този мъж, той винаги излъчваше невероятна топлина. Смаяна, Таня си призна, че копнее да усеща горещата му кожа, че единственото ѝ желание е това усещане да продължи. Но тя носеше рокля, а той още си беше с ризата и панталона. Покриваше я и част от одеялото и докато се обръщаше към Стефан, беше измъкнала само единия си крак.

Той смъкна с внезапно движение роклята от раменете ѝ, задърпа корсажа, докато освободи гърдите. Ръката му ги загали, а целувката му ставаше все по-настойчива, сякаш той се боеше, че нарастващата интимност може да събуди съпротивата ѝ. Не знаеше, че новото чувство, което отприщи в нея, я опиянява и увлича. Сега той галеше

зърното на гърдата, която държеше, и под пръстите му то беше станало сякаш още по-едро и кораво.

Когато устните му най-сетне се откъснаха от нейните, тя понечи отново да ги намери, но той беше решил да изследва друг път. Когато го намери, тя изстена. Горещата влага на устата му опари гърдите ѝ, той се впиваше ту в едната, ту в другата гърда, сякаш не можеше да реши коя предпочита. Изведнъж избра едната и я засмука. Таня откри непознатата дотогава връзка между гърдите и бедрата. Откри, че горещината може да минава от едната част на тялото в друга. Плам, който събуждаше болка и на двете места, но не намаляваше желанието да усеща докосванията му. Изви се под него, за да му покаже с тялото си какво иска. Ръката му се плъзна по голите ѝ прасци, по бедрата, за да отговори на тихия ѝ зов с най-страстната от всички милувки.

Вече нямаше съмнение, че е буден и този път нищо не можеше да го спре. Таня се отдаде докрай на чувството, което беше пробудил в нея. Искеше всичко да научи, всичко да изпита, въпреки че едва ли можеше да има нещо по-прекрасно от онова, което изпитваше в момента. Но сигурно щеше да е още по-хубаво, ако той беше гол, ако можеше да докосва пламтящата му кожа, ако ѝ принадлежеше изцяло... Да ѝ принадлежи? Не, не, нямаше да допусне лоша мисъл да развали всичко това. Тя желаше този мъж, искаше той да я люби.

Настойчивото тропане на вратата изтръгна от нея стон на разочарование. Стефан се изрази по-недвусмислено.

„Ще ги убия“ — измърмори той и вдигна глава.

— Стефане, ако не отвориш най-сетне, ще помисля, че те е убила и ще изкъртя проклетата врата.

Таня отвори широко очи, но беше трудно да се различи нещо, защото през процепа под вратата се процеждаше само тънка ивичка светлина. Но вратата не беше заключена. Миналата нощ Стефан само я беше тръснал след себе си.

Изглежда, двамата осъзнаха едновременно какво става и той веднага скочи. В същия миг високо изпъшка, защото главоболието от препиването се върна без предупреждение. Успя все пак да се добере до вратата, отвори колкото да може застаналият от другата страна да го види. После я затвори предпазливо, щадейки главата си.

Таня си оправи бавно роклята — нямаше представа какво ще последва. Досадникът от другата страна извика, като за капак, че

параходът е пристигнал преди повече от час. Сега различи, макар и с мъка, сянката на Стефан, който се опитваше да запали лампата. Предпочиташе да не го прави. Искаше той да се върне в леглото, но знаеше, че сега е невъзможно, чакаха го да излезе.

Светлина заля кабината, а Таня си пожела тя веднага да угасне. Пожеланието ѝ не се сбъдна. Стефан стоеше до леглото и я гледаше с израз, който тя не можеше да изтълкува. В същия миг се върнаха всички въпроси и съмнения.

Беше ли подхванал с ясна глава онова, което се случи между тях, или е бил отначало полусънен? Беше ли пленила и него влудяващата страст, както бе покорила всецяло нея? Питаше ли се той изобщо, какво мисли, какво изживява тя? Та нали вчера ѝ направи, високомерно и арогантно предложение да я люби, защото тя имала нужда... О, господи, нима всичко е било продължение на предложението му? Защо мълчеше? Защо я гледаше, сякаш хиляди въпроси измъчваха и него? Навярно го бяха налегнали зли мисли, защото лицето му сякаш се вкамени. До каквото заключение и да беше стигнал, то явно не му харесваше.

Таня беше свикнала с изненади и все пак думите му я свариха неподготвена:

— Изглежда наистина ви е все едно с кого спите, прав ли съм? — подхвърли ѝ той.

Ако беше по-близо, щеше да го удари. Събра сили, за да му обърне гръб. В гърлото ѝ беше заседнала буца и не можеше да му отговори.

„Сигурно е така“ — би му казала, защото той друго не заслужаваше.

Безмълвната ѝ реакция трябва да го беше изненадала, защото добави:

— Съжалявам, не биваше да го казвам. Но какво да мисля, кажете, след като зная, че ме мразите?

Да, вярно и все пак той не биваше да си го позволява. Всеки път се повтаряше едно и също — колкото по-близки ставаха, толкова по-обидни бяха след това забележките му. Тази заран просто не се беше подготвила да чуе поредната обида.

Какво да му каже? Беше безкрайно озлобена, задето ѝ отне кръчмата. Ако беше докопала пушка, можеше и да го убие. Когато се

замисляше над бъдещето си, гневът ѝ се сменяше с отчаяние. Ето и миналата вечер държането ѝ беше продиктувано от омраза и желание да му отмъсти поне малко. Той с основание твърди, че тя го мрази. Само че истината е по-друга, беше логично да го мрази, но по необясними причини, не беше така.

И тъй, как да обясни избликналата си чувственост? Да каже, че я привлича и си губи разсъдъка? Няма да повярва повече, отколкото му вярваше тя. Нали все още отхвърляше приказките им като лъжа. Никак не ѝ харесваше, че я прави толкова несигурна в себе си, не ѝ харесваше, че Стефан признава само крайности и непрекъснато я изкарва от кожата ѝ. Мразеше обидите му. Не можеше да скрие от него, че го мрази за много неща и следователно обяснение за отстъпчивостта ѝ можеше да бъде само желанието да се люби с него. Но коя е причината, поради която той продължава да я привлича? Това не можеше да разбере.

Боже милостиви, наистина ли е толкова лоша, колкото мисли той? Нима онова, на което я учи Стефан в леглото, толкова ѝ харесва, че забравя всичко друго? И защо му отговаря всеки път толкова глупаво? Защо му обяснява неща, които той смята, че знае?

Вината е само нейна. Не биваше да остава в леглото. Няколко пъти се опита да стане, но всеки път ръцете му я обгръщаха здраво, той се притискаше към бедрата ѝ, мърмореше нещо неясно и тя отстъпи и се опита да заспи, колкото и да беше трудно.

До снощи беше сигурна, че е овладяла положението. Макар и с неудоволствие, но му отстъпи във всичко, само и само да не му минава махмурлукът. Знаеше от опит, че човек не бива да се кара с пияни мъже. Те лесно стават агресивни, способни на всичко. Половината от тях не си спомнят на другата сутрин абсолютно нищо.

Отдавна знаеше и как да избегне това. Трябваше просто да се съгласява с тях, тогава отстъпват. Със Стефан не стана точно така, но поне не беше груб. И докъде доведе това? Сега мнението му за нея е толкова ниско, че ще е чудо, ако изобщо я погледне.

Но не е ли това добре дошло за нея? Когато можеше да разсъждава спокойно, Таня си пожелаваше да е, където и да било по света, само не близо до Стефан и компанията му.

— Таня?

Тя отблъсна ръката, легнала на раменете ѝ, но не каза нищо. Чу въздишка и разбра, че той се отдалечава от леглото.

— Оставям ви сама докато се преоблечете и си стегнете багажа — каза той. — Но ви моля, побързайте. Другите отдавна ни чакат.

Не чу вратата да се отваря, нито ключалката да щраква, защото Стефан искаше още нещо да ѝ каже, а му трябваше време, за да се реши.

— Опитът ви с мъжете ме смущава, не ме радва — процеди той най-сетне с мъка.

Широко отворените ѝ очи се замъглиха от обида. Той не ги видя, защото беше с гръб към него. Какво е това сега? Извинение, което да я уязви? Напрасно усилие! Смущавал го „опитът“ ѝ. Какво да прави? Да го разубеждава ли?

— Добре, че все пак казахте нещо, Стефане — изрече тя, без да се обръща. — Бих могла лесно да ви успокоя, защото изобщо нямам опит с мъжете, като изключая този с вас, разбира се. А той не е голям, нали? Но не очаквам да ми повярвате и затова не съм споменавала нищо досега. Работех и живеех в кръчма, а всички кръчмарки са курви, нали? Както виждам, ще ви се наложи и занапред да изпитвате смущение, няма как.

В гласа ѝ звучеше толкова сарказъм, че беше невъзможно той да ѝ повярва. Но тя и не искаше да ѝ вярва. Искаше по-скоро да се смущава все повече. И тъй като Стефан затръшна вратата, въпреки силното главоболие, Таня реши, че е постигнала целта си.

ГЛАВА 29

Саша ги чакаше на кея с огромна карета. Слугата или беше имал невероятния късмет да открие изгубените си господари, или някой от тримата беше го намерил, докато чакаха Стефан и Таня. Тъй или иначе дребничкият мъж не изглеждаше кой знае колко развълнуван от обстоятелството, че беше пристигнал в Ню Орлиънс сам, може би пазеше оплакванията си за по-спокойно време. Имаше да докладва на Стефан куп неща, но господарят му едва му отговаряше и само кимаше в знак на съгласие.

Таня ги наблюдаваше от палубата и се питаше дали Стефан продължава да ѝ е сърдит. Изглежда, гневът му не беше уталожен, защото Лазар и Серж я придружиха до каретата и само те се качиха с нея. Стефан дори не я погледна, за което допринесе и това, че отново беше навлякла дрипите си, само за да го ядоса. В момента вече съжаляваше. Добре поне, че Васили не се виждаше никакъв, защото не благоволи да използва и набавените от него с известни трудности фиби. Беше попрекалила с капризите си и той с право щеше да се ядоса.

Сигурно ще я настанят в хотел, както през последната нощ в Натчез — помисли си Таня и реши там да положи усилия, та да пооправи външния си вид. Трябва да изглежда по-добре, когато се появи отново пред заклетите си врагове и чуе за пореден път пренебрежителните им забележки. Никак не се зарадва, когато разбра, че изминаха само кратко разстояние по кея и се озоваха до голям, очевидно презокеански параход.

Не ѝ остана дори време за надежда, че ще спрат може би само за малко, че това не е истинската им цел, защото изчезналият Васили се оказа на борда. Чакаше я на трапа. Когато се изравни с него, той вдигна кичур от косата ѝ, после изцъка с език. За нехранимайко и подигравчия като него, това беше само лек упрек.

— Добре дошли на борда на „Карпатия“, принцесо.

— Кога излиза в открито море?

— Веднага, щом попълнят екипажа. Хората не са могли да предвидят, кога най-сетне ще се появим.

Беше поднесено като извинение, но в гласа му прозвуча нескрит упрек. Екипажът наистина не е задължен да има ясновидски способности, или достатъчно търпение, за да ги изчака да пристигнат. Таня не обърна особено внимание на желанието му да демонстрира още веднъж арогантността си. Беше достатъчно заета с усилията да прикрие изненадата си. Също и с мисълта за обещания гардероб.

— За пръв път съм в Ню Орлиънс и няма да го видя?

— Стефан знае ли, че имате такова желание? — свъси вежди Васили.

Като че ли има значение. Искаше да отговори саркастично, но се задоволи с едно „не“.

— Няма да е зле занапред да споделяте с него желанията си... Сега всичко ще реши времето, нали потрошихме толкова дни да ви търсим.

Беше смаяна, че не споменава за многократните ѝ опити за бягство, въпреки че именно те ги бяха забавили. Що се отнася до предположението, че Стефан е готов да изпълни желанията ѝ, то не заслужаваше внимание.

— Ще имам ли поне тук самостоятелна кабина? — попита тя.

Той се престори, че не я е чул, но попита:

— Още не сте последвали съвета ми, нали?

— Кой съвет?

— Да се помъчите да спечелите разположението на Стефан.

— Разположение ли? Ах да, помня, препоръчахте ми да разпалвам интереса му към моята личност, а не гнева му.

— Интересът му към вас е безспорен, принцесо. Много добре ще е за вас да спечелите и разположението му.

— Ще ми простите, вярвам, ако ви уверя, че подобна цел е непостижима за мен.

— Да ви простя? — прекъсна я той. — Не, разбира се, защото виждам, че даже не се опитвате.

— Налага ли се? — попита тя. Още миг и щеше да се ядоса не по-малко от него.

— Налага се заради вас самата, заради всички нас, в името на собственото ви щастие.

Зелените ѝ очи го гледаха с престорена изненада, но не постигнаха желаниа ефект, та ѝ се наложи да добави с подчертан сарказъм:

— Искате да повярвам, че сте загрижен за щастието ми?

— Загрижен съм за щастието на Стефан, а вие можете да вървите по дяволите.

— Убедена съм, че съм вече сред дяволи — отговори тя, но после въздъхна. Словесните дуели с Васили бяха твърде различни от тези със Стефан. Не ѝ доставяха никакво удоволствие. — Принудена съм да пътувам с вас, Васили — изсъска тя, — но това съвсем не значи, че трябва и да разговарям с вас. Тъй че, бъдете така добър, пръждосвайте се оттук!

— Приберете си ноктите, Таня — чу тя Стефан зад гърба си. — Васили няма никаква вина и не заслужава да бъде издраскан.

Тя се вцепени и веднага се запита, откога ли стои зад гърба ѝ. Впрочем все едно.

— Може би, вие го заслужавате? — обърна се тя към него.

— Днес може би да — призна си той, преди да смени темата. — Какво предпочитате — да ви представя най-напред на капитана, или да разгледате покоите си?

— Искам да ме пуснете да се върна в Натчез.

— С каква цел?

— Нали знаете, че госпожа Берта ми предложи работа, не си ли спомняте? — не изпусна тя случай да го уязви.

Той стисна устни, очите му станаха сякаш по-светли. На Таня не ѝ трябваша повече доказателства, че го е улучила по болното място. Той я хвана за ръката и я избута пред себе си по стълбата надолу, после я тикна в първата кабина, без да каже нито дума.

Беше естествено, че в подобни ситуации тя ставаше подозрителна. Не очакваше, да бъде хвърлена върху първото срещнато легло, защото пламъкът в сатанинските му очи още не беше достатъчно силен. Пък и не си представяше да е такъв лицемер, че да я накаже само заради няколко подигравателни думи — беше си позволявала много повече. Навярно искаше само да я заключи някъде, за да не може да го изкарва извън кожата му.

Още не беше заключил и Таня вече лежеше в обятията му, а устните му се впираха в нейните. Знаеше, че целувките му са

различни, според настроението. Този път не бяха настървени, владееше се напълно и беше пределно съсредоточен. Какво искаше всъщност? Да я съблазни, да я накара да се почувства едва ли не доброволна пленничка?

Таня се отскубна от прегръдките му, преди усещанията, които така умело пробуждаше в нея, да възникнат и да я завладеят.

— Защо го правите, защо сте толкова упорит?

— Проклет да съм, ако зная.

Признанието се беше изтръгнало, изглежда против волята му, защото веднага свъси вежди. Таня се беше надявала на по-мил отговор, поне малко по-мил. Но всеки опит да разбере как функционира мозъкът на този човек, беше урок по безсмислие и разочарование. Освен, ако...

— Има нещо, за което не си давате сметка, Стефане. Вие преобърнахте живота ми, само защото пожелахте. Сложихте край на малкото цели, които си поставях. Време е да чуя от вас поне някаква истина. Това е най-малкото, което ми дължите.

— Ние и досега ви казахме истината, поне в повечето случаи.

— Не говоря за идиотската ви приказка. Искам да зная какви са всъщност чувствата ви към мен, Стефане. Все още ли ме желаете?

— Да.

Каза го с нескрита ярост и тя потрепери.

— Изглежда, това не ви харесва.

— Точно така.

— Защо? Защото мислите, че съм проститутка.

— Не.

Не знаеше дали да му вярва, въпреки че веднъж вече си беше признавал, че я желае, но преди нейното „падение“, тъй да се каже.

— Не съм се лъгала, значи. Но сега не понасяте дори присъствието ми, така ли?

— Присъствието ви е толкова очарователно, че може да е само лъжовно и вие го знаете.

— Не, нищо не зная — свъси тя вежди. — С изключение на това, че за вашето държане няма обяснение. Това не би трябвало да ме учудва, защото вие по начало никога нищо не обяснявате.

— Не съм ви подканял да прониквате в мислите ми, Таня. Вие ме накарахте да се държа с вас по този начин и ако не ви харесва...

— Покорно благодаря — прекъсна го тя нетърпеливо. — Единственото, което исках, е да хвърлите малко светлина върху мотивите си. Просто исках да зная, защо в даден момент ме целувате, а миг по-късно ме презирате.

— Не ви презирам.

— Презирате външността ми — настоя тя. — Не се опитвайте да отричате.

— Вижте какво, като всеки мъж аз копнея за красота. Но съм реалист и зная, че ние двамата не си подходдаме — добави уморено.

Защото тя е достойна за презрение кръчмарка, а той високомерен идиот. Наистина не си подходдат. Ех, готов бил да ѝ подари една нощ, нали така беше казал. Само че тя не иска да го има „само веднъж“.

— Защо не направите добро и на двама ни, защо не ме оставите на мира?

— Бих искал, но ето че в този миг аз отново ви желая. Посочете цената си, Таня.

Тя се сви като от удар. Все още не го мразеше, но подобни предложения щяха да я накарат много скоро да го намрази. Как смее отново да се опитва да я купи? И то след като призна, че я желае.

— Е, добре — отвърна тя с горчивина. — Цената е свободата ми, преди този параход да е поел през океана.

Очите му отново придобиха цвета на тъмно злато.

— Да пренебрегна дълга си, за да ви имам? И през ум не ми минава, малка курвичко. Но мисля, че е време да научите цялата истина. Васили не е крал на Кардиния.

— Хайде, измислете нещо по-ново — изсумтя тя презрително.

— Аз съм кралят.

— Олеле! Значи все още има знамения и чудеса? — възкликна тя с престорено учудване. — От една дебела лъжа към друга, нали? Не е ли малко късно за нови измислици? Васили поне изглежда като крал, има и подобаващо държане.

— Смятате, че един крал не може да има белези? — попита той и сега в очите му наистина лумнаха пламъци.

— Белези ли? — свъси тя, смаяна, чело. — Имате предвид вашите? — Таня изведнъж се засмя. — Не, честна дума, Стефане, та кой забелязва няколко незначителни белега върху лицето на мъж с очи като вашите? И колко често трябва да ви повтарям, че не съм глупава?

Лъжете ме, че сте крал, само за да ме притежавате. Наистина ли се надявате, че ще падна в капана?

Нещо в отговора ѝ сякаш го обърка за миг. Очите му престанаха да хвърлят искри, изглеждаше наистина смутен. Този мъж си въобразяваше, че има работа с малоумна, само защото е израснала в кръчма. Не, наистина не го мислеше за толкова глупав.

— По-добре да приключим този разговор, преди да е започнал — каза той.

— Твърде е безсмислен, нали?

— Аз наистина съм новият крал на Кардиния, Таня.

— От мен да мине, правете каквото щете — въздъхна тя. — Но аз няма да стана ваша курва, та макар и за един ден, Стефане.

— Права сте, искам твърде много от вас. И ще се опитам, щом това е желанието ви, до края на пътуването да страня от вас.

Отново беше сдържан и церемониален. Това беше по-лошо дори от гнева му, в който поне прозираха истински чувства.

— Значи ли това, че ще бъда сама в кабината?

— Да, в тази тук.

— Но сигурно пак ще ме заключвате?

— Излезем ли в открито море, няма да е необходимо. А дотогава... — Той не довърши, но и без туй всичко беше достатъчно ясно. Изведнъж рязко смени темата: — Вашият гардероб ще пристигне след малко. Саша пое грижата да го поръча, обещал е на шивачката да ѝ плати прескъпо за бързата поръчка. С огромно удоволствие харчи парите ми. Но в случая не го упреквам. По този начин спестихме времето, което ни струва връщането в Натчез.

— Ех, значи аз вече няма да бъда обвинявана, ако това момче по име Сандор умре, преди да...

— Сандор е моят баща, Таня. В мен можете да се съмнявате колкото си щете, но ще ви моля за него да говорите само с уважение.

„Уф! Прощавай, че дишам! — помисли си тя. — Да върви по дяволите!“ Този тип пак я вбеси.

— Щастлива съм, че всичко стана така, както го желяхте — заключи тя кратко. — А сега, ако обичате...

— Всъщност исках аз да избира роклите ви.

Таня за малко не го зяпна от учудване и само с усилие успя да не се издаде. Защо му трябваше да казва това, сякаш декларираше, че ѝ е

господар? И защо усети да се надига в нея онова странно чувство, обземащо цялото ѝ същество? Нали през целия разговор се владееше и устоя на притегателната му сила. Дори когато призна, че я желае, тя беше достатъчно ядосана, за да не се поддаде.

Стефан свъси вежди, недоволен от мълчанието ѝ, но може би и от собствените си думи, кой знае. Но после се засмя и тя не разбра причината за внезапната му самоирония. Когато заговори отново, беше категоричен и нетърпелив. Очевидно искаше чак по-скоро да се махне от кабината.

— Прегледайте нещата, щом пристигнат. Ако ви трябва още нещо, можем да го набавим само тук. После ще е късно. Няма да ви разочароват нито вкусът на Саша, нито предвидливостта му. Той разбира от моди, има тънък вкус и, за разлика от мен, е точен в преценките си за мерките. Увери ме, че всичко ще ви стои като излято. — Кимна бегло и я остави сама. Сдържа обещанието си и тя дълго време не го видя.

Що се отнася до новите ѝ дрехи, бяха приказни и достойни за принцеса. Таня не изпадна във възторг, но не намери и недостатък, с изключение, може би, на един. Тъй като не Стефан беше решавал какво да ѝ се купи и какво не, сега притежаваше всичко, което човек може да си представи под името дамско бельо. Поне половината ѝ беше излишно.

ГЛАВА 30

Някъде към половината път за Европа, Таня почна да вярва в приказката. Най-много допринесе за това Саша, макар да не пророни дума по въпроса. Другите ѝ бяха сърдити, задето Стефан е отново непоносимо капризен. Сега тя самата не ставаше свидетел на избухванията му, защото не го виждаше. Саша се сприятеляваше все повече с нея. Не изпускаше случай да ѝ засвидетелства уважението си. Не се притесняваше да мърмори в нейно присъствие срещу Васили, понякога и срещу Лазар, веднъж каза нещо и по адрес на всякога кроткия Серж. Но към нея не се бе обърнал с по-остра дума.

Един ден го попита, защо е толкова мил с нея.

— Защото го заслужавате повече от мнозина, Ваше Височество. Животът ви е бил много труден, дори по-труден от моя, предполагам. Преди Стефан да ме вземе при себе си.

— Откъде знаете какъв е бил моят живот?

— Стефан ми предаде вашия разказ — обясни той. — Впрочем, той не вярва на всичко. От друга страна, допуска неща, в които не би трябвало да вярва. Предполагам, че го зашеметявате с истината и се надявате да ви повярва, а после подхвърляте някоя лъжа, за да го накажете за недоверието му. Но той ми разказа и какво е видял с очите си. Според него мъжът, който ви е отгледал, заслужава да бъде разстрелян.

— Това съм си мислила и аз — засмя се Таня.

— Но сте останала при него, въпреки че сте могла да го напуснете.

— Напоследък имаше нужда от мен и беше просто мой дълг...

Отговорът ѝ прозвуча по начин, който не ѝ хареса. Сякаш беше изпитвала към Добс нещо подобно на дъщерни чувства, а това не беше вярно. Беше направо невъзможно. Този човек имаше много примитивен начин на мислене, за да предизвика симпатия. Нямахше предвид годините, през които го беше смятала за свой баща и въпреки жестокостта му, го беше обичала.

— Останах, защото щях да бъда възнаградена със собствеността върху кръчмата — заяви тя войнствено. — Искях повече от всичко на този свят да притежавам кръчмата. Тя би ми гарантирала сигурността и свободата. Щях най-сетне да разполагам със себе си.

— Да, Стефан си дава сметка, че е сбъркал, продавайки кръчмата. Щеше да е по-просто и евтино, ако беше я подпалил. Нямахте да знаете, че той го е направил. Но пък вашият господин Добс нямахте да получи сумата, която го е направила щастлив до края на дните му. А Стефан не искаше да се притеснявате заради този човек, ако имате все пак някакви чувства към него.

— Познавате много добре Стефан, нали, Саша?

— По-добре от всеки друг.

— Той винаги ли е във война със собствените си чувства? — попита тя колебливо, а нисичкият мъж се засмя.

— Много точно се изразихте, Ваше Височество. Не, не, не е винаги такъв. Обикновено чувствата му са твърде еднозначни, независимо от това дали са добри или лоши. Не обича съмненията, нито противоречивите чувства, пък и, общо взето, не ги познава. Избягва всичко, което може да наруши равновесието му.

— Мене например — заключи тя. — Това ли е причината да страни от мен?

— Прави го по ваша молба и защото, заедно ли сте, все се карате. Можете ли да ми обясните, защо е така?

— Защо питате мен, всеки път той започва кавгата — измърмори Таня.

— Невъздържан е по характер, права сте, но обстоятелствата са го научили да се владее.

— Саша, наясно ли сте доколко се владее? И какво прави, или иска да направи, когато е разгневен?

— Да, зная и това е по съвет на баща му — отговори Саша, очевидно развеселен от възмущението ѝ. — На млади години, изпаднаше ли в ярост, Стефан докарваше нещата до сбиване и всеки път нараняваше някого. Защото другите не можеха да отвържат на ударите му с удари, нали разбирате? Той е принц и не кой да е принц, а престолонаследника. Значи трябваше да намери друг отдушник за гнева си. Тогава реши да си го изкарва на първата срещната... е, разбирате какво искам да кажа, нали?

— Толкова мога да разбера, но аз не съм сегашната му любовница, нали?

— Не, но сте му по-близка, отколкото може да бъде, която и да е любовница. Вие сте предопределена за него с царски декрет, свързващ със силата на брак. В неговите очи, принцесо, вие вече сте негова съпруга, липсва само церемонията, която да ви накара да го повярвате.

Саша вече не за пръв път сочеше като крал Стефан, а не Васили. След странното признание на Стефан, малко преди да потеглят, вече всички, включително моряците и капитанът, говореха за него като за свой крал. Васили си призна един ден, че с облекчение се е отървал от уморителната си роля. Таня с мъка потисна смеха си, защото този човек продължаваше да бъде все така арогантен и високомерен. Трудно е да се каже какви кралски достойнства се е опитвал да имитира.

Кардинците ѝ бяха показали документите си, които изглеждаха ужасно официални. Впрочем просто ѝ ги навряха под носа в деня след отплуването, когато тя отново подчерта със саркастични забележки колко скептично се отнася към твърденията на Стефан. Документите показваха неопровержимо, че Стефан Барани е новия крал и повелител на Кардиния. При такива, референции всяко правителство би побързало да разгърне червения килим. А Таня се задоволи да отбележи хладно, че документите могат да бъдат например откраднати, или фалшифицирани. И тримата мъже я изгледаха с неописуемо възмущение. Възмущение, което не ги напусна близо седмица.

После тя се замисли, този път сериозно и разбра колко по-логично е да приеме, че крал наистина е Стефан, а не Васили. Та нали през целия път всички се подчиняваха на Стефан, следваха неговите указания, преди да предприемат нещо, поглеждаха към него, за да получат безмълвното му съгласие. Стефан издаваше заповедите, не Васили. Опитаха се да ѝ обяснят, че като по-възрастен от двамата братовчеди Васили има последната дума, но това твърдение винаги беше звучало някак фалшиво. Тези несъответствия ѝ попречиха да приеме, че Васили е крал, от там да повярва и в останалата част на историята.

После си спомни почти забравен малък епизод — Лазар я попита един ден дали би предпочела Стефан да е кралят. Дори Стефан беше любопитствал какво би казала, ако има друг избор, освен Васили. Е добре, но ако наистина е така? Защото Стефан пое от самото начало

отговорността за нея, сякаш е негово право, или, както твърди Саша, сякаш я смята вече за своя жена.

Какви ще са чувствата ѝ, ако се окаже, че трябва да приеме за истина всички техни приказки? Беше ѝ всъщност много по-трудно да си представи брак със Стефан, а не с Васили. В случая с Васили всичко беше ясно, тя щеше просто да се противопостави. Но Стефан? Чувствата ѝ са не по-малко противоречиви от неговите. От една страна, той неудържимо я привлича и ще е щастлива, ако се окаже вярно и той ѝ стане съпруг. Но имаше и толкова неща, които ѝ пречеха да се радва, че се надяваше да не бъде принудена да се омъжи за него, дори ако цялата тази история е истинска.

Сега надделяха съмненията, защото бяха много. Те двамата са толкова различни, всякога враждебно настроени един към друг. Единственото, което ги свързва са няколко далечни роднини. Самата мисъл за брак продължаваше да ѝ бъде противна. Достатъчно мъчително би било да се подчини на нормален мъж, а Стефан не беше нормален мъж, а всемогъщ крал. И вече беше демонстрирал ясно властолюбието си. Всеки път беше пренебрегвал нейните желания с неизменна злоба.

Не биваше да забравя и толкова противоречивото отношение на Стефан към нея. Той я желаше, но предпочиташе да не е така, намираще я за хубава, но предпочиташе да не е. Призна също, че иска да я има един-единствен път, споделяше явно мнението на Васили, че кралските бракове са политически, а не личен въпрос. Те изискват само минимален контакт между съпрузите и то във всяко отношение. Но какво би означавало за нея това? Нали продължи да го желае, без най-малка надежда да го спечели? Да се съгласи ли доброволно на такъв ад? Мъжете може да я смятат за глупава, но толкова глупава не е.

Значи трябва да се откаже да се омъжи за Стефан. Както би постъпила и ако ѝ бяха предложили Васили за мъж. Ако всичко е истина, естествено. Но нали е вече почти убедена, че е истина. Същевременно започваше да разбира, колко наивни са били представите ѝ за собствените възможности. Стефан ѝ каза веднъж, че като поданичка на Кардиния трябва да се покорява, както всички други, на своя крал. Допускаше, че не разполага с много възможности. Трябваше да слуша, ако не иска да я хвърлят в карцер, или да ѝ сторят

нещо друго, още не й беше ясно. И този път Саша й обясни как стоят нещата.

Най-напред го попита от какво са белезите на Стефан. За пръв път нисичкият мъж не пожела да й отговори.

— Това може да ви разкаже само Стефан, ако пожелае.

— Досега пътувахме спокойно, Саша — каза тя с глас, сух като пустинен пясък. — Смятате ли, че ще променя нещо, ако го помоля за аудиенция?

— Близо пет седмици не сте се виждали — позасмя се Саша. — Дано прекарате поне няколко минути заедно, без да се разкъсвате взаимно. Да не би случайно да ви липсва?

— Ни най-малко — каза тя с абсолютна увереност, но само за пред Саша. Истината беше, че Стефан й липсваше малко, той, или по-скоро очарованието на присъствието му. Ех, не съжаляваше, разбира се за обидните му думи, още повече, че сега дори Васили се държеше, доколкото му беше възможно, твърде прилично. Мъжете допускаха, че е почнала малко по малко да им вярва и дори не е далеч от мисълта, че наистина е принцеса. Затова бяха променили и държането си.

— Той да е казвал нещо, което да ви навежда на мисълта, че... хм, че аз му липсвам?

Саша се усмихна на колебанието й, преди да го изрече, но поклати отрицателно глава:

— Откровено казано, Ваше Височество, откакто не се виждате, той се върна към обичайните си навици и добре крие чувствата си.

— Потънал е в размисли, така ли? — полюбопитства тя.

— Не, но просто не говори за лични неща.

— Искате да кажете, че изобщо не пита за мен? — настоя тя, вече без да крие колко е разочарована.

— Защо да пита? Всичко, което иска да знае, му се разказва, преди да е попитал.

— От вас ли?

— Естествено.

— Значи ли това, че му разказвате всичко, за което си говорим? — изкрещя тя.

— Гневът ви е неоснователен, принцесо — успокои я Саша. — Не съм му казвал нищо, което да не ви хареса.

— Откъде да зная? И да не сте посмели да му кажете, че питам дали му липсвам.

— Вече съм забравил — увери я той, но веднага събра смелост и попита: — Ако му се подсказе, че не бихте имали нищо против случайно да се срещнете с него...

— Дали бих имала нещо против? — възкликна тя гневно. — Да не съм луда да искам отново да разговарям с него! След като си позволи, при последната ни среща, да ме попита за цената ми? За моята цена, Саша! Ясно ли ви е изобщо каква обида е това? Предоволна съм, че е уредил всичко по начин, който ни позволява да не се срещаме нито случайно, нито нарочно.

Саша целият се изчерви при опита си да обясни държането на Стефан.

— Ако бяхте наистина проститутка, самото споменаване на цена би ви очаровало. Истина е, че те и четиримата ви смятат за проститутка, тъй че поне половината от онова, което възприемате като обида, просто не е. Но защо не им кажете цялата истина?

Откровеността на въпроса не я засегна, защото го бе задал Саша. Затова и не го избегна.

— Защо да си правя труда — отговори тя. — Нали с това нищо няма да променя.

— Не, разбира се, защото ще се омъжите за крал Стефан от Кардиния. Такова беше желанието на стария крал и на неговия предшественик, тоест на собствения Ви баща. Не можете да го предотвратите.

— Мога да кажа „не“.

— Няма тужда от вашето съгласие. Живели сте в страна, в която мнозинството от населението определя законите, но сте родена в страна, където един-единствен глас е закона. Достатъчно е Стефан да заповяда и ще бъдете негова съпруга, а той ще го направи, защото такава е волята на баща му.

— Но не и неговата.

Не беше въпрос, но Саша го възприе така и отвърна:

— Не беше негово желание, когато тръгна за Америка да ви търси. Сега не съм толкова сигурен.

Но Таня беше сигурна. Дългът стои по-високо от желанията — както се бе изразил Васили. Стефан ще се ожени за нея, независимо от

това дали го желае, или не. Сега разбра, че и тя няма избор. А четиримата щяха да са поне доволни, че с толкова усилия най-после са я натикали в този брак.

Мълчанието ѝ разколеба Саша.

— Може би е редно все пак да ви разкажа за белезите на Стефан, за да ви помогна да разберете по-добре — предложи той.

— Не си правете труда — каза тя потиснато. — Вече не ме интересува.

ГЛАВА 31

До вчера на Таня ѝ се струваше, че белезите на Стефан изобщо не я интересуват, но това беше първото, за което попита Лазар и Серж на другата сутрин, когато тримата се събраха в кабината ѝ на закуска.

— Белезите на Стефан ли? Много деликатна тема, принцесо — подхвана Лазар.

— На Стефан няма да му хареса, че сме говорили за тях — добави Серж и хвърли на Лазар предупредяващ поглед.

— Опазил ви Господ да направите нещо против волята му — изрече подигравателно Таня, та дано ги предизвика да говорят.

Но Лазар разбра маневрата ѝ.

— Тази тактика няма да ви помогне — заяви той с усмивка. — Нямате представа колко лош може да бъде Стефан, ако се ядоса...

Серж не намираше нищо смешно в подхванатия разговор и побърза да се сопне на приятеля си.

— Таня много добре знае — намеси се той, — но нали е жена, безразлично ѝ е с какви средства ще постигне целта си.

— Не е вярно — възрази Таня. Опитваше се да изглежда докачена, но явно не успя и само сви рамене. — Не се притеснявайте, сигурно мога да задам на Стефан толкова незначителен въпрос.

— От една тактика към друга... — заявиха сърдито мъжете в един глас.

— Жените винаги си служат с мръсни трикове...

— Наистина можете да вбесите човек — прекъсна ги Таня. — Сякаш става дума за ужасна тайна, способна да разлюлее цялата ви страна. Или има нещо, от което Стефан се срамува? — подхвърли предизвикателно накрая.

— Да се срамува ли? — Лазар скочи и начинът, по който се протегна през масата към нея, не оставяше съмнение в безпределното му възмущение. — Стефан рискува живота си, за да спаси човек. Това положително не е срамно, Ваше Височество.

— Тогава, защо не ми го казахте веднага? — парира Таня. Вече съжаляваше, че е настоявала толкова упорито. — Сега пък излиза, че е герой.

— Кажи й, Серж — реши Лазар и седна. — Може би ще има достатъчно ум в главата и няма да зададе въпроса си на Стефан.

Серж заговори без желание, но скоро разказът го увлече:

— Постъпката му е геройска, или ако щете, дръзка, зависи от гледната точка. Но той беше тогава едва на двайсет и една и още необременен от тежките си задължения. Нямахше други грижи, освен да учи, а това му се отдават много по-лесно, отколкото на който и да било от нас. Като добавим и това, че всяко негово желание се изпълняваше...

— Въздържай се от коментари — обади се Лазар. — Не е необходимо тя да знае колко хубав беше животът му до този ден, за разлика от нейния по същото време.

Таня примигна учудено. Серж пламна от яд, но си спомни изведнъж думите на Стефан за съчувствието му към трудната ѝ съдба. Беше възнегодувал, че съдбата я е накарала да страда, когато е трябвало всъщност да израсне в приятелско обкръжение и да има цяло състояние на разположение. Беше ядосан не на нея, а заради нея, но тогава тя не го проумя. Нима тези тук смятат, че е озлобена, задето не е имала удобния живот, който е трябвало да ѝ гарантира нейният произход?

Досега не се беше замисляла над това, но защо да съжаляваш за нещо, което дори не си очаквал? Най-силно я вбесяваше лекотата, с която всички приемаха, че е минала през много ръце. И то, само защото е израснала в кръчма. Беше просто смешно, като си помислеше, че една от най-големите ѝ грижи всеки божи ден през последните осем години беше да не се озове в някое мъжко легло.

— Съжалявам, Ваше Височество — изрече Серж с подobaваща сериозност.

Според нея този мъж нямаше причина да ѝ се извинява. Но щеше да презре сама себе си, ако се унижи да му обяснява.

— Но това е абсурдно — каза Таня, — тъкмо сега Стефан никак не прилича на човек с изключителни привилегии. За какво да му завиждам? За това, че не му е позволено дори да си избере жена?

— Той не може да се ожени за друга, освен за вас — потвърди Серж и добави: — Поне вече не.

— Серж! — възкликна Лазар. Той сякаш не вярваше на ушите си. Предупредителният му възглас развесели Таня.

— Виж ти! — обади се тя. — Трябва ли да ме шокира мисълта, че е могъл да се ожени за друга? Той е на тридесет, или ги приближава, нали? Нямахше да е нормално да не е изпитал поне веднъж желанието да се ожени.

— Аз съм по-голям от него, но никога не съм изпитвал желание да се оженя — каза Лазар.

— Нито аз — добави Серж.

— Възможно, но той сигурно е искал и си представям какъв силен огън е подклаждало това желание под кралския му темперамент. Особено когато са му напомняли, че вече си има годеница. Предположенията ми са верни, нали?

Лазар кимна неохотно.

— Е, да, но той скоро разбра, че без онази жена ще му е по-добре. Още повече, че тя не беше нищо повече от една...

Внезапното му изчервяване подсказа на Таня, че е излишно да пита каква е била жената.

— Разбирам, била е курва, нали? — процеди тя равнодушно и стана. — А сега вън и двамата! — добави ядосано.

— Но моля ви, принцесо, нима съм правил сравнение...

— Как не! А защо си прехапахте езика и защо пламнахте така, че кожата ви стана поне десет пъти по-червена. Глупаво беше да вярвам, че поне вие двамата ще се въздържате да ми демонстрирате презрението си.

— Ако тази дума ви е толкова противна, принцесо Татяна — отсече с подчертана безпощадност Васили, застанал до отворената врата, — трябвало е да намерите начин да си запазите добродетелта.

Таня го гледа известно време недоумяващо, преди да разбере какво има предвид. Беше ядосана, че се гневи, когато ѝ напомнят факт, според тях абсолютно неоспорим. Имаше право. Докато не докаже обратното, не бива да се обижда от намеците им. Саша вече ѝ го каза. От гледна точка на мъжете, прекомерната ѝ докачливост изглеждаше като фалшива превземка.

Лошото беше, че трудно подчиняваше чувствата си на разсъжденията за логика и толерантност. Изглежда все още се надяваше, че мъжете ще почнат да съдят за нея според поведението ѝ, а не по някакви си техни предположения. Забравяше каква беше още първата ѝ среща с Васили. Тогава той я видя в скута на Стефан и Таня се съмняваше той да си е дал труда да обясни на приятеля си, как се е озовала там. Забравяше и всичко, което беше изприказвала тогава в гнева си, лъжите, с които искаше да се изплъзне от четиримата. А те са взели всичките ѝ лъжи за чиста монета.

Каква полза, че го съзнава, че го разбира и дори се срамува от собствения си принос за цялата тази бъркотия. Е не, въпреки всичко не можеше да оправдае тези мъже, или поне не всички. Лазар я обиди просто от липса на такт, но Васили не изпускате случай да го направи нарочно и колкото може по-болезнено.

— Не бих желала да ви виждам повече тук — обърна се тя към Васили. — Другите двама са добре дошли, но не и вие — завърши тя строго и седна.

Както и друг път, той сякаш изобщо не чу какво му говорят и се заразхожда из стаята.

— Имаме заповед да ви правим компания, да ви забавляваме и да разговаряме с вас. Що се отнася до нашите беседи, констатирам огромни успехи. Но се съмнявам, че току-що подхванатата от вас тема би допаднала на Стефан.

— Тя ни попита за белезите на Стефан — обади се притеснено Лазар. — Не бива да допускаме да го стори в негово присъствие.

— Нездравото любопитство не бива да се задоволява — отсече Васили и за пръв път не скри, че е бесен. Очите му с цвят на кехлибар пламнаха почти като тези на Стефан. — Бяхме дръзнали да се надяваме, че може и да не забележите някои малки недостатъци. Но вие, жените, сте един дол дренки. Интересува ви само външността. Просто сте неспособни да надникнете под повърхността и да видите истинската същност на един мъж. Прав съм, нали?

Тя го гледаше недоверчиво, неспособна да повярва, че я обвиняват в подобно нещо.

— Този път наистина се лъжете — прекъсна го тя. — Когато става дума за вас, Васили, ме интересува само онова, което е на повърхността, понеже друго няма. — Тя не продължи, но му хвърли

толкова унищожителен поглед, че нямаше начин той да не го изтълкува правилно.

Смехът му беше толкова нагъл, че ѝ идеше да се пръсне.

— Желаете да кръстосаме саби, така ли, принцесо? Имайте предвид, че само за минута мога да ви разплача.

— Не се съмнявам. Да унизите човек, когото смятате достоен за височайшето ви презрение, това си е ваша специалност. Но аз не съм достойна дори за презрението ви, аз съм курва, на която това трябва непрекъснато да се напомня. Понеже съм глупава и все забравям. Бих искала да ми кажете само едно, Васили, питам ви просто от нездраво любопитство, разбира се: какво ще направите, ако се убедите, че сте се лъгали в мен? Че от най-млади години зная колко отвратителни могат да бъдат мъжете и затова винаги съм ги избягвала? Пренебрегвайки дори възможността да си подобря живота с някоя и друга пара?

— Това предположение ли е, принцесо, или просто искате да кажете, че не сте имали друг избор? Принудили са ви да водите такъв живот?

Не знаеше какво бе подтикнало Лазар да зададе този въпрос, дали чисто любопитство, или беше ужасен от думите на Васили. Би предпочела все пак той да беше се забавил с въпроса си, докато чуе отговора на Васили. Този надут паун я гледаше с презрително недоверие. Но как, по дяволите, бяха стигнали до това ново заключение? Та тя не беше казала нищо, което да ги наведе на подобна мисъл.

— Принудена, Лазаре? Да не мислите, че носех нож на кръста за украшение? — напомни му тя. — Всеки мъж, който се опиташе да ме принуди, трябваше да изпита острието му и губеше доста кръв в знак на благодарност за усилията си. — С изключение на Стефан, мина ѝ през ума, но той никога не довършва започнатото и затова няма да го слага в сметката. — Какво ще ми отговорите сега, Васили? — продължи тя. — Хайде, понапрегнете още веднъж фантазията си, представете си, че съм девствена както в деня на раждането си. Какво тогава?

Васили се въздържа да подхване играта.

— Боя се, че фантазията ми е недостатъчна...

— Добре, добре — прекъсна го тя. Вече губеше търпение и самообладание. — Зная какво бихте направили, ами нищо, или бихте

намерили причина да ме прокълнете.

— Мнението ви за мене ужасно се е влошило, принцесо — каза той с известна изненада.

— Уверявам ви, нямаше накъде повече да се влошава.

На лицето му се изписа раздражение.

— Добре, готов съм да изиграем глупавата игра. Ако наистина се окажете девствена, Стефан ще побеснее, че едва сега го споменавате за пръв път. Що се отнася до мен, готов съм да се извиня най-покорно, дори на колене, но Стефан няма да се задоволи с покаяние и ще настоява за по-тежко изкупление за всички нас. Тъй че не се съмнявам, аз ще бъда най-подходящата изкупителна жертва.

Той очевидно не говореше сериозно, затова го попита:

— Ще ви отрежат главата?

— Не, езика, който ще трябва драговошно да изплеся.

— Изпълнявате очевидно всичко, което той поиска от вас.

— Естествено.

— В такъв случай ви е позволено да се надявате, Васили, че той никога няма да ме попита. Готова съм, в замяна на това, да пожертвам девствеността си.

— По-добре се осланяйте на факта, че вече няма какво да пожертвате, принцесо. Когато ви казах, че Стефан ще побеснее, имах предвид, че гневът му ще се насочи срещу вас. Ако се превърнете по чудо в девственица за брачната нощ, бъдете сигурна, то няма да изненада Стефан.

Това предупреждение прозвуча толкова сериозно, че на Таня й настръхна косата. Но единственият ѝ отговор беше:

— Виждам, че демонстрирате все пак достатъчно фантазия, Васили.

ГЛАВА 32

Едва към края на дългото пътуване, Таня реши да попита още веднъж за белезите на Стефан. Този път бяха с Васили и Серж на палубата и мъжете тъкмо ѝ обясняваха, че пътят за Кардиния по море не е най-удобния. Страната е еднакво отдалечена от три морета — на юг Адриатическо, Черно море на изток и Балтийско на север. В Средиземно море си изложен на опасността да те спрат пирати, проливите към Черно море, контролирани от непобедимите отомани, също не са безопасни. Само затова бяха избрали северния път.

Таня не знаеше много за Европа, тъй че ѝ беше все едно как ще стигнат до този континент. Известно ѝ беше само, че параходът ще хвърли котва в пристанището Данциг на пруското крайбрежие. Оттам ще продължат по суша и ще пътуват още две или три седмици, в зависимост от времето. Пътуването през южното море би имало за Таня едно предимство — по-топлия климат. В края на октомври в Балтийско море и особено край бреговете на Дания цареше студ, какъвто не беше изпитвала през живота си.

Известна компенсация бяха живописните пейзажи на френското и холандското крайбрежие, когато параходът хвърляше котва, за да попълни запасите си. В такива дни тя имаше възможност да разгледа по-добре чуждестранните пристанища. По-късно еднообразните пясъчни ивици по пруското крайбрежие успяха да ѝ досадят. Не би било справедливо да каже същото за разговорите със спътниците си. И тримата се стараеха да не я оставят да скучае. Всеки път научаваше от тях нещо ново за страната, която приближаваха, или за придворния етикет. Уроците си по етикет преподаваха доста нескопосно, защото и тримата — двама графове и един барон не даваха за него пукната пара. Разсейваше я и Васили със саркастичното си остроумие. И все по-често, обикновено несъзнателно, Таня насочваше разговора към Стефан.

Когато спомена отново белезите му, Васили не я прекъсна. Само я изгледа внимателно, а това трябваше да я предупреди, че я очаква

нещо неприятно. Този път и Серж не се опита да смени темата. Разказа ѝ кратко и ясно какво се бе случило преди години.

— Царското семейство — подхвана той — беше на път за ловната си хижа, високо в северните гори, където прекарваше всяка година по няколко седмици. В групата бяха Сандор, Стефан, по-малкият му брат Петър и петнадесетина мъже от царската свита. Беше пролет. Тази година зимата беше особено сурова и чухме, че в местността, която прекосявахме, селяни са били нападани от вълци. Предупредиха Петър да не излиза сам от лагера, но той беше десетгодишен и рядко правеше каквото му кажат. Стефан чу виковете му и пръв дотича при него.

— Спрете — прошепна Таня, но силният вятър на палубата, заглуши думите ѝ.

— Бях там с Васили и неколцина стражи, но стигнахме твърде късно, за да възпрем Стефан. Той вече се беше втурнал срещу глутницата, за да спаси брат си. Удряше вълците, въртеше се на всички страни, мъчеше се да ги откъсне от Петър, но те се връщаха отново и отново. Когато приближихме достатъчно, за да можем да стреляме, Стефан се бореше с четири звяра. Един от вълците се беше вкопчил в лицето му, втори беше го захапал за крака и той го удряше с ножа си, отново и отново... и отново.

— За бога, Серж! — възкликна Васили, а Таня сякаш се вцепени. — Серж, не те слуша пиянска компания, която би оценила потопите кръв — продължи Васили. — Няколко най-обикновени изречения щяха да са достатъчни.

Серж видя колко пребледняло е лицето на Таня. Той самият беше пламнал от възбуда.

— Моля да ме извините, принцесо, изглежда съм видял отново всичко пред очите си...

— Няма причина да се извинявате — увери го тя и се помъчи да пресметне преди колко години се е случило. „Нали сама пожелах да го чуя“, каза си, когато усети силна болка в стомаха.

— Ще можете ли сега да виждате нещо друго, освен белезите? — попита я Васили.

— Ако някой тук има проблеми с белезите на Стефан, това сте вие, не аз — въздъхна Таня. — Когато го видях за пръв път, пламтящите му очи едва не ме влудиха и си казах, че пред мен е

самият дявол. Мина доста време преди изобщо да забележа, че дяволът има белези. Когато най-сетне ги видях, изпитах...

— Отвращение?

Както винаги, Васили беше склонен да мисли за нея само най-долното. Но изведнъж ѝ мина през ума, че само преди миг той се опита да прекъсне Серж, за да я пощади. Беше толкова неочаквано, че не успя дори да се разсърди.

— Исках да кажа, че го съжалих заради болките, които е трябвало да понесе. Защото болката е нещо, което и аз добре познавам.

Той я изгледа скептично.

— Принцесо, всички бяхме свидетели на това как се противяхте на всяко негово докосване.

— Глупости! И кога е това?

— Във вашата кръчма, когато ви попита за полумесеца, с който ви е белязал Сандор. Той само протегна ръка, за да привлече вниманието ви, а вие се дръпнахте. Какво можеше да е, освен отвращение?

— Идиот! Беше самозащита! — Търпението ѝ спрямо Васили се бе изчерпало. — Та той размаза с докосването си пудрата по лицето ми. Не бях позволявала никому и никога да докосва лицето ми. За ваше сведение мога да добавя, че Стефан ми е отвратителен, само когато се държи като вас.

Нещо в думите ѝ така изненада Васили, че той дори не реагира на обидата. За разлика от него Серж не отмина последната ѝ забележка и се залови да брани краля си от нападките ѝ.

— В случката с вълците чувствата на Стефан пострадаха повече от лицето му. Още страда за това, че всичко беше напразно. Брат му умря. Тази мъка обяснява горчивината, съпътстваща понякога мислите и постъпките му.

Убедителното обяснение на Серж накара Таня и Васили да останат за миг безмълвни. Таня забрави дори гнева си, а Васили поклати глава, направи гримаса и втренчи поглед в Таня. Не беше страшен като този на Стефан, но неподкупен и критичен като неговия.

— Самозащита ли? — попита той. — Бранили сте едната си маскировка, така ли? Не сте искали мъжете да ви досаждат, наистина ли?

Чу зад гърба си гласа на Лазар, изникнал изневиделица зад тях и тихия му смях.

— Внимавай, Васили, току-виж ти се наложило да се извиняваш, още преди да си видял брачните ѝ одежди.

Тя се обърна, за да стрелне Лазар с укоряващ поглед. Но в същия миг друго привлече цялото ѝ внимание. На горната палуба, в другия край на парахода се появи Стефан и погледът ѝ го последва, докато той се приближи към капитана и двамата подхванаха разговор. Жадно попи всяка подробност: начина, по който се навеждаше към по-ниския мъж, ръката му сочеща брега, краткото движение, с което отметна развят от вятъра кичур от челото си. Косата му беше порасла, но си оставаше по-къса от тази на някои от моряците. Навярно го бяха подстригали по време на пътуването. Носеше чуждоземско, обточено с кожи палто, странна дреха, в която човек трябваше да се загърне и да я препаше с колан, защото нямаше копчета. Беше посвикнала да гледа тази дреха на други хора, но никой не я носеше така не принудено като Стефан.

— Лазаре, чу ли я какво казва? — попита зад гърба ѝ Васили.

— Разбира се, тя намеква, че е успяла да запази добродетелта си с помощта на отвратителния маскарад, който заблуди и нас.

— Но нали хората там казаха, че била достъпна срещу пет монети — напомни му Васили.

Тези думи върнаха Таня на земята и тя успя даже да си поеме дъх. Обърна се и погледна Васили право в очите.

— Кой го каза?

— Постоянни клиенти на кръчмата ви. Двама от тях, за да съм по-точен.

— Това можеше да е само негова измислица.

— Таня Добс се продава — това ли казаха?

— Да, всъщност не точно това. Казаха, че танцовачката се продава. А Стефан ни увери, че танцовачката сте вие.

Господ да ѝ е на помощ. Значи всичкото това презрение се изля на главата ѝ, защото Ейприл си счупи крака. Трябваше да се разсмее. Беше наистина смешно. Не, съвсем не беше смешно.

— Виж ти каква била работата! — Тя улови погледа на Васили и го задържа с толкова гняв в очите, че смехът му внезапно секна. — Дватама мъже са казали истината, танцовачката се продаваше за

няколко монети. Всички го знаеха, с изключение на Добс, разбира се, защото той не търпеше проституция в кръчмата си. Да беше я спипал, щеше да я насини с ботушите си. Въпреки че нейният танц беше единственото, с което „Харема“ привличаше посетители и печелеше.

— Не го отричате, значи?

— Как бих могла? Аз самата я сварих веднъж със запретнати поли.

— Вие?

— Сварих Ейприл — хвърли му тя гневно в лицето. — Да, нашата танцовачка, момичето, което тъкмо този ден си беше изкълчило крака и ме беше поставило в безизходица. Ако не бях танцувала вечерта вместо нея, щях да си седя сама в празната кръчма. За последен път се бях качвала на сцена тринадесет или четиринадесет годишна... На каква възраст съм сега, по дяволите?

— О, боже! — простена Васили.

— Миналия юни сте навършили двадесет, Ваше Височество — намеси се Серж. — Рожденият ви ден е на първи юни.

— Първият ден на юни — прошепна тя. Цял живот беше мечтала да научи нещо за произхода си, но сега реши, че даже това не бива да я отклони от темата на разговора. — Била съм, значи, на четиринадесет, когато танцувах за последен път — продължи тя. — Наложих се да престана, когато някои постоянни клиенти разбраха, че замествам на сцената първата танцорка, която избяга. Добс не искаше те да предположат, че мога да притежавам и други таланти. Не го исках и аз. Затова намерих момичета, които научих да танцуват. За съжаление Добс е скъперник и ангажира само едно. Тъй или иначе, последните шест години аз само обучавах момичетата, които идваха и си отиваха. Грижех се за всичко, свързано с вечерното представление. Ех, не вярвайте много-много на думите ми — не се въздържа да добави. — Всички курви са лъжкини, нали така?

Но този път сарказмът ѝ не подейства. Лицето на Васили издаваше такова страдание, сякаш вече се пържеше в ада.

— Таня...

— О, не! — изсъска тя.

— Таня, моля ви...

— Замълчете! От вас не бих приела помощ, та ако ще да съм захвърлена на край света.

— Но аз го обичам! — простена Васили. — Как да понеса, че е принуден да се ожени за момиче, което ще го мами на всяка крачка, просто защото му е в природата.

— Добре, добре, разбирам. Ако поразмисля малко, мога дори да приема такова обяснение, но не искайте повече от мен, поне засега не.

— Стефан трябва да научи всичко — каза зад гърба ѝ Лазар, станал изведнъж много тих.

Тя пак се обърна към него, но погледът ѝ отново бе прикован към горната палуба. Стефан вече не беше там, изобщо не се виждаше. Дали се е прибрал в кабината си? Къде ли изчезва, щом тя се появи на палубата? Дали изобщо я забелязва? Тя успяваше да го зърне само отдалеч. Но пътуването беше към края си. Вече нямаше да може да се крие от нея. Или?

Изведнъж се почувства уморена, изтощена от бурните чувства, от които просто се задушаваше. Гордостта е жестока. А тя не се бе отказала от гордостта си, макар да усещаше как започва постепенно да забрави за нея.

Таня погледна Лазар и най-спокойно заяви:

— Ако му предадете думите ми, ще ги отрека.

Той очевидно не ѝ повярва.

— Не говорите сериозно, нали?

— Съвсем сериозно.

— Но защо?

— Той трябва да ме желае, независимо от това, което мисли за мен.

— Но той вече ви желае — каза меко Лазар.

— Ако беше истина, нямаше да страни толкова време от мен — поклати тя глава.

— Не му причинявайте тази болка, Таня — каза умоляващо Васили. — Стефан трудно се справя с чувството за вина.

Тя погледна през рамо и за пръв път подари на Васили истинска усмивка.

— Той няма да се почувства виновен, той само ще побеснее. Казвали сте го неведнъж и вие. Но аз, кой знае защо, не се боя от неговия гняв. Та какво ще кажете, ще ви стана ли кралица, или не?

— О, да! — отговориха и тримата в един глас.

— В такъв случай съобразявайте се с моите желания.

— Но той е вече наш крал, освен това и наш приятел — обади се Лазар.

— Така ли? Вече ви предупредих, че ще отричам. За да се обърне гневът му против вас, задето сте го мамили.

Тя побърза да се отдалечи, преди тримата да се заловят да я убеждават, че е неразумна, високомерна, по всяка вероятност луда.

ГЛАВА 33

Таня не очакваше, че на другия ден, когато параходът хвърли котва, именно Стефан ще дойде да я вземе. Беше се надявала и затова се беше облякла добре, но не беше го очаквала.

Можеше да избира от куп хубави дрехи и трудно реши какво да сложи, за да му направи впечатление. Най-сетне се спря на тъмно смарагдена пола и подходящ жакет с висока талия, закопчан до врата. Подаваше се само нежната бяла дантела на яката на блузата. Саша я беше снабдил и с две връхни дрехи. Дълга, дебела светлосива пелерина, обточена с малко по-тъмна кожа, и с качулка, поръбена със същата кожа лежеше в куфара до черно кадифено палто с мъжка кройка, поръбено с норка, с богата пухкава яка. Палтото ѝ стигаше до глезените. Мъжете носеха подобни, но по-къси, само до коленете. Изглежда, на Саша му се е сторило забавно да ѝ поръча палто от същия плат и в същите цветове като онова, което носеше този ден Стефан. Слава богу, че тя се беше спряла на пелерината.

Стефан беше подчертано сдържан. Лекият поклон, с който я поздрави, беше формален и тя не можа да прочете нищо по лицето му, въпреки че очите му бяха този ден по-скоро кехлибарени, отколкото кафяви. Не беше сторила нищо, с което да го разгневи. Пламъчетата трябва да бяха подхранени от нещо друго, но тя не беше в състояние да отгатне какво.

— Надявам се, че пътуването не е било прекалено уморително за вас.

Наистина беше подчертано сдържан, а тя не знаеше как да го изтълкува. Означаваше ли това нежелание да си има отново вземане-даване с нея? Или... Господ да ѝ е на помощ! Да не би онези тримата да са му казали, въпреки нейната забрана, всичко, което беше споделила вчера с тях? Но ако е така, той ще поиска да го чуе от нейната уста. Освен това ще е бесен. А в момента Стефан беше само... по дяволите, не можеше дори да каже какво беше. Хм, от разказите на

приятелите му беше разбрала, че той е човек много по-сложен, отколкото бе предполагала.

Реши да се придържа и занапред към плана си. Ще се държи непринудено, леко предизвикателно, доста мило, може би дори малко дръзко — според ситуацията. Ще го изкарва от равновесие, докато разбере как стоят работите. Пълното му равнодушие по време на пътуването беше твърде показателно. Щом можа да я избягва в тясното пространство на един параход, щеше ли изобщо да го вижда след сватбата, когато ще има цялата си страна на разположение? Ако изобщо има сватба. Стефан ще намери, може би, някаква вратичка, за да развали годежа. Крал е все пак. Усмивката, която му подари, не беше толкова прелъстителна, колкото би желала. Успя само да му отговори приятелски:

— Пътуването беше доста приятно, но иначе и не би могло с толкова очарователни спътници.

Той очевидно не разбра саркастична ли е забележката, или не. Защото помълча, преди да отговори:

— За моите приятели могат да се кажат много лоши неща, но да бъдат наречени очарователни?...

— О, те са очарователни, когато пожелаят. За своя голяма изненада открих, че Лазар и Серж биха могли и да ми харесат. Що се отнася до Саша, мисля, че вече го обичам.

— Не казахте нищо за Васили.

— Да речем, че свикнах да търпя вашия братовчед. Въпреки неуморните му усилия да се държи неприятно. Освен това едва наскоро проумях, че имам отвратителен характер. Пък и не съм разбирала, че искреното приятелство на Васили към вас е допринесло много за отношението му към мен.

Тя се усмихна, вече по-доволна, защото изразът, който се появи на лицето му, беше неповторима смесица от объркване, раздражение и гняв. Вече не знаеше какво да мисли за нея. В момента целеше тъкмо този ефект.

— Изненадан сте, че съм го разбрала толкова късно? — продължи тя. — Но как бих могла, след като Васили едва вчера ми откри причините за отношението си. В момента мога да обещаая, че за в бъдеще ще се опитам да го толерирам, Ваше Величество.

Като чу титлата, Стефан свъси вежди. Най-сетне нещо, за което можеше да попита направо:

— Показали са ви документите?

— О, не е това причината, защото реших, че са фалшиви.

— Какво тогава ви накара да повярвате?

— Откровено казано, Саша. Той притежава великолепната способност, без да полага каквито и да било усилия, да представя нещата ясно. Той просто ми говореше, говореше ми за вас, за Кардиния, за мен, за сватбата. — Тя го погледна право в лицето, а гневните пламъчета в очите ѝ трябваше да го предупредят за онова, което последва: — Защо, по дяволите, трябваше да ме лъжете, че Васили е кралят?

Той тръгна към вратата, уж за да я отвори пред нея, но всъщност причината беше, че въпросът ѝ го зашемети и не можеше да издържи по-дълго погледа ѝ.

— Бяхте толкова упорита. Смятах, че ако ви представим него за годеник, то лесно ще приемете всичко.

Ооо, не! Стефан се надяваше лесно да се отърве.

— Но защо? — попита тя упорито.

— Защото жените полудяват по него, преди още да си е направил труда да ги ухажва. Ако беше се опитал да ви спечели, отдавна да сте негова.

— Уверявам ви, много се лъжете — изсумтя презрително Таня.

Той най-сетне я погледна и очите му говореха красноречиво — според него се лъжеше тя.

— Твърдите, че лоялността на Васили към мен е повлияла на отношението му към вас, но да ви е минало през ума, че държането му зависи и от друго. От стремежа му навреме да ви отблъсне от себе си. Отначало аз много настоявах да дойдете доброволно с нас. Но Васили предвиди последицата от лъжата. Той не искаше да се влюбите в него, щом ще ви се наложи да се омъжите за мен.

— Колко мило от негова страна — изпъшка тя. — Изглежда и двамата сте надценили значението на външността му. По някаква причина сте склонни да смятате, че една жена не се интересува от нищо друго. За жени без мозък може и да е вярно. Но повечето жени не са чак толкова глупави, та да се влюбват в мъжете, само заради външността им. Васили наистина изглежда чудесно, спор няма. Но той

е и най-арогантния, най-високомерния мъж, който някога се е раждал. Та не ме убеждавайте, че се е преструвал пред мен, но не е чак толкова отвратителен.

На Стефан чутото явно не му хареса, може би защото знаеше, че е бил не по-малко арогантен и високомерен. Но беше по-добър от Васили. Таня се надяваше, че той и не подозира каква разлика прави тя между тях двамата. Сега най-важното беше Стефан да повярва, че тя не е от онези глупави жени, които така остро беше нападнала. Не ставаше дума за любов. Боже господи, вярваше, че толкова глупава никога няма да бъде. Но си даваше сметка, че се е поддала на чисто физическо привличане. Толкова непреодолимо, че желаше този мъж дори в мигове, когато би предпочела в гнева си да го убие. Времето се оказа безсилно срещу това привличане. Тя го желаше достатъчно силно, за да се омъжи за него, да затвори очи за всичките му недостатъци. Но трябваше и той да я желае... Да я обича, независимо от това дали тя го обича или не. Само при това условие може да остави съдбата си в ръцете на този мъж. Вече не й оставаше много време, за да разбере дали изобщо е възможно.

Без да му остави време да се замисли над думите й попита:

— Когато разбрахте, че не се поддавам на лъжите ви, защо не ми казахте истината, защо не признахте, че вие сте новия крал на Кардиния?

— Но вие се съмнявахте във всичко. Не беше най-подходящият момент да признаем, че сме ви лъгали. Щеше да ви е добре дошло и да оправдае непоклатимата ви скептичност.

— Разбирам накъде биете — каза тя и сви замислено вежди. — Изглежда, изобщо не сте благоволили да се опитате да разберете най-съкровеното ми желание. Беше ми все едно кого сте ми предложили за съпруг аз просто не исках да се омъжвам.

Той дори не забеляза, че Таня използва минало време и отговори с безпощадна категоричност:

— И вие като мен просто нямате избор.

— Сигурно е така. Помните ли какво казахте веднъж, когато Васили призна, че не би искал да се ожени за мен? Казахте, че кралят ще ме вземе за жена, независимо от това дали го желае или не, защото му го повелява дългът. Но вижте какво, Стефане, аз се замислих върху това положение на нещата, особено след като ми обяснихте, че сте

всесилен в страната си, толкова всемогъщ, че можете да се ожените за мен въпреки волята ми. Но щом разполагате с такава власт, как ще ви накарат да вървите против желанието си? Можете просто да развалите годежа...

— Да, само че по една случайност, аз почитам баща си — прекъсна я той рязко и в очите му пламна истински гняв. — Сандор желае да ви види на трона и вие ще седнете на този трон, та ако ще дяволите да ви вземат. И не се опитвайте втори път да ме увещавате да пренебрегна задълженията си... Аз ще се оженя за вас, Таня, и нищо не е в състояние да ми попречи. Разбирате ли? Нищо.

Смайващо наистина, тя не се издаде, но след това обещание се почувства направо чудесно. Изкопчи желанието отговор. Нямах да направя нищо, за да развали годежа... Чудесно. Стефан не подозира, разбира се, истинските й чувства и тя ще се погрижи поне още известно време да не ги разбере. Нека си блъска главата над нови гатанки. Сега поне знае какво мисли той, а още дълго преди да пристигнат в Кардиния, ще го примами и в леглото си. Беше неизбежно, тя просто не можеше по-дълго да чака.

ГЛАВА 34

— Защо така грубо, Стефане? — попита Таня, щом се настаниха удобно в каретата. Беше я хванал за ръката и почти я беше извлякъл от кабината и от парахода, при това, без да каже нито дума. Но тя твърдо реши да го накара да наруши мълчанието си, да изкаже мислите си, дори ако се наложи за тази цел отново да го вбеси. За щастие бяха сами и нямаше кой да я спре. Лазар и Серж се грижеха за багажа и щяха да ги последват с друга карета. Васили беше зает с продажбата на парахода. Бяха го купили, само за да ги докара от Америка. Разположена навътре в сушата, Кардиния нямаше флота и параходът вече не ѝ трябваше.

— Заради промяната в облеклото ли е? — попита тя упорито, защото Стефан още не поглеждаше към нея. — Чувствате се в тях повече като крал и по-малко като обикновен гражданин? — Никакъв отговор. — Бяхте напълно прав, с такива дрехи на бреговете на Мисисипи щяхте да се хвърляте в очи.

— За какво говорите всъщност, Таня?

Той упорито не я поглеждаше. Вместо него да накара да избухне, този път щеше себе си да докара до пристъп на бясна ярост.

— О, за нищо важно. Просто казах, че разбирам, защо не носехте в Америка дрехите от втория куфар. Щяхте да привлечете всички погледи с чуждоземските си одежди.

Трябваше да признае, че Стефан изглежда великолепно, целият в черно с тази дреха с почти военна кройка. Панталонът му беше натикан в лъскави ботуши до коленете, достатъчно тесни, за да очертаят мускулестите му крака. Кадифената връхна дреха приличаше по-скоро на мундир. От яката до кръста беше обшита със сребристосиви галони, а надолу с ширити. На широкия сребърен колан висеше великолепна, също сребърна ножница. Мечът в нея беше така изкусно изработен, че сигурно служеше само за украшение. Подплатено със зибелин кадифено наметало падаше красиво от раменете му, придържано от сребърна верижка и закопчалка, обсипана

със скъпоценни камъни. На главата си носеше кафяв самурен калпак, който обрамчваше лицето му. Лазар каза, че се наричал кучма.

Въпросът ѝ би трябвало да го обиди, но Стефан коментира забележката ѝ кратко и ясно:

— Трябваше да надникнете през прозореца, преди да казвате, че дрехите им били странни.

Както обикновено, беше прав. Не можеше да отрече, че е в чужда страна, където хората се обличат по начин, съвсем различен от обичайния за нея.

Обясниха на Таня, че страната, през която минават, принадлежи сега на Прусия, но преди е била самостоятелно кралство Полша. Тъй че повечето ѝ обитатели са поляци, особено тук, в старото пристанище Данциг. А тези поляци, мъже и жени, оказваха предпочитание към дълги палта с фантастични ръкави. От раменете до лактите това бяха широки буфан ръкави, а надолу, до китката, съвсем тесни. Бяха много по-дълги от ръцете, които покриваха и най-често без маншети. Хората ги пускаха да се олюляват свободно край тях, или ги прехвърляха през рамо. Един мъж, който приличаше на войник, беше вързал двата си ръкава на тила. Шапките и баретите бяха не по-малко странни, повечето плоски, а други високи и с чудновата кройка. Косите на мъжете бяха или много дълги, или съвсем късо подстригани, почти до кожа.

— Разбрах ви, прав сте — призна Таня и се отказа да критикува облеклото му. След като погледна през прозореца, то ѝ се виждаше вече твърде скромно. Сега опита да приложи още веднъж новия си подход. — Длъжна съм да призная, Стефане — каза тя, — че по време на пътуването научих много за вас и сега имам чувството, че сме стари приятели.

Лицето му се вкамени. Не можа да скрие, че не разбира намеците ѝ, а това ужасно го притеснява. „Чудесно!“ — засмя се в себе си Таня и рязко смени темата.

— Лазар не можа да ми каже много за моя баща. Разбрах само, че се е радвал на огромна популярност и уважение, защото е успял да запази традициите на предците си и да отбрани Кардиния срещу Османската империя, покорила много съседни страни. Но и вашият баща е управлявал народа си с твърда ръка, нали?

— Ние сме сключили изгодни договори с турците и, което е още по-важно, поддържаме с тях добри взаимоотношения. Династията Яначек винаги е смятала за най-разумно да предлага на победения враг искрено приятелство. Династията Барани изповядва същата философия.

— Хм, да, Лазар ме посъветва да разпитам вашия министър-председател Максимилиан Данев за някои лични неща свързани с баща ми, защото той го е познавал добре. Но разбрах, че и вие можете да ми разкажете за кървавата вендета, отнесла за няколко месеца не само него, но и всички останали членове на моето семейство.

Това ѝ спечели най-сетне вниманието му и един учуден поглед.

— Вие още ли не знаете, защо ви изпратиха толкова надалеч? Васили можеше да ви обясни.

— Нямах желание да го питам — прекъсна го тя. — Но нали вас мога да питам за всичко, щом ще станете скоро мой съпруг.

Това окончателно го обърка, достатъчно всеки случай, за да изтръгне от устата му въпроса:

— Значи приемате тази женитба?

Таня сви с привидно безразличие рамене.

— Ще зависи — каза тя.

— От какво?

— От вас.

— Какво? — възкликна той и погледът му стана изведнъж толкова пронизващ, че тя едва го издържа.

— О, как да ви обясня. Бихте могли да се опитате например да ме убедите, че искате да се ожените за мен, защото сте разбрал, че не можете да живеете без мен и ме обичате до полуда.

Той смръщи така гневно вежди, че тя сведе очи.

По дяволите! Гласът ѝ трябваше да е сериозен, а не ироничен, би могла и да се ограничи с думите „искате да се ожените за мен“, а не да става смешна с останалото. Ето, той вече е сигурен, че му се подиграва.

„Успя да развалиш всичко, малката. Беше чудесна възможност, но ти я пропиля. Нямах капчица ум в главата.“

Замисли се дали да не се извини. Поглежда го скришом и за малко не се засмя. Очите му пламтяха като въглени. Така го беше ядосала, че само по чудо не лежеше вече по гръб, разкъсвана от

целувките му... Потръпна от страст само при мисълта, че... мисъл, която дотогава не ѝ беше минавала през ума. Намерението ѝ беше да го изкара малко от равновесие, да го принуди да издаде поне част от истинските си чувства. Не беше и мечтала за по-големи последици от пробуждането на неговия гняв. Но ето че те бяха налице, а тя нямаше нищо против да ги изпита върху себе си и то веднага. Колко по-лесно щеше да е, ако той вземе инициативата. Ще ѝ спести усилията да го насърчава и, кой знае, може и да се види отблъсната.

— Настоявате ли за отговор, принцесо?

Гласът му прозвуча толкова мрачно и заканително, че тя се поколеба. Той още се владееше, но всичко висеше на конец. Неверен отговор можеше лесно да пререже конца. Дали ще ѝ хареса любов в пътуваща карета и то посред бял ден? В момента ѝ беше все едно ден ли е, или нощ.

— Да — беше отговорът, който Таня даде с вирната предизвикателно брадичка.

— Когато се омъжите за мен, ще станете кралица — напомни ѝ той. — Достатъчно основание, за да приемете сватбата доброволно и дори с готовност.

Това не беше отговорът, който очакваше. Още повече, че въпреки предизвикателството ѝ, Стефан продължаваше да пази самообладание.

Опита се да възвърне някакво съответствие между очаквания и действителност. Въздъхна и отново се загледа през прозореца.

— Просто не зная — измърмори тя, колкото да сложи край на разговора. — Все още свиквам с мисълта, че съм принцеса. Единственото, в което съм сигурна е, че с титлата дойдоха и чудесните дрехи. — А после, вече по-сухо, добави: — Искате да ми разкажете за кръвното отмъщение.

— Искал съм?

Погледна го с измъчена мимолетна усмивка.

— Да, искахте, защото сте убеден, че трябва да го зная.

Изчака мълчаливо той да я изгледа с дяволските си очи. Когато пламъкът в тях се поукроти, вече знаеше, че заключението му е било: поне тази тема няма да предизвика иронията ѝ.

ГЛАВА 35

— Всичко започна с екзекуцията на Юри Стамболов. Той беше първороден син на могъщ барон и навярно затова си беше въобразил, че стои над закона. Уби любовницата си, само защото я подозираше в изневяра. Направи го не в пристъп на ярост, или заслепен от страст, а напълно обмислено и хладнокръвно, на всичкото отгоре и глупаво — пред петима свидетели. Понеже беше син на барон, трябваше да го съди крал Леос, вашият баща. Младежът бе осъден според закона и екзекутиран. Друго решение просто не беше възможно, но неговият баща, Янос Стамболов не вярваше, че синът му е убил. Трябва да знаете също, че убитата е била преди това любовница и на вашия брат.

— Имала съм брат, достатъчно голям, за да има любовници? — попита, изненадана, Таня. — Не съм ли била по това време още бебе?

— Когато стана убийството, не бяхте родена — обясни ѝ Стефан и добави: — Майка ви беше бременна с вас. Вие имахте трима братя. Най-големият, престолонаследникът, беше тогава на шестнадесет.

Таня беше не толкова учудена, колкото ужасена:

— На шестнадесет той вече е сменял любовниците си?

— Има жени, способни да прелъстят и бебе, само и само да постигнат целите си. При двора няма значение кого използват, стига това да ти свърши работа. Шестнадесетгодишен младеж е чудесна плячка за какви ли не развратници.

— Познавате, изглежда, женската безскрупулност от собствен опит — попита го тя направо.

— Естествено — засмя се той за пръв път този ден.

Таня с изненада разбра, че изпада в ярост само като си представи табуните от жени, които са обкръжавали Стефан и са го прелъстявали, за да се опитат да изкопчат нещо от него. А тази негова проклета усмивка, когато добави, че се е наслаждавал на всеки миг, изживян с тези жени, независимо от това дали маневрите им са били успешни.

С мъка се въздържа да не го изгледа мрачно и не се реши да продължи темата.

— И така, убитата е била преди това любовница на моя брат. Но какво е дало на Янос основание да смята сина си за невинен?

— Просто не можеше да повярва, че Юри е способен на подобно нещо. Твърдеше, че друг е извършил престъплението и реши, че е най-правдоподобно убиецът да е брат ви. Според Янос, младежът е убил жената в пристъп на болезнена ревност, защото тя се е колебала дали да се върне при него. Беше сигурен, че брат ви е подкупил свидетели, които да обвинят Юри. Вярваше, че Леос е заповядал Юри да бъде екзекутиран, вместо да го прати на заточение, защото в противен случай Леос би могъл да отърве собствения си син.

— Възможно ли е Юри да е бил невинен?

— Не, един от свидетелите беше епископ, а друг — доверен слуга на Юри. Само един предубеден баща можеше да оспорва показанията им. Освен това се оказа възможно да се установи точно къде е бил вашият брат в деня на убийството.

— И какво стана после?

— Янос накара да убият брат ви.

— Как?

— Има ли значение, Таня? Достатъчно е да ви кажа, че...

— Как?

Той я изгледа продължително и белезите му се опънаха, защото стисна зъби в знак на протест срещу нейната настойчивост. Таня беше готова да се откаже от въпроса си. Краят на тази история ѝ беше известен, а няколко подробности не биха я направили още по-ужасна. Бяха изтребили цялото ѝ семейство. Вече го знаеше, смяташе, че е наистина трагично, но не беше изпитала досега никакви лични чувства към тези хора.

Те всъщност не съществуваха за нея, защото нямаше спомен за тях. Как тогава можеше да скърби? Натъжаваше я само липсата на спомени.

Опита се да го обясни на Стефан:

— Ако се колебаете, за да ме щадите, трябва да ви кажа, че е излишно. Тези хора са мои най-близки роднини, но цели двадесет години аз не знаех нищо за тях, пък и сега знаая само онова, което ми разказахте. След всичко, което чух, изпитвам към Стамболови не по-малко съчувствие, отколкото към Яначек. С изключение на Юри, разбира се.

— В такъв случай, нека се опитам, принцесо, да променя нещата. Вашият абсолютно невинен брат е бил измъкнат една нощ от леглото му, довлечен пред семейство Стамболови в пълен състав и изправен пред незаконен съд, който го е намерил за виновен. Янос накарал да го вържат за стена в двора и всеки член на този проклет род изстрелял в него по един куршум, дори осемгодишният внук на Янос. После хвърлили трупа му пред двореца. До него намерили бележка: „Един син срещу един син“. Според закона, дори това не беше сигурно доказателство за престъплението на Янос, но една от снахите му се напи на някакво празненство и издрънка, пред когото не е трябвало всички подробности около извършеното убийство. Била е при това горда с участието си.

— Надявам се, че Янос е бил тутакси разстрелян?

Стефан я изгледа учудено, а после пребледнялото му лице бавно поруменя.

— Никаква милост за тези фанатици, нали така?

— Никаква — потвърди тя, вече поуспокоена.

— Не, не го убиха на място. Беше изправен пред съда и осъден на смърт чрез обесване. В деня на екзекуцията намериха единствения брат на Леос, жена му и двете им деца в дома им с прерязани гърла. Този път оставената бележка беше повече от ясна: „Ще умре всеки Яначек!“.

— Какво брутално отмъщение! Опитаха ли се някак да го оправдаят?

— Не им беше необходимо да го оправдават. Двама от тяхното семейство бяха мъртви. Останалите гледаха на всичко това като на лична война с краля, като на кръвно отмъщение. Пък и Стамболови все още бяха много: вторият син на Янос, петима внуци, двама по-малки братя и трима племенници. Освен това последните думи на Янос под бесилката, малко преди да умре, са били вик за мъст. Само че сега беше застрашен вече животът на Леос и кръвната мъст се превръщаше в държавна измяна. Петимата възрастни мъже бяха убити при опит да се противопоставят на арестуването си, внуците и единственият останал племенник бяха пратени в изгнание, защото бяха тогава на по-малко от осемнадесет години.

— Не споменахте нищо за жените. Какво стана с онази снаха?

— В семейство Стамболови снахите бяха две, а Янос имаше и дъщеря. Те също бяха изгонени от Кардиния заедно с мъжете си, когато възникна съмнение, че вашата сестра е била удавена в банята си.

— Имала съм и сестра? — попита Таня с тънко гласче.

— Беше на четиринадесет, идваше след брат ви. Но дори след като всички Стамболови бяха прогонени от страната, убийствата не престанаха. Йон Стамболов, най-големият внук на Янос, бе заловен при опит да убие племенник на Леос. Този племенник беше единственият останал жив син на тогава вече покойния брат на дядо ви.

— Него защо е трябвало да убиват?

— Защото носеше името Яначек — отговори простичко Стефан.

— Но той е останал жив, нали?

— Не, месец по-късно подновиха опита си, този път успешно. Тогава хванаха дъщерята на Янос, преди да успее да напусне града. Няколко седмици преди да се родите, бяха застреляни двамата ви по-малки братя. Това стана причина родилните болки на майка ви да започнат по-рано и да се родите много дребничка, но за щастие, здрава. Майка ви не можа да се възстанови напълно. Беше загубила всичките си деца, с изключение на вас. Затова бяхте сгодена още в деня на раждането си. Леос настоя церемонията да се състои същия ден, очевидно не е разчитал да живее още дълго. Казват, че това допринесло много състоянието на майка ви да се влоши. Бяхте на три месеца, когато тя почина от естествена смърт, от болест, на която при други обстоятелства би надвила с лекота.

— А баща ми?

— Леос бе убит с нож в гърба. На собствената му маса, докато вечерял. Човекът, нает да го убие, успял да стане слуга в двореца, помагал известно време в кухнята, докато му позволили да прислужва на масата. Той знаел, че ще го хванат. По-късно се разбра, че страда от неизлечима болест, а парите, получени за убийството, били единствената възможност да осигури семейството си.

— Признал ли е, че някой от Стамболовите му е платил?

— Не някой от Стамболовите, принцесо. Семейството беше станало толкова безогледно в омразата си срещу всеки Яначек, че изобщо не криеше кой е платил на убиеца. Този човек ги изброи

всичките наред, от двете жени, останали живи, до Иван, най-малкия внук на Иван Янос. И тъй като всеки беше дал по някоя скъпоценност, за да се плати на убиеца, за победата бяха допринесли всички. Защото за тях това беше победа. Тогава качиха на трона един Барани. А за последната Яначек всички бяха сигурни, че остане ли в Кардиния, до края на годината вече няма да е между живите.

— Значи тогава са ме пратили надалеч?

— Не веднага. Едва след първото покушение срещу живота ви. Вместо вас умря тогава вашата дойка. Чак тогава баща ми реши да ви прати тайно с баронеса Томилова, която единствена трябваше да знае къде се намирате. Освен това баща ми обяви висока награда за главата на всеки Стамболов.

— Даже за децата?

— Стамболови никога не са спирали пред това, че става дума за дете — отвърна сухо Стефан. — Най-малкият ви брат беше шестгодишен. Вие самата бяхте на шест месеца, когато куршумът улучи вместо вас дойката ви. Това е то кръвната мъст, Таня. Тя свършва, когато от едното или от другото семейство не остане жив човек. Тя нямаше да спре преди вие да сте мъртва. Затова не можахме да ви върнем, преди да бъде открит и обезвреден и последният Стамболов. Всъщност, без съпротива от негова страна беше заловен само един член от това семейство. Той бе върнат в Кардиния и осъден за държавна измяна. Останалите се браниха до последен дъх. Единственият останал жив, Иван Стамболов, бе открит едва тази година. И пак за малко да избяга с един кораб. Но тъй като се видели принудени да напуснат много набързо пристанището, потеглили с твърде малоброен екипаж. Излязла буря и корабът потънал в Черно море. Хората на Сандор са били, естествено, наблизко и спасили част от моряците. Иван не е бил между спасените.

— Сигурен ли сте, че е бил наистина последният?

— Стамболови бяха врагове не само на вашето семейство. Убийството на крал на Кардиния ги превърна във врагове на короната. Беше формирана група от дваисет души мъже, чиято единствена задача беше да ги изтребят. Тези мъже не допуснаха грешка. Необходими им бяха цели двадесет години, но всичко беше изпълнено докрай.

— Но в момента говорим за дете, станало междуременно мъж и което не сте виждали десет или петнадесет години. Кой би могъл да

каже с увереност: Този е Стамболов.

— Чудесно възражение, малка Таня — засмя се Стефан, а после продължи, без да обръща внимание на изчервяването, предизвикано от интимното му обръщение. — Стамболови бяха от онези редки семейства, чиито членове ужасно си приличат, най-вече мъжете. Всички внуци, останали живи, бяха доста мургави, но руси и синеоки, всички поразително приличаха на Янос и на доживелите по-голяма възраст негови синове. Освен това не един, а петима от хората на Сандор познаваха лично Стамболовите. Откриеха ли някого от тях, не можеше да има съмнение, че са намерили, когото трябва.

Таня поклати бавно глава, сякаш за да отпъди чувството, което я обземаше:

— Толкова хора е трябвало да умрат — въздъхна тя, — само защото един възрастен човек е отказал да приеме, че синът му е убиец. Изглежда Юри добре е прикривал истинския си характер, дори пред хората, които са го обичали.

— Това е в човешката природа.

— Наистина ли? — прошепна тя. — Не мога да съдя. Никога не съм била заобиколена от хора, които бих могла да обичам.

Стефан разбра какво замъгли погледа ѝ, посегна да я хване за ръката, но веднага се дръпна, защото каретата спря. Тя не забеляза порива му, заета да бърше припряно очи.

— Къде сме?

— Пред къщата ми в края на града. Ще прекараме тук нощта, докато приготвят всичко за последния етап от пътуването.

— Ваша къща толкова далеч от родината?

— Взех я под наем, когато минахме през пролетта през Данциг.

Тя го изгледа смаяна.

— И сте я задържали за цялото това време, само за да има къде да прекарате на връщане една нощ? За бога, Стефане, все някой трябва да ви вразуми да престанете да хвърляте парите си през прозореца.

— Къщата не ми струва скъпо, Таня — засмя се той, разбрал, че тя говори сериозно.

— Не вярвам, сигурно струва цяло състояние! — възкликна тя, вдигнала поглед към двуетажната постройка.

— Тук живяха и слугите, които останаха да ни чакат.

— В такъв случай може и да е имало смисъл — отговори тя сухо, — още повече, че от тук до Кардиния се стига само за няколко седмици. Но откога всъщност сте на път? Седем месеца, или осем?

Той свъси чело, хвана я под лакътя и я заведе до пътната врата.

— Разходите нямаха значение — отсече той кратко и ясно. — Пък и моите слуги предпочетоха да ме изчакат тука. Тъй че не виждам, защо...

Вратата рязко се отвори и червенокоса жена с разкошни форми се обеси на врата на Стефан и впи устни в неговите. Стефан може и да не разбра, но Таня веднага схвана, защо този слуга беше предпочел да го чака именно тук.

ГЛАВА 36

Да стои и да гледа как годеникът ѝ целува друга жена — това имаше за Таня и добра страна. Това я отклони от чутата току-що зловеща история за нейното семейство. Сцената я накара да пламне от гняв, с червенина, която нямаше нищо общо с цвета на косите на тази пачавра.

За чест на Стефан, трябваше да признае, че той отвърна на целувката без особен ентузиазъм. Предпочиташе сякаш да сложи край, но според Таня, не го направи достатъчно бързо. Не се съмняваше, че единствено нейното присъствие на тази вълнуваща среща, му попречи да отвърне на целувката. Но тя беше тук и той го знаеше. Какво му оставаше, освен да се опита пряко воля, да се отскубне от прегръдките на червенокосата.

Когато успя най-сетне да се освободи — жената направо се беше вкопчила в него — Стефан чу обяснение за твърде невъздържаното ѝ държане, което очевидно трябваше да му достави огромно удоволствие.

— Как можа да отсъстваш толкова време, Стефане? Ужасно ми липсваше. Толкова се тревожихме за тебе. Баща ти прати човек, който веднага ще потегли за Кардиния, да му занесе хубавата вест. Този пъзъл ни влудяваше със страховете си, но предполагам, че и Сандор е бил обезпокоен от забавянето ти. Не е искал да чака ден повече, за да разбере, че си се завърнал.

— Значи баща ми е жив?

— Не съм чула някой да го е опровергал — отговори тя с лъчезарна усмивка.

Таня се вцепени, защото жената пак се приближи към Стефан с нескритото намерение отново да демонстрира възторга си от неговото завръщане. Таня усети непреодолимо желание да посегне към ножа пристегнат, макар вече и без всякакъв смисъл, към бедрото ѝ. Беше ножче за плодове, откраднато на парахода. Наложил се да му намери и ново скривалище, защото Саша изхвърли ботушите ѝ. Просто ѝ беше

трудно да се откаже от старите си навици. Знаеше, че поне един от четиримата яки, изпитани в битки мъже, винаги е наблизно, но предпочиташе все пак да разчита на себе си.

Сега ножът би изглеждал чудесно, опрян в гърлото на червенокосата, на която би предложила час по-скоро да се омиа. После щеше да се оправя със Стефан. Знаеше, че той няма да е във възторг от подобна демонстрация на ревност. Защото, как иначе да нарече чувството си, след като жената целуваща Стефан направо я влудяваше и беше готова да й издере очите.

Но как да обясни на Стефан? Щеше да повярва толкова, колкото и на саркастичната ѝ забележка, че е още девствена. И защо да ѝ вярва? При последната им среща, малко преди „Карпатия“ да вдигне котва, тя го беше отблъснала толкова категорично. Можеше да се опита разбира се, да му каже истината. Беше най-доброто, което ѝ хрумна в момента. Да му обясни, че вече е приела мисълта за предстоящата женитба и си е втълпила, че той вече ѝ принадлежи. И още, че получи ли го веднъж, няма да го отстъпи на никоя друга.

Не, не можеше да му го каже, без да се изложи като последна глупачка, защото той не изпитва същото, което изпитва тя. Стефан призна, че я желае, но в същия миг добави, че се мрази заради това. Само една нощ — повече не искаше от нея. Сега настоява, само защото тя го отблъсна, а е свикнал да му се покоряват безпрекословно. Но знае, че желанието му е мимолетно и може да не му обръща сериозно внимание. Чудесно се е подредила, няма що.

Още по-красноречиво е нежеланието му да се ожени за нея. Заяви ясно, че ще го стори против волята си. Само защото е негов дълг.

Васили ѝ беше разказал за любовницата на Стефан. Но Таня не допускаше, че ще ѝ се наложи да срещне тази жена. Нито че Стефан няма и да помисли да я крие. Пък и защо ли? Задължен беше да се ожени за Таня, но пред нея стоеше жената, към която изпитваше непринудено влечение. Слава богу, че Стефан не позволи на жената да му се обеси повторно на врата, защото Таня и при най-добро желание не можеше да предвиди какво би направила, ако се повтореше сцената с целувката. Вместо това Стефан сложи ръка на талията на жената и я обърна към Таня. В мига, в който зелените очи срещнаха нейните, Таня разбра, че тази малка демонстрация привързаност е била заради нея.

Любовницата на Стефан беше съзряла в нея съперничката, така ли? Смешно!

Тази констатация би могла да ѝ донесе всъщност известно задоволство, но то изчезна, щом погледна Стефан. На лицето му беше изписано, че се радва да види любовницата си, не се и помъчи да го скрие. Таня не помисли, че безмерната му радост може да се дължи на новината, че баща му е жив.

— Принцесо Татяна, позволете да ви представя лейди Алиция Хусцар. Тя настояваше да ви бъде представена първа от придворните, защото много би желала да е в състава на личната ви свита, когато станете кралица на Кардиния.

„Само през трупа ми, малката. Не, не, през моя, а през твоя труп“ — поправи се Таня, готова да умре, но да не издаде чувствата си, както тези двамата преди малко. Стефан нямаше да разбере, че е позеленяла от ревност. Затова предпочете да не произнася нито дума и да приключи представянето с леко кимване.

Стефан беше назовал титлата на Таня и Алиция се почувства задължена да направи лек реверанс. Предоставяха я на принцеса от кралско потекло, нямаше как. Пролича, че дори този малък жест ѝ струва известно усилие, но от това на Таня не ѝ стана по-леко.

— Моля да ме извините, Ваше Височество — престори се на изненадана Алиция. — Аз просто не ви видях.

Лъжкиня. От прозореца беше видяла много добре как Стефан и Таня слизат от каретата. Премълча си, разбира се, защото още не намираше достатъчно смелост да каже нещо на червенокосата. Вместо това погледна към Стефан и вдигна тънките си вежди, за да подчертае израза на нескрито съмнение.

Таня остана с впечатлението, че Стефан е разчел посланието ѝ, защото изгледа навъсено Алиция и се дръпна от нея. Проумял беше все пак, че го целуна само за добре дошъл, но и за да си позволи малка демонстрация. Пред очите на годеницата.

Трябваше да бъде справедлива към Стефан и да признае, че той очевидно би предпочел дискретност, поне докато сватбата им стане свършен факт. От друга страна, не криеше характера на отношенията си с Алиция. Наистина ли вярва, че Таня ще я търпи в свитата си? Само това липсва — неговата любовница! Ако подобни неща се разрешават в Кардиния, предпочиташе да си остане в Данциг.

Стефан беше не по-малко смутен, отколкото Таня разгневена. Беше оставил Алиция тук с обещанието, че никоя жена няма да я измести. Тогава не мислеше да се отказва от нея заради момичето, което беше принуден да вземе за съпруга. Да, ще се ожени, но само на хартия.

Не можеше да предвиди какво ще изпита към една невзрачна Татяна, нито колко ще се зарадва, когато разбере, че тя не е това, за което се представя. Можеше ли да предвиди колко силно ще го заболи, когато научи, че е проститутка. А би трябвало да е доволен, че може да доведе на баща си това момиче и да заяви с подигравателен тон:

— Ето я принцесата, с която настояваш да ме свържеш. Но те предупреждавам, че никой от нас никога няма да е сигурен децата ѝ потомци на крале ли са, или копелета. — Вместо това изпитваше дива радост, че тя ще му принадлежи. От пръв поглед я пожела, а когато разбра, че е хубава, беше вече късно. Чувствата му бяха поели по свой път и той ѝ принадлежеше изцяло.

Сега знаеше какво иска и непоносимо го измъчваше мисълта, че тя никога няма да бъде истински негова. А Таня сякаш нарочно непрекъснато му го напомняше. Едва ли го правеше от жестокост, защото не подозираше за чувствата му. Въпреки това не само се дразнеше, но и страдаше, когато я чуваше да говори така фриволно на тази тема. Трябваше ли да ѝ каже, че не може да живее без нея, че я обича до полуда? Та нали откакто я срещна, за пръв път намери малко спокойствие на парахода, защото там можеше да я избягва. Приблизеше ли се към нея, всичко в него се възпламеняваше с предишната сила и ту кипеше от ярост, ту от изпепеляващо желание да я притежава. Онова, което изпитваше към тази жена не му беше подвластно. Гняв, страст, ревност, любов, всичко се сливаше в едно, само като си помислеше за Таня.

Любов? Лудост беше подходящата дума. О, господи, не е ли същински глупак!

ГЛАВА 37

Тази вечеря се оказа ужасен повод да бъдат поставени на мъчително изпитание най-противоречиви чувства. Поне за Стефан беше така. Не успя да размени с Алиция поне няколко думи насаме. Всъщност не си представяше и какво ще ѝ каже. От една страна по-приятна любовница не бе имал и отпъждаше мисълта да се откаже от нея. Но от друга страна тъкмо сега нямаше никаква нужда от компанията ѝ.

Всичко ще си дойде на мястото, щом престане да се измъчва заради Таня. Но Алиция не е жена, която ще се отдръпне и ще го гледа как търпи адски мъки заради друга. И няма да е честно от негова страна да я изостави след уверенията, че това никога няма да се случи. Нерешителността не само му тежеше, тя просто му беше неприсъща.

Неприятно му беше да установи, че е неспокоен и нервно крачи напред-назад, докато Алиция води Таня към горния етаж, да ѝ покаже нейната спалня. Място не можеше да си намери при мисълта, че двете са сами. Едната има навик да крие ножове и слава богу, че поне в момента няма нож, а другата е свикнала да отстоява онова, което смята за своя собственост. Не се съмняваше, че Алиция продължава да е убедена, че той ѝ принадлежи. Кой знае какво може да се случи. За щастие, когато слязоха пак долу, нито едната, нито другата казаха нещо. Интересно — и това го ядоса, дори повече от съзнанието, че се тревожи заради Таня.

Сега Стефан беснееше и за това, че човекът на Сандор не се вестяваше никакъв, въпреки уверенията на Алиция, че момчето ще дотича да чуе заповедите му. Беше приготвил и писмо за баща си. По всяка вероятност слугата беше поел за Кардиния още щом го е зърнал и без да се осведомява за принцесата. Глупак, та нали Сандор ще иска да научи повечко и за нея. Но какво ли можеше да каже на баща си? Истината? Или само половината истина?

Сандор щеше да обвини себе си за жалкото възпитание, което бе получила. Как е могъл да отпрати детето само с една придружителка,

без да помисли, че не е изключено да ѝ се случи нещо. Не, не може да каже на баща си цялата истина. Сандор ще бъде достатъчно силно огорчен от факта, че Таня не е била отгледана според ранга си. Излишно е да научи колко несъобразено с произхода си е живяла досега. Но Стефан никога не беше лъгал баща си. Мисълта, че трябва да произнесе лъжа и то заради една жена, му беше непоносима.

Даваше си сметка, че е в такова настроение, при което и дреболия може да го изкара от релси. Нищо чудно, след дългите седмици по море трябваше да изпусне малко пара. Сега му се струваше, че все пак виновна за всичко е Таня. Най-напред странното ѝ поведение в кабината, после и в каретата. Неговите спътници му обясниха, че тя вече не се съмнява, че е принцеса, нито че той е крал и беше очаквал промяна в държането ѝ. Вместо това — глупави приказки, непредвидими смени в настроението. Ако иска да го дразни, целта е постигната и надмината. Стефан не се съмняваше, че са само маневри, а необходимостта да ги разгадава беше за него крайно унизителна.

Какво, по дяволите, се върти в главата на Васили, та се усуква край Алиция, сякаш е негова любовница, а не на Стефан? Дали го прави заради Таня? Но откога Васили се е загрижил за чувствата на Таня? За всеки случай Алиция се поддаваше неохотно на изкусните му ухажвания. Но какво да мисли сега за Таня? Тя не е глупава и добре разбира какво означава целувката, с която го посрещна Алиция. Най-ужасното за него днес беше, че тя прояви пълно безразличие. Сякаш не я засягаше, че седи на една маса с любовницата му. Никоя друга жена не би го допуснала, но бъдещата му съпруга просто не обърна внимание.

Наблюдаваше я как седи между Лазар и Серж, разговаря с тях и от време на време се смее. Не я беше виждал такава: отпусната, примирена и с Бога, и със света, спокойна. Може би не трябваше да страни толкова дълго от нея? Не, просто все още му е невъзможно да е близо до нея и да не я пожелае. Но защо се чуди? Нали Таня му обясни, че вече е приела Лазар и Серж. Кое то съвсем не означава, че е променила отношението си към него. Ето, тази сутрин се разбъбри, но през цялата вечер не му продума. Разговаряше с всички, освен с него. Но често го поглеждаше и се смееше. А той всеки път стискаше зъби и се питаше, защо и на какво.

Стефан не знаеше, но пламъкът в очите му бе лумнал много силно. А Таня го беше забелязала и това беше единствената причина да се държи така, сякаш всичко ѝ е наред, въпреки че с най-голямо удоволствие би строшила всички чинии по масата, в Стефановата глава. Наистина имаше право да реши, че се преструва по-добре от Алиция, която ѝ бе предложила приятелството си с нескрита омраза в очите.

Таня още не разбираше, как може тази жена да си позволява подобна наглост. Щом престъпиха след обеда прага на Танината спалня, червенокосата веднага я попита:

— Стефан обясни ли ви, че вашият брак ще бъде само на хартия?

— Не, предполагам, че е пропуснал да го спомене.

— Ах, горкото момиче — проточи с престорено съчувствие Алиция. — Сигурно ужасно сте се страхували от... Толкова се радвам, че поне в това отношение ще съм ви от помощ. При това, без да става нужда да ми благодарите. Представям си колко сте била разочарована, когато е идвал да предявява правата си. Тези негови белези... Необходимо е време, за да се свикне с тях.

— Какви белези? — попита Таня и със задоволство забеляза как Алиция млъкна и забрави за престорената си усмивка.

— Не е никак смешно, принцесо.

— И не би трябвало да е.

— Искате да кажете, че белезите не ви смущават?

Таня се обърна с гръб към Алиция и отиде да погледне през прозореца. Не каза нищо и чу зад гърба си презрителното сумтене на Алиция.

— Така си и мислех — изрече подигравателно червенокосата, но само след миг предпочете отново тона на добросърдечно желание за приятелство. — Искам само да ви кажа, че не бива да се тревожите, ако реши изведнъж да си играе на съпруг. Поне докато съм наблизо. Не бива да се боите и от самотата. На Стефан му е все едно колко любовника ще имате, стига да не стават скандали. Бъдете спокойна, ще ви помогна в това отношение.

— Знаете какво значи дискретност, нали?

— Естествено.

Ако наистина се боеше от предстоящата женитба, помисли си Таня, би трябвало да е благодарна на Алиция. Но разбираше, че

нейните обещания нямат нищо общо с желание да ѝ помогне, тъкмо обратното. Ако се беше влюбила в Стефан, сега надеждите ѝ щяха да угаснат, ако не беше наясно с чувствата си, би трябвало да е отчаяна, защото наученото днес трябваше да ѝ подсказва, че той е обвързан. И все пак, нали знае колко ревнив е Стефан към предполагаемите ѝ бивши любовници, той положително няма да приеме с безразличие Таня да има и нови. Имаше чувството, че Алиция бърза да подготви всичко, което тепърва ще трови живота ѝ на кралица. Обърна се към червенокосата, но сега тя стоеше с гръб към прозореца и не видя гнева, пламнал в очите на принцесата. А Таня само процеди с леден тон:

— Аз също имам представа от дискретност и ще ви го докажа, като се въздържа да ви излагам мнението си за помощта, която ми предлагате.

Алиция присви очи и този път свали маската.

— Разумно ще е от ваша страна, принцесо, да се съобразявате с мен. Една моя дума на Стефан и ще трябва да ме молите за прошка.

— Наистина ли? Смятате, че имате толкова силно влияние върху краля?

— Сигурна съм — беше самоувереният отговор.

— По една случайност кралят още няма никакво влияние върху мен, още не. Тъй че не се надявайте да ви се извинявам за каквото и да било. Нито да се крия зад гърба му, както правите вие. Аз водя битките си сама. Ще бъде добре да не го забравяте.

Алиция вирна глава и изхвърча, жестоко обидена от стаята. Таня се обърна пак към прозореца, преброи до петдесет, после до сто и обратно до едно. Когато се успокои достатъчно, за да разтвори стиснатите си юмруци и да размисли трезво, реши да не убива все пак тази жена. Ще бъде толерантна и към Стефан. Може би е наредил на жената да го чака, но не се е надявал да я свари. Или е искал да има на първо време любовницата си на разположение, а Таня не биваше да се чувства засегната от нещо, което не знаеше. Така е разсъждавал навярно той. Що се отнася до Таня, тя вече знаеше как стоят нещата. Беше достатъчно интелигентна и не желаше да се заблуждава. Целувката, с която бе посрещнал Стефан, не оставяше никакво съмнение. Затова Таня реши да му предостави останалата част от следобедата, за да се оправя с червенокосата.

За съжаление той не успя да го направи и когато Таня слезе в трапезарията, Алиция вече беше там и то не на приемливо разстояние от Стефан, а плътно до него.

Червенокосата така се беше издокарала, че изглеждаше почти хубава. Тя тъкмо се смееше на някаква забележка на Васили, седнал от другата ѝ страна. Щом зърна Таня, присви устни в самодоволна усмивчица. Таня беше дала шанс на Стефан, но той го проигра, сякаш за да покаже, че изобщо не го засяга какво мисли Таня, или как би реагирала. Затова реши наистина да не реагира. При дадените обстоятелства това беше единствената възможност да спаси гордостта си. Небето ѝ е свидетел, никога не ѝ е било по-трудно. Кипеше от ярост, но не биваше да се издава. Поолекна ѝ, когато в края на краищата се убеди, че по необясними причини, тъкмо равнодушието ѝ така ядоса Стефан, че очите му пламнаха като жарава.

ГЛАВА 38

Към края на вечерята Стефан се поуспокои. Заслугата беше на огромното количество вино, което погълна заедно със съвсем малко от превъзходните ястия. Беше си помислил, че в дадена ситуация една американка се оправя, може би, по свой начин. Това предположение помогна голяма част от гнева му да се изпари. Таня често губеше търпение с него или с приятелите му, но не си спомняше да е загубвала самообладание в присъствието на чужди хора. А за нея Алиция беше чужда. Знаеше също, че във взаимоотношенията си жените се придържат към известни правила. Две жени могат да са смъртни врагове и насаме да се хващат за гушите, но пред обществото да се представят за най-добри приятелки.

В хода на мислите си намираще все повече обяснения за привидното равнодушие на Таня в дадената ситуация. Може да са ѝ направили силно впечатление светските обноски и елегантността на Алиция. Възпитанието на Таня нямаше нищо общо с придворния етикет. Тя дори не се беше преоблякла за вечерята и носеше дрехите, с които пристигна, за разлика от Алиция, която беше положила изключителни грижи за тоалета си. Бялата ѝ копринена рокля беше нова, а бижутата пребогати, Алиция беше наистина добра актриса.

Беше присъствал и преди на нейни „представления“ и това не го дразнеше, нито начинът ѝ да демонстрира пред други жени бижутата си, сякаш са трофеи, които цял свят трябва да види. Днес това бяха три дълги реда перли около врата ѝ, диаманти на ушите и не един, а четири пръстена по ръцете. Пръстени, всеки от които струваше малко състояние. Алиция не изпусна възможността да парадира с тях и пред Таня.

Да, но тази вечер навиците ѝ дразнеха Стефан. Не толкова присъщото ѝ високомерие, колкото факта, че любовницата му притежава подарени от него бижута, а бъдещата му съпруга не носеше дори някое евтино украшение. Представяше си колко ядосана е Таня, въпреки че грижливо прикрива завистта си.

Ех, това поне е нещо поправимо и той ще има грижата още преди да са напуснали града, да, още тази вечер, защото щяха да потеглят на другата заран много рано. Не го смущаваше, че ще трябва да измъкне някой бижутер от леглото му, не можеше да допусне при пристигането ѝ в Кардиния, годеницата му да изглежда по-зле от последната придворна.

Когато тръгна към стаята си със Серж и с няколко бутилки водка за разтуха, на Стефан и през ум не му мина, че е отложил нещо важно. Просто отлагаше да взема прибързано решение спрямо Алиция, избягваше и да остава насаме с нея. По едно време му стана ясно, че това е страх и го досрамя. После видя отново нещата в по-различна светлина. За всеки случай още същата вечер намери бижутер и на връщане в каретата до него вече лежеше малко, обсипано със скъпоценни камъни ковчеже. Времето, изгубено за бижутера, стана още един предлог да поотложи сблъсъка с Алиция. В още една причина имаше повече логика, отколкото във всички останали — беше толкова пиян, че не можеше да взема този ден каквито и да било решения.

Стефан заключи, че е по-добре да изчака до сутринта и да говори най-напред с Таня и то насаме. Ако тя превръща заради Алиция живота му в ад, с леко сърце ще отпрати любовницата си. Ако Таня не спомене за Алиция, значи оправданията, които все още ѝ намира, съществуват само във въображението му. Ако не каже нищо, значи ѝ е абсолютно все едно какво прави той.

След тези разсъждения, Стефан предпочете да си легне да спи, но не беше предвидил, че неговата любовница твърдо е решила да си възвърне предишните права. Когато влезе с несигурна крачка в спалнята, която Саша му беше приготвил, там го очакваше изненада. Беше поискал отделна стая, за да не дели, както преди да тръгне за Америка, спалнята си с Алиция. Но ето че я завари да го чака, свита в неговото легло.

— Нямахте смисъл да сменяш стаята, само за да пазиш благоприличие — закачи го тя нежно. — На твоята малка принцеса ѝ е все едно къде ще спиш.

За момента това не беше възможно най-умната забележка. Разбра го, когато Стефан сложи на масата ковчежето с бижутата. Алиция впери в него пламтящ поглед. Бързо схвана, че Стефан не е трезвен.

Това поне можеше да ѝ е от полза. Но и в това се усъмни, когато чу ледения му тон.

— Не помня да съм те канил тук, Алиция.

— Не беше и необходимо, мили — измъкна се тя с усмивка. — От две години спим в едно легло. Откога ми е необходима покана?

Имаше право, разбира се. Но така го принуждаваше да вземе решението си веднага и без подготовка. Само че в момента беше неспособен да мисли. Впрочем, налагаше ли се да се колебае? Той не само желаше Таня, с нея го свързваха вече всичките му мисли и чувства. Що се отнася до Алиция, би искал само да не я обиди. След толкова продължителна близост, все още изпитваше симпатии към нея.

— Алиция...

— Хайде, Стефане, дай да те съблека — прекъсна го тя, преди да успее да я отпрати. — Виждам, че тази вечер си препил. Едва ли ще имаш нужда от мене, но нека поне малко да ти помогна.

Той се приближи към леглото, а тя веднага отметна завивките, за да може да си легне. Стефан видя, че под тях Алиция беше гола. Е, да, тя добре знаеше, че в нея най-силно го привлича тялото ѝ. Но за нея не беше тайна и друго: както повечето увлечени мъже, той е убеден, че е влюбен и готов да я обича, независимо от това дали харесва тялото ѝ или не. Що се отнася до нея, не ѝ беше особено приятно да му се отдава, когато е превъзбуден, но тази нощ трябваше да направи изключение, от това зависеше бъдещето ѝ.

Не беше глупава и вече знаеше, че за него нещата са се променили. Един поглед към тази проклета принцеса ѝ стигаше, за да разбере, че Стефан няма нищо против да се ожени за това непохватно същество и ще се радва да я има в леглото си. Но как може толкова красиво създание да го желае? Той не го ли разбира?

Ако не го е проумял, Алиция ще се погрижи да му отвори очите. В края на краищата, тя е любовница на крал. Цели две години беше свикнала със Стефан и търпеливо беше чакала Сандор да умре, или да абдикира в полза на сина си, все едно. Сега една от алтернативите се бе осъществила и тя нямаше намерение да губи позициите си, само защото Стефан трябва да се ожени.

Но когато видя как стои и я гледа, без да има и най-малкото намерение да седне до нея, Алиция изпадна в паника. Какво да каже,

какво да направи, за да промени нещо още сега? Ако той се е влюбил в момичето...

Ужасната мисъл я накара да скочи, а миг по-късно да коленичи пред него.

— Глупаво момче — каза му нацупено, протегна ръце да съблече връхната му дреха. — Не можеше ли да избереш подходящо време, за да се напиеш? Може би тази нощ ти не ме желаеш, но след дългата раздяла не мога да кажа същото и за себе си. Готова съм да чакам, ако се налага. Не мога и да те упреквам, след като видях как се държи с тебе тази жена. Способна е всекиго да накара да се напие.

Стефан не си направи труда да разсее заблудението ѝ. Не беше толкова пиян, та да легне върху нея и да я люби. След смехотворно дългото въздържание нощта нямаше да му стигне, за да се насити. Но понеже не беше нито желаното легло, нито желаната жена, Стефан премълча. Не можа да отмине само забележката ѝ за Таня.

— За какво държане говориш?

— За начина, по който те пренебрегваше цялата вечер. Не я интересуваше ни най-малко, че отношенията ѝ с Лазар могат да се изтълкуват като повече от приятелски.

Намекът го рязна като с бръснач. Мястото не почна да кърви, само защото беше сигурен в лоялността на Лазар. Но болката от „приятелствата“ на Таня с други мъже не бе изчезнала и той не беше благодарен на Алиция, че му ги напомни.

— Мисля, че държането ѝ тази вечер може да се обясни с това, че стана свидетелка на глупавата демонстрация на привързаност, с която ти ме поздрави при пристигането ни. Не беше много умно да афишираш коя беше — каза той потиснато.

Ядът го накара да изтрезнее, а тя се уплаши от това *беше*.

— Но аз изобщо не я забелязах — излъга Алиция с надеждата да го успокои и да се оправдае. — Бях толкова щастлива да те видя, че не можах да се сдържа. Зная, че бях непредпазлива и това няма да се повтори. Но на нея изобщо не ѝ направи впечатление, Стефане, убедена съм.

— Откъде знаеш?

Алиция сведе поглед, сякаш ѝ е трудно да говори. Успя даже да съблече ризата му, докато той чакаше отговор. Беше толкова напрегнат, че не забелязваше какво прави Алиция.

— Откъде знаеш? — повтори припряно въпроса си.

Тя още не се решаваше да го погледне, но разкопча сръчно цепката на панталона му.

— Съжалявам, Стефане, но след обедата разговарях с нея надълго и нашироко — с мълчанието си тя хитро го принуди да попита:

— Е, и?

— Каза, че с голямо облекчение е разбрала, че си имаш любовница, която ще ти пречи да ѝ досаждаш в известно отношение.

Той отстъпи крачка назад и не беше трудно да се разбере, че гневът му е нараснал стократно.

— По дяволите, наистина ли го каза?

— Нещо повече — продължи Алиция и отново приклезна. Искаше да му събуе панталона, преди да е почнал да мери стаята. Не че обичаше Стефан, но той беше фантастичен любовник. Ако не друго, това ѝ беше липсвало, докато го нямаше.

— Какво именно ти каза? — приближи я той с един скок.

— Стефане, сигурна съм, че няма да си очарован... — По мрачния му поглед разбра, че не бива да налива повече масло в огъня. — Ех, призна си, че не може да понася твоето... Внушаваш ѝ отвращение...

Тя замълча, но веднага погледна лявата му буза. Белезите по нея трепереха, после изведнъж изчезнаха — толкова потъмняло беше лицето му от яд. Алиция го гледаше смаяна. Господи, та той е наистина хубав мъж, ако човек не вижда белезите му! Жалко, че толкова силно я отвращават. Но ако не бяха белезите, нямаше да спечели Стефан, знаеше го добре. Беше достатъчно умна и да не показва никога отвращението си.

Беше постигнала целта си и вече можеше да си позволи да критикува принцесата.

— Но тя е празноглава, Стефане. Знае, че е хубавичка и може да има всеки мъж. Какво друго да се очаква от такава жена?

— Млъкни!

Стефан още не си даваше сметка, колко дълбоко са го ранили тези думи. Потвърждаваха се най-големите му страхове. Обезобразеното му лице отблъсква Таня. Трябваше да се досети, че лъже, когато му каза, че заради очите не вижда белезите. Противоречеше си с упоритостта, с която го отблъскваше. Ако

понякога отговаря на целувките му, това потвърждава само първоначалните му съмнения — тя е курва не само с тялото, но и с душата си. Твърдението, че е суетна е разбира се, зла измислица на Алиция. Не познаваше човек по-малко суетен или високомерен от Таня. Единственото достойнство, което беше готов в този миг да ѝ признае.

Не забеляза как Алиция се приближи към него, но усети най-напред хладната ѝ гръд, притисната към голия му гръб, а после ръцете ѝ го прегърнаха.

— Ще ти помогна да я забравиш — измърка тя. — Зная, че мога.

И той го знаеше. В този миг изпитваше болезнена нужда от жена, а тази тук беше природно надарена курва и знаеше как да доставя удоволствие на мъжа.

ГЛАВА 39

Тази нощ Таня нямаше да спи добре. След толкова седмици по море вече ѝ липсваше полюшкването на кораба, но това не беше единствената причина. Цяла вечер с мъка сдържаше гнева си и още не бе имала възможност да го поуталожи. Нищо чудно, че се будеше при най-слабия шум, нито че отвори широко очи, когато някой натисна дръжката на вратата ѝ.

За нещастие, не разбра веднага какво означава този шум, а от огъня, който горя цяла вечер в камината, за да стопли спалнята ѝ, беше останала само пепел и беше тъмно като в рог. В пълния мрак наоколо не можа да види как вратата бавно се отвори. Добре смазаните панти не я предупредиха поне с леко изскърцване, че някой влиза.

Няколко минути се ослушва, без да чуе нищо, после пак се отпусна върху възглавницата и се опита да заспи. Но сега чу едва доловимо скърцане. Беше дъска и то дяволски близко до леглото ѝ.

Отвори широко очи. Шумовете, които я бяха събудили досега, се оказваха безобидни, но този път се уплаши. Посегна към ножа под възглавницата, навик от годините в кръчмата, който не изостави даже на парахода. Пръстите ѝ тъкмо напипаха острието, когато някой издърпа възглавницата изпод главата ѝ, а после я стовари върху лицето ѝ.

Един дълъг и ужасен миг, и Таня вече беше сигурна, че някой иска да я удуши. Скоро се убеди напълно, че наистина е така. Някой не желаше тя повече да диша и затова притискаше с все сили възглавницата към лицето ѝ.

Шокът при мисълта, че някой се опитва да я убие, я скова за близо минута, въпреки че държеше в ръката си нож. Силната болка в гърдите я накара да се съпротивлява. Почти не можеше да се движи, защото тялото ѝ беше увито в дебелия одеяла. Ръката с ножа беше заклещена под възглавницата, притиснала лицето.

Свободната ѝ ръка напипа нечия ръка, която не помръдна, когато я задърпа. Онзи, комуто принадлежеше, натискаше с все сила

възглавницата. Опита се да се вкопчи във възглавницата, но пак без успех. Последната ѝ надежда беше в ножа. Трябваше да го хване със свободната ръка и, слава богу, че острието се подаваше малко от възглавницата. Но ръката със стиснатия в нея нож продължаваше да остава затисната и Таня не можеше да разгъне пръсти. Със заклещената си ръка можеше само да стиска дръжката на ножа. Животът постепенно я напускаше. Безкрайна слабост се разля по жилите ѝ. Тялото ѝ се отпусна безпомощно, защото болката в гърдите стана непоносима.

Не ѝ оставаше друго, освен да извърши нещо, на което при други обстоятелства не би се решила. Успя да замахне с острието към ръката, притискаща възглавницата. Мах нагоре, после мах надолу. Изглежда, че в това усилие си счупи ноктите, но не усети болка в тях, защото силните болки в цялото тяло заглушаваха всичко останало. Беше почти припаднала, когато възглавницата поддаде откъм едната страна. В дробовете ѝ проникна достатъчно въздух, за да не изгуби съзнание. Освободи ръката, стиснала ножа. Направи слаб опит да го забие в нападателя. Ръката ѝ увисна, но тя побърза да си открадне още глътка въздух, преди той да се опита да я затисне отново с възглавницата. Но опит не последва. Нападателят беше разбрал, че Таня държи остър предмет и се беше отдръпнал на безопасно разстояние, за да не го нарани повторно.

Щом разбра, че нападателят е пуснал възглавницата, Таня дори не се опита да я свали от лицето си, а побърза да се изтърколи от леглото, преди да я заколят или застрелят в него, след като не успяха с по-примитивния опит да я задушат. При вдишване я пронизваше болка и тя още се задъхваше, когато се озова на пода заедно с разхвърляните одеяла. Едва ли щеше да е в състояние, ако се наложеше, отново да се бори.

Никога през живота си не беше крещяла, освен, може би, като дете и само от гняв. Но сега не се поколеба да крещи, защото беше време да го стори, та тя не знаеше какво прави нападателят в този миг. В тъмното не можеше да го види, а още беше уплашена до смърт. Не искаше този кучи син да се измъкне безнаказано. А тя не беше в състояние да го преследва. Оказа се, че не е толкова лесно да изкрещи, след като за малко не я удушиха. При третия опит от гърлото ѝ най-сетне се изтръгна звук, достатъчно висок, за да ѝ бъде от полза.

След по-малко от минута някой блъсна вратата и този път не беше отдалечаващият се нападател. Стефан пръв ѝ се притече на помощ и нахлу като ураган. След него се появи Серж с лампа в ръка. Двамата застанаха като вцепенени, когато видяха само главата ѝ да се подава от другата страна на леглото. Но Таня не им обърна внимание, а използва светлината, за да огледа стаята и дори надникна под леглото, но там нямаше никой.

— Щом паднете от леглото и почвате да викате, така ли?

Гласът беше толкова отегчен, че Таня се слиса. Стефан това ли си помисли — че е паднала от леглото?

— Крещя, за да не бъда убита — отговори му саркастично. Сега вниманието ѝ беше привлечено от Серж, който беше оставил лампата и палеше втора. — Ако побързате, може би ще успеете да откриете човека, който се опита да ме убие, преди да е напуснал къщата.

Таня, седнала невъзмутимо на пода, с глава стърчаща над ръба на леглото и сипеща саркастични забележки — това беше прекалено, дори за Серж, затова нищо чудно, че я попита недоверчиво:

— Сериозно ли говорите, принцесо?

Таня още не дишаше нормално и нейното „съвсем“ прозвуча като силна въздишка. Щом чуха отговора ѝ, двамата мъже тутакси минаха към действия.

Само след секунди отново беше сама, но успя да види пламъка в очите на Стефан, преди той да изхвърчи от стаята. Попари я мисълта, че е бесен, задето го принуждава да търси нападател, в чието съществуване явно се съмнява. Ако не открият следа, гневът му ще се насочи срещу нея. Но можеше ли това да я интересува в този момент?

Още веднъж високо въздъхна, този път с известно облекчение и се заизмъква от одеялата. Остави ги разхвърляни по пода и седна на ръба на леглото. Сложи ножа върху нощното шкафче и се залови да разтрива пръстите си. За нейно учудване нямаше счупен, но всички бяха сериозно пострадали. Ножът се беше впил най-силно в малкото пръстче, китката ѝ беше навехната. От процедурата с възглавницата я болеше и носът. Имаше чувството, че гърдите ѝ са спукани и само временно залепени. Сигурно още дълго щеше да я боли. Но това не беше проблем. Сега най-важното е да се разбере кой толкова я мрази, че е готов да я убие.

Естествено беше да помисли най-напред за семейство Стамболови, но нали я увериха, че нито един негов член не е останал жив. Отстрани това предположение. Спътниците ѝ също бяха извън подозрение. Ако някой от тях искаше да я премахне, нямаше да чака толкова дълго. Много по-лесно щеше да е да я измъкне, изгубила съзнание, от кабината и да я хвърли в морето. Останалите щяха да повярват, че се е хвърлила сама, както го беше правила вече веднъж.

Но тук не познаваше никого, а хората, които знаеха за нейното съществуване, бяха в Кардиния. Дали е дошъл от там да я пресрещне? Нали и човекът на Сандор е живял тук, само за да занесе веднага новини за Стефан. Значи не е изключено и друг да я е причаквал.

Беше логично, но какъв можеше да е мотивът? Изведнъж си помисли: някой не иска тя да се омъжи за Стефан. Негов враг? Но защо враг ще се интересува от женитбата на Стефан? Изглежда всички знаеха, че той не иска да се жени за нея. Значи, само ще му помогнат, ако я убият... Не, не, просто не можеше да заподозре Стефан. Дори да го смятат способен на убийство, някакво вътрешно чувство ѝ подсказваше, че не е така и трябва да изключи подобна възможност. Освен това женитбата беше негово задължение, а той поставяше дълга си над всичко.

Но ако не беше враг на Стефан и ако тя нямаше врагове... Значи, може би, друга жена, за която Стефан драговошно би се оженил, ако Таня не стоеше на пътя му.

Щом допусна, че може да е жена, веднага разбра кой е нападателят. Значи имаше враг, но враждата беше толкова скорошна, че Таня не помисли за нея. Алиция. Тя нарочно целуна Стефан пред очите на годеницата му и така показа, че се чувства застрашена от Таня. Не беше ли използвала още първия случай, за да ѝ разкаже, че е любовница на Стефан — да не би целувката да е била недостатъчна. Алиция се боеше, че Стефан може да се раздели с нея заради Таня и се беше опитала да се отърве от съперничката си. За малко да успее.

Това обяснява всичко, дори странното обстоятелство, че щом оказа съпротива, нападателят избяга. Мъж не би постъпил така. Мъж би я върнал в леглото, от което успя да се изтърколи, мъж би имал сили да ѝ отнеме ножа, след несполучилия първи опит, мъж би намерил и друг начин да я убие. По-вероятно е жена. Да е разчитала само на изненадата. Ако нападателната беше Алиция, тя изгуби единственото

си голямо предимство в момента, в който Таня се освободи от възглавницата, а заедно с него загуби и надеждата да спечели двубоя. Затова реши час по-скоро да изчезне, още повече, че стаята ѝ беше в същия коридор, точно срещу спалнята на Таня. И никой нямаше да я заподозре, всички в къщата са били уверени, че по това време тя отдавна дълбоко спи.

— Тази никаквица! — разяри се Таня и забрави всичките си болки и болчици. Опитала се е да я убие, само и само да задържи още известно време любовника си. Но дали Стефан би се оженил за Алиция, ако беше свободен? Това би обяснило опита за убийство, но не би го оправдало. О, не, тя няма да допусне Алиция да се измъкне така лесно.

Таня грабна ножа и изхвърча от спалнята. Неволно втренчи поглед в затворената врата на Алиция от другата страна на коридора. Беше почти до нея, когато Стефан застана на пътя ѝ. Подпря ръка на рамката на вратата, а погледът му ѝ каза, че няма намерение да си губи времето.

— В къщата нямаше чужд, принцесо, и всички врати бяха затворени.

Не каза нищо за прозорците и тя не го попита. Разбира се, че не бяха открили никого. Но трябваше ли да разбере по тона му, че подозира някаква нейна игра? Този мъж не вярваше, че само преди минути е изживяла нещо ужасно, не ѝ вярваше и сега, както не ѝ беше вярвал и преди. Наистина ли мислеше, че е излъгала съзнателно?

— Закъде сте се запътила с този нож, ако смея да запитам? — процеди той през зъби, преди тя да каже нещо в своя защита.

Погледът му беше прикован към ножа. Пръстите и го стиснаха още по-здраво, но отговори спокойно:

— Ще се наложи лично да се занимая с дребната случка, щом вие явно нямате такова намерение.

Той също се опита гласът му да прозвучи равнодушно, но само избоботи:

— Оставете ножа и си признайте, че сте сънували кошмар.

— Не сънувам кошмари.

— Добре де, добре — кресна той вбесен. — Да приемем, че някой е нахлул във вашата спалня и ви е нападнал. Да допуснем, че

още е наблизно, въпреки че претърсихме всичко... всяка стая... в тази проклета къща.

— Положително не всяка.

— Вашата спалня е до стълбището. Ако някой е влязъл, могъл е да мине само от тук, защото в момента всички стаи на етаж са заети.

— Точно така.

Той присви очи, съобразявайки на какво намеква. Но не можа да разбере.

— Всичко свърши — каза той примирително. — Но ще трябва да останете будна, докато пратя някого да сложи ключалка на вашата врата, за да сте спокойна. Или искате аз да остана при вас до края на нощта?

— Както желаете, на пода има достатъчно място. Но преди това ще накълцам любовницата ви на парченца. Тъй че ще ме извините за няколко минути.

Таня направи крачка, но бе спряна от строга заповед:

— Стойте си на мястото! Добре ли ви разбрах? — възкликна Стефан. — Допускате, че Алиция се е опитала да ви стори нещо?

Дали си дава сметка, че с въпросите си призна, че Алиция е негова любовница? Усети болка, въпреки че всичко това ѝ беше вече добре известно. „Е, да, но нали се надяваше, че червенокосата вещица те е излъгала, така е малката, и се надяваше, че тя е вече бивша любовница.“

С гнева дойде и болката. Съчетанието беше ужасно и тя с мъка се овладя.

— Не само подозирам, Стефан Барани, сигурна съм, че тя беше в спалнята ми, а когато изкрещях, вече се беше измъкнала. Тъй или иначе...

— Тъй или иначе е невъзможно, малка лъжкиньо! — прекъсна я рязко Стефан и очите му пламнаха. — По простата причина, че когато се развихахте, тя беше при мене.

Посред нощ? Ха, едва сега забеляза, че Стефан е полугол — без риза и с недозакопчан, сякаш набързо нахлузен панталон.

Би трябвало веднага да съобрази, че това поставя червенокосата извън всяко подозрение, че очевидно някой друг се е опитал да я убие. Но сега Таня мислеше само за едно, за това, че Стефан е спал с друга жена. Нищо чудно, че вдигна ръка и запокити ножа срещу него.

ГЛАВА 40

Веднага съжали за постъпката си, слисана от нея не по-малко от Стефан. Не бе имала, естествено, и най-слабия шанс да го улучи. Ножът се удари в стената вляво от него, издрънча шумно на пода. Просто изпита желание да го замери с нещо, все едно с какво, да го нарани, както той я беше наранил. Но не биваше да хвърля проклетия нож.

Съжали двойно, когато мигновеното му смайване се превърна в бесен гняв. Сатанинските очи не само пламтяха, те бяха станали по-светли от когато и да било.

Съзнаваше, че този път е загазила дълбоко. Затова му направи доста неубедително предложение за мир:

— Не бяхте в опасност, никога не съм се упражнявала в хвърляне на нож.

Отговор не последва, нито промяна в израза на лицето му. Мълчанието му събуди и нейния гняв:

— Съжалявам, разбира се, че не съм се упражнявала — побърза тя да добави. — Стойте и ми разкажете преспокойно, че сте си правили кефа с друга жена, докато мен за малко не ме удушиха. Мога ли да попитам какво всъщност очаквате от мен след всичко това?

Пак никакъв отговор, но той затръшна вратата и се приближи към нея. Таня не загуби нито миг и хукна да бяга, но ръката му я сграбчи за косата и я накара да спре. Втора ръка, върху рамото ѝ, я обърна с лице към него.

— Вие нямаше да бъдете удушена — каза той с глух глас, не предвещаващ нищо добро. — Освен това не си правех в този момент кеф с друга жена.

— Лъжец!

— Отклоних направеното ми предложение — продължи той, без да обръща внимание нито на гневния ѝ упрек, нито на юмруците, барабанящи по гърдите му. — Реших, че щом ще трябва, така или иначе, да бъда с курва, по-добре да си избира по свой вкус.

Устата, вече впитва в нейната ѝ каза ясно, че предпочитаната курва е тя. В момента разбра от думите му само това. Стана ѝ ясно, че Стефан е пил. Гняв и алкохол са опасна комбинация. Беше копняла да се озове в прегръдките му, но сега се бореше отчаяно да се освободи. Напразно.

Небето ѝ е свидетел, забрави, че това е начинът, по който Стефан укротява яростта си. Нали се канеше да извърши нещо безразсъдно, дано го изкара от равновесие. И дано реагира по точно този начин. Как не се сети! Вярно, кроеше планове как да го разяри, но то беше преди срещата ѝ с Алиция. Васили отдавна ѝ беше обяснил, че Стефан е свикнал да уталожва гнева при любовницата си. А нали сега Алиция е тук, от другата страна на коридора...

Най-сетне ѝ стана ясно какво иска да каже Стефан: отблъснал е Алиция, защото предпочита нея, не е преспал с Алиция, въпреки че е била до него, в неговата стая. Но ще си изкара яда на жената, която го е предизвикала. Таня не знаеше какво да мисли и за миг престана да се съпротивлява. Но все още беше толкова зашеметена, че не побърза да му подаде устните си.

Искаше ли той да я обладае в пристъп на безразсъдство и само защото трябва на всяка цена да уталожва гнева си? Ако няма друг начин да го притежава — да. Но нали не е така, нали Стефан сам призна, че би искал да дойде при нея не в гнева си, а защото я желае. Да, такива са били намеренията му, преди да го разяри и ето, резултатът е налице. И все пак, ако го възпре сега, няма ли да се обиди и повече да не я потърси?

Обезумял беше при мисълта, че тя е искала да го убие, ядосан беше, защото не вярваше, че някой е искал нея да убие. Много му беше дошло и не беше на себе си. А тя си беше представляла всичко толкова различно, беше копняла да се любят за първи път, само защото се привличаха взаимно. Но ако се опита сега да го успокои, нали миг след като си възвърне равновесието, ще изхвърчи от нейната спалня и ще отиде при Алиция да доуталожва гнева си. А след това щеше отново да се разпорежда хладнокръвно с нея.

Но решението как да постъпи едва ли зависеше вече от нея. Чувствеността ѝ беше пробудена и тя изгаряше от желание. Зададе си простичкия въпрос: обичаше ли Стефан Барани?

Боеше се, че да, но още не беше напълно уверена. Знаеше само, че го желае и не иска той да задоволява страстта си с друга жена, та макар и подтикнат от мимолетно желание, или от гняв, който е свикнал да усмирява с бездушен разврат. Това е отговорът. Ще го приеме и бесен, въпреки че ще бъде грубо и краткотрайно... Или се лъже и няма да е така? Защо мисли само за гнева му, защо сравнява Стефан с други мъже. Защо забравя, че дори ядосан, той не престава да е внимателен, не проявява грубост и е неудържим само в своята категоричност.

Още нещо забравих, помисли си Таня и потръпна от вълнуващо предчувствие. Нали знаеше, че нищо не може да възпре Стефан да изпълни намерението си. Тя поне никога не е успявала. Досегашните му опити останаха безуспешни заради пречки отвън: подозрителни шумове, появата на хора. Сега изведнъж разбра, че иска да ускори нещата и отговори на целувката му със страстна целувка.

Той я беше повел бавно и неусетно към леглото. Вече до него, Таня трепна от изненада, но не се учуди, когато се озова положена върху възглавницата. Стефан го беше направил леко и внимателно, без да откъсва устни от нейните. Нетърпението на Таня не му се предаде, но и това не я учуди. Беше всецяло обзет от гнева си, от желанието да го угаси, но така, както той искаше, а не както би се харесало на нея. В начина му на любене нямаше припряност, инстинктивно вършеше всичко, сякаш не го пришпорва гнева. Би трябвало да му е благодарна за това и щастлива, ако този път не дойдеше пак някой да попречи. Преди да я положи на леглото, той беше вдигнал нощницата ѝ, беше отпуснал, без тя да усети, връзките на гърдите ѝ. Целувката бе прекъсната за миг, докато бялата тъкан прехвъркне като облак над главата ѝ. Но устните му се върнаха почти мигновено. Сега усещаше вече и тялото му, парещо като неговия гняв. Кожата му пламтеше под пръстите ѝ, лицето му ѝ създаваше чудесно усещане, като се притискаше към гърдите ѝ, към корема, към краката, които тя покорно разтвори.

Докато езикът му се движеше с възбуждаща леност в устата ѝ, ръцете му затърсиха нейните гърди и почнаха да мачкат нежната им плът, пощипваха леко пъпките, после ги смачкаха, вече не толкова нежно, превърнаха ги в две потръпващи връхчета. Каквото и да правеше, то пробуждаше в нея още по-силен глад и огънят пламнал дълбоко в нея се превърна в същинско мъчение.

Сега обсипваше с целувки ръцете и лицето ѝ, беше ту невъздържан, ту нежен. Струваше ѝ се, че ще полудее, защото Стефан все още не реагираше на безумното желание, което тя не можеше да сравни с нищо преживяно от нея до този миг. Между две целувки не оставаше време да му го каже, но се надяваше, че няма и да стане нужда, защото се боеше от последиците. Ако гласът ѝ го стресне, можеше да дойде на себе си и да спре, да я остави сама в това състояние на мъчително желание.

Опита се да се успокои, да се отпусне, да размисли разумно. Не грешеше ли в нещо? Предпочиташе да се остави Стефан да я води, защото, макар и да се досещаше за някои неща, беше твърде неопитна в любовта, особено що се отнася до подробностите. Но разумът не помогна. Тя търсеше тялото му, притискаше се в него, плъзгаше ръце по бедрата му, по косата, по кожата му. Той не бързаше, но тя имаше чувството, че изгаря.

Най-сетне усети коравата му мъжественост между слабините си и с бързо движение се притисна към нея, за да му подсказе какво иска. Той свали ръката си точно там, но сякаш не бързаше да я докосва. Стори ѝ се, че ще се стопи от изпитаното облекчение, когато разбра, че си е свалял панталона.

Стефан беше разбрал, навярно интуитивно, че Таня не се брани, напротив, отвърща безрезервно на страстта му. Долавяше, че тук има нещо, което би трябвало да го смуги. Но сега от тъмните води на съзнанието му вече нищо не можеше да изплува на повърхността, мислите му тънеха в блажена мъглявина, а там, където мъглата не достигаше, царяха страст и гняв. Действаше с първична непосредственост, а след огромното количество погълнат алкохол и с увереността на пияния, че не взема нищо, което да не му принадлежи.

Удоволствието изместваше гнева, защото се увери, че тя е влажна и тясна. Само след миг страстта избликна толкова силно, че изобщо не забеляза колко трудно проникна в нея. Лекият тласък и разкъсването на химена бяха миг, след който дойде насладата от влажната топлина, в която потъна. Когато стигна най-сетне дълбините ѝ, остана там и възторгът му беше толкова голям, че единственото му желание беше да продължи.

Изпитаният екстаз го върна към действителността и угаси гнева му. Вече знаеше много добре какво е сторил. Беше почти трезвен,

дяволски трезвен. Беше в нея, дълбоко в нея, но не можеше да си спомни що-годе ясно как всъщност се беше озовал там.

Чувството за вина го заливаше с високи вълни и сигурно би го докарало до отчаяние, ако не беше обгърнат от най-тясното и най-топло женско тяло, което някога бе притежавал. Не можеше да сравни това прекрасно и силно чувство с никое друго.

След деня, в който това за малко не се беше случило, Стефан се беше зарекъл никога да не обладава Таня в яда си. Това беше една от причините, поради които странеше от нея на кораба, където принудителната теснота можеше лесно да възбуди страстта му. Един ден близо до нея беше достатъчен, за да не устои и я обладае. А тя? Дали се беше съпротивлявала упорито, или не се бе съпротивлявала? Струваше му се, че го беше приела, или само му се искаше да бъде така? Възприе поведението ѝ като страстно лудуване, но не е ли било всъщност съпротива?

Още размисляше, когато ръцете ѝ обвиха шията му. Стефан лежеше неподвижен и беше наистина невероятно, но тя стигна въпреки това до върховния миг, до оргазъм. Пулсиращата ѝ възбуда го обгърна, тя го притискаше на възхитителни тласъци и разпали в него диво, неудържимо ликуване, пришпорващо желанието да я обладава, докато и той не стигна апогея на лудата си страст. Сливаше се на тласъци с нея, отново и отново, докато изживя кулминацията с толкова силна вътрешна експлозия, че за миг му се стори, че ще умре.

Таня го беше прегърнала силно и се усмихваше доволна, докато той даваше пълна свобода на чувствата си, неукротим, но и облекчен. Беше горда, че тя е предизвикала изживяното и ако той е изпитал поне нещо сходно с изпитаното от нея, би трябвало да коленичи и да целуне пода, по който стъпват краката ѝ. Нямаше намерение да крие колко е щастлива. Бяха ѝ казвали: „Чудесно е, опитай!“, но сега знаеше, че думите не дават ни най-малка представа за лавата от чувства, за нея нищо не може да даде представа.

Стефан беше отпуснал глава на рамото ѝ, сърцето му биеше до нейните гърди, диханието му докосваше косата, разпиляна по врата ѝ. Пръстите ѝ отмятаха черните му къдрици. С другата ръка го галеше по гърба. Чувстваше се толкова близо до него в този миг и това усещане беше прекрасно. Не искаше той да помръдне, не искаше онази част от

него, която беше проникнала в тялото ѝ, да го напусне, защото присъствието ѝ там продължаваше да ѝ доставя наслада.

Най-сетне той все пак се размърда, не повдигна глава, но напрегна силно тялото си:

— Причиних ли ти болка?

Болката, с която загуби девствеността си, се оказа толкова слаба, че не си заслужаваше да я споменава.

— Не, но защо тъкмо това е първата ти грижа, щом се успокоиш?

— Таня, тревожа се. Кажете... причиних ли ти болка?

— Е, да, заболя ме, разбира се, но малко, само за секунда.

Чувството му за вина ставаше все по-силно. За секунда? Милостиви боже, нима я беше ударил? Надигна се, за да види лицето ѝ, но не можа да различи синини. Дали не са по други части на тялото ѝ, или щяха да се появят утре? Алиция винаги твърдеше, че я е насинил, но никога не можа да му покаже синина. Дали не беше сторил същото и на Таня?

Таня изстена нечуто, когато той се отърколи от нея и бързо закопча панталона. После скочи от леглото и изхвърча през вратата. „Това ли беше?“ — запита се тя. Изобщо не реагира, когато разбра, че не е курва, за каквато я мислеше. Васили ѝ бе казал, че ще побеснее, ако разбере, че е още девствена, но той не побесня. Държеше се странно, сякаш се чувстваше виновен, че ѝ е отнел невинността. Би било смешно, та нали през брачната нощ щеше да му принадлежи, а събитието беше съвсем близко.

— Добре съм, Стефане — каза му тя, подчертавайки всяка дума.

— Дори повече от добре. Нали разбра, че не съм крехко цвете, което човек се бои да докосне.

При вратата той се обърна. Очите му пак пламтяха. Тя не можеше да знае, че сега е ядосан на собственото си държане. Още по-малко да предположи, че когато каза:

— Вие може да сте изкусна във всички любовни игри, принцесо, но това не е извинение за... не, това няма да се повтори, давам ви честната си дума. — Той даде израз единствено на разкаянието си, че я е обладал в гнева си.

Таня втренчи широко отворени очи във вратата, която той затръшна след себе си. Добре ли чу? Току-що ѝ обеща никога вече да не я люби? Едва сега проумя значението на думите му. О, боже, той

продължава да я смята за курва! В безмерния си гняв изобщо не е забелязал, че е девствена.

Таня за малко не се разсмя. Фантастично! Беше изгубила единственото доказателство за своята невинност. Беше ѝ го отнел, без изобщо да си дава сметка. Хубава шега на неин гръб. Добре де! Нали искаше той да я пожелае, независимо от това какво мисли за нея. Нали използва единствения сигурен начин. Да, но той изживя своята „единствена нощ“ и по всяка вероятност не искаше от нея нищо повече.

ГЛАВА 41

— На какво ви прилича това?

— На кръв.

— О, не това — каза Таня със смесица от смущение и яд. —
Имам предвид върху резката на пода.

Серж мина от другата страна на леглото, за да разгледа мястото по-добре. Таня чакаше нетърпеливо. Би предпочела да не ѝ се налагаше да го вдига от леглото му втори път тази нощ, но трябваше да му покаже доказателството за покушението. Ако Серж и Стефан бяха проявили достатъчно разум веднага да ѝ повярват, нямаше да го вика сега. Откри доказателството, само защото то беше точно до проклетата девствена кръв. Това беше привлякло погледа ѝ. Но когато го зърна, гневът ѝ срещу Стефан се беше поукротил и тя отиде направо при Серж. Някой трябваше да ѝ повярва, че наистина е имало покушение тази нощ, но не искаше да убеждава отново Стефан.

Освен това размисли, ядоса се и реши, че изобщо не желае Стефан да вижда тази кръв на пода. Тъй че няма да показва откритието си на него. Щом гневът го заслепява дотолкова, та не може да разбере, че една девойка му отдава драговолно своята невинност, ще има да чака тя да му го каже или покаже.

Обстоятелството, че колкото и да се беше слушвала, не чу Алиция да се връща в стаята си, също допринесе за решението ѝ. Е, да, Стефан се е върнал в своята спалня и там е прекарал остатъка от нощта с любовницата си. Сега сигурно спи, удобно излегнат, в леглото... или... Ако питаха нея, би го проклела да остане там до края на света.

Видя как Серж пхна пръст в цепката, която отговаряше точно на разреза на дюшека.

— Цепнато е с нож, Ваше Височество — каза той потвърждавайки нейното заключение.

— Точно така.

— Отивам да викна Стефан.

— Не си правете труда. Ще заяви, че аз съм я направила. Но искам поне един от вас да ми повярва и да вземе мерки за сигурността ми, защото тази нощ наистина не сънувах. Събудих се от някакъв шум, посегнах към ножа, но не достатъчно бързо. Някой използва възглавницата, за да ме удуши. Успях все пак да нараня нападателя с ножа си...

— Значи кръвта на пода е негова?

— Не — процеди тя през зъби. — Нали ви казах преди малко, че той пусна възглавницата и аз веднага скочих от леглото. Но в тъмното той сигурно не е забелязал, че вече не съм там. Опитал се е, изглежда, да ме прониже с кинжал. Предполагам, че би успял, ако не бях почнала да викам.

— Тогава ли се порязахте?

Би предпочела той да престане да разсъждава за червеното петно.

— Не.

— Но тогава чия е тази кръв?

— Моя — каза тя с надеждата, че Серж ще заключи: менструационна кръв — и ще премълчи.

— Не разбирам... — изрече бавно Серж, а после се изчерви. Но не стигна до заключението, на което се беше надявала тя. — След като претърсихме къщата, Стефан се върна при вас.

Не беше въпрос. Стефан нямаше да скрие нищо от Серж и Таня знаеше, че е излишно да лъже.

— Да.

— Много ли се ядоса, когато разбра, че сте девствена?

Господи, защо е толкова съобразителен?

— Той изобщо не го забеляза. Беше толкова гневен!

Бузите на Серж пламнаха още по-силно.

— Веднага ще го доведе, той трябва да види това...

— По дяволите, за нищо на света! — възпря го тя рязко. — Нямам намерение да се занимавам втори път тази нощ с неговия гняв, покорно благодаря. Все ми е едно какво мисли. Тъй че забравете за това проклето петно, разбрахме ли се? Кажете ми само, вие вярвате ли, че някой се е опитал да ме убие?

— Да, аз ви вярвам.

Тя въздъхна с облекчение, преди да попита:

— Имам ли врагове, за които досега никой да не ми е говорил?

— Не познавам такива. Онези, които имахте, са мъртви до един.

— Възможно ли е някой да желае смъртта ми, за да попречи на брака ми със Стефан?

— Не е изключено, въпреки че хората, които знаят за вашия годеж, се броят на пръсти, още по-малко са тези, които знаят, че сте жива. Изчезнала сте още като бебе и повечето кардинци мислят, че сте умряла.

— Много мило, нали?

— По-добре беше така, докато бяхте застрашена от живи представители на семейство Стамболови — усмихна се той на реакцията ѝ. — А сега — продължи Серж, — въпреки че заповяда на Стефан да ви върне, Сандор положително няма да изтърве нито дума за вашето съществуване, преди да сте вече в Кардиния.

— Хм, изглежда няма да открием нито кой, нито защо. Но кажете ми все пак, защо този злополучен убиец се опита най-напред да ме удуши. Нали за това би му трябвало повече време, отколкото за да ме прониже с кинжал. Могъл е да го направи само за миг.

— Предполагам, че не е искал за престъплението му да се разчуе.

— Не ви разбирам.

— Искал е да се създаде впечатлението, че сте умряла в съня си...

— Радвам се на отлично здраве — прекъсна го тя с негодувание.

— Ех, при неизяснени обстоятелства... И тогава — никакво преследване.

— Така е, би се изплъзнал безнаказано — измърмори Таня. — Трябва ли да ви обяснявам, че това копеле не ми е никак симпатично, което и да е.

— Все пак желанието да ви убие, е надделяло над опасността от преследване, иначе не би посегнал към ножа, след като не е успял да ви удуши.

— Имах късмет, че ми остана дъх да извикам.

— Голям късмет — съгласи се Серж. После отново настоя: — Стефан трябва да научи всичко това.

— За нападателя ли? — сви рамене Таня. — Добре, опитайте се вие да го убедите. От мен няма да чуе дума повече по този въпрос — заключи тя с пламнали бузи и присвити очи. — Но да не сте посмели

да му каже за това петно. Той ме облада и си тръгна, убеден, че съм курва. Щом не можа да усети девствеността ми, нищо няма да го убеди, че тази кръв е онова, което е. Ще реши, че нарочно съм се поразяла, за да изфабрикувам петното. Няма да ми е приятно, като венец на всичко, да бъда заподозряна и в лъжа.

Откровеността ѝ го накара пак да се изчерви.

— Нали знаете, когато е бесен...

— Няма да го защитавате, нали? — прецеди тя хладно.

— Пък и много беше пил, Ваше Височество.

— Оправдавате го все пак — измърмори тя сърдито и му обърна гръб. — Няма да мигна тази нощ, докато не сложите ключалка. Стефан обеща да се погрижи, но му попречиха. Ще ви затрудни ли да се заемете с това, преди да се върнете в леглото?

— Разбира се, че ще уредя всичко, Ваше Височество, и дори ще спя пред вратата ви.

— Това е излишно — протестира тя.

— Ни най-малко! И Стефан би ми наредил...

— Да върви по дяволите този ваш Стефан!

ГЛАВА 42

Много неща можеха да привлекат вниманието на Таня, когато излезе от къщата. Тълпата слуги, които сновяха нагоре-надолу и товареха на една от многото карети последния багаж, или двадесетте телохранители, вече яхнали конете. Дори не забеляза Стефан, който я чакаше с тримата си телохранители до първата каляска. Единственото, което ѝ направи впечатление тази сутрин, беше отсъствието на Алиция.

Нямаше намерение да пита за причините. Ако Стефан е решил изведнъж, че е по-разумно да бъде дискретен и да не пътува с любовница в свитата си, сетил се е доста късно.

— Закъснявате — каза лаконично Стефан, когато тя се присъедини към малката група.

— Много важно! — сопна се тя. — С удоволствие бих останала тук.

Той отпрати с повелителен жест хората си, изненадан от нейната раздразнителност. А тя успя да установи, че Серж не изглежда гузен, значи не е издрънкал нищо излишно на приятеля си.

— Това пък какво значи? — попита Стефан, щом останаха сами.

— Надявам се все някой ден да разберете какво, Ваше Величество, нали не сте лишен от способността да правите заключения.

Таня се опита да се качи без негова помощ в каретата, но той я дръпна обратно.

— Защо не казахте на мен онова, което сте споделили със Серж? Значи затова е ядосан.

— Не бяхте в настроение да ми вярвате.

— А него успяхте да убедите, така ли? Защо не се опитахте да ми обясните?

— Вече ви казах, не бяхте в настроение.

— Таня, аз отговарям за вас. Аз! И ако се случи да се усъмня в думите ви, ще ги повтаряте, по дяволите, докато ви повярвам. Нещо

толкова важно...

— Не бива да се поставя веднага под съмнение.

— Права сте — съгласи се той, а когато видя широко отворените й очи, добави: — Ако бях трезвен миналата нощ, щях веднага да ви повярвам. Дължа ви извинение, защото съзнанието ми не беше ясно, както бихте желали.

Това намек ли беше? Едва ли. Миналата нощ той я облада. Не си направи труда да попита, дали и тя го желае. Ех, не беше трезвен, тъй че не подозираше, че и тя го беше обладала.

— Не мога да приема извинението ви, Стефане. Вашето пиянство направи куп пакости, от които недоверието в думите ми не е най-голямата. Заедно с гнева то стана причина да ми отнемете нещо, което нямах намерение да ви давам. Нямайте представа за какво говоря, нали? Бих ви простила, може би, ако не беше така. Сега не остава нищо друго, освен да забравим за случилото се.

Таня пристъпи към каретата, но Стефан я хвана за раменете и отново я дръпна към себе си. Тя се вкамени, но чу само едно предупреждение:

— Не се надявайте да ми се изплъзнете с тази тайнствена малка загадка. Настоявам за обяснение, Таня, и то веднага.

— Ако откажа?

— Не е изключено още веднъж да ви нашаря задника.

Лицето й стана пурпурночервено, предупреждението му я вбеси.

— А пък аз отново ще запратя ножа си срещу вас.

Той въздъхна и я пусна.

— Добре, Таня, качвайте се. Тази заран ни задържахте достатъчно дълго.

— Защото тази нощ нескопосният убиец не ме остави да се наспя. Освен това и заради вас — сопна му се тя.

Спечели си толкова силен тласък, че за малко не изхвърча през отсрещната вратичка на каретата. Стефан също се качи и седна срещу нея. В същия миг в очите му отново заиграха пламъчетата, които тя дебнеше с напрежение.

— Таня, нали обещах, че няма да се повтори. Какво друго искате от мен?

Да върви по дяволите! Сега беше трезвен и пак й го повтаряше. Заявяваше й повече от ясно, че отсега нататък вече няма да я докосва.

— Не искам... нищо... от вас, абсолютно нищо! — прошепна Таня.

Обърна се към прозореца, защото още малко и щеше да се разплаче. Той не пророни дума повече. Напрегнатото мълчание продължи секунда.

Изведнъж Таня усети, че нещо пада в скута ѝ.

— Това е за вас.

Беше продълговато ковчеже, украсено със скъпоценни камъни. Отвори го и впери поглед в диамантите, перлите и смарагдите. Бяха дузини, монтирани в огърлици, пръстени и гривни. С онова, което държеше в ръцете си, можеше да купи сто кръчми, но сега се замисли срещу какво ѝ бяха дадени тези бижута. Стефан ѝ плащаше с кралска щедрост за изминалата нощ, понеже на курвите им се плаща, нали така?

Жестът му така я вбеси, че с най-голямо удоволствие би изхвърлила ковчежето през прозореца, или би го запратила в главата му. Ядът ѝ се изля не в тона, а в самите думи.

— Това би ми стигнало за обратния път — каза твърдо.

Той грабна ковчежето толкова бързо, че тя само примига, а после сви рамене:

— Добре, ще намеря друга възможност. И ви предупреждавам — не мислете, че не зная как се печелят пари.

С известно удоволствие видя как Стефан се изчерви. Тя имаше предвид работата си в кръчмата, но знаеше, че той подозира друго.

— Разбрах, че поне със сватбата сте се примирили — каза той.

— Така беше, преди да ми напомните, че сте едно отвратително същество.

Очите му отново придобиха цвета на стопено злато.

— Докато съм жив, ще съжалявам за миналата нощ, но вие въпреки всичко ще се омъжите за мен и ще живеете с мен, независимо от това дали ви харесва или не.

— Така ли?

Нямаше намерение да иронизира, но той го възприе именно така. Преди да разбере какво става, Таня се озова в скута му, а той вече беше заровил пръсти в косата ѝ и безпощадно ѝ разваляше прическата. Жаждата, с която устата му се впи в нейната, я изпълни с възхитително удоволствие. Замайваща лекота изпълни тялото ѝ, потоци я въвълни

от екстаз. Той отново я галеше и целуваше, и тя му позволи да прави каквото иска. Испита неимоверно облекчение, защото разбра, че не е по силите му да сдържа обещанието си, а чувствата, които събужда у него, са по-силни и от дадената дума.

Таня не разбра, че той я целува с добре пресметната цел — да сломи съпротивата ѝ, докато тя още го прегръща. Но тя се бе вкопчила в него и изобщо не се опитваше да се съпротивлява. По-късно щеше, може би, да се замисли и да си каже, че е било непочтено от негова страна да я целува, докато тя още кипи от гняв, но сега можеше само да отвърща на целувките му.

Стефан я обсипваше с целувки, търсеше с леки ухапвания устните ѝ, ушите, шията, а тя долавяше инстинктивно, че това, което прави сега, едва ли ще има продължение. Разочарованието ѝ помогна. Той ѝ беше дал възможност да се овладее и вече беше в състояние да протестира. Още не бързаше да го прави, предпочете да му остави инициативата. Начинът, по който бавно си играеше с нея, беше греховно прекрасен и толкова възбуждащ, че я бе оставил в тръпнещо очакване. Тялото ѝ се топеше от нега, готово да се слее с неговото.

Той най-сетне я погледна и вдигна брадичката ѝ, за да не може тя да избегне погледа му. Сега очите му бяха с цвета на шери и по-топли от когато и да било. Той мълчеше и това би трябвало да я върне към реалността. Но Таня не смени позата си и остана полулегнала в неговите обятия, прегърнала с една ръка шията му.

— Къде остана обещанието ви? — попита го с отънък на самодоволство.

— О, бях само малко ядосан.

— Изобщо не бяхте ядосан — измърмори тя.

— Тогава ще го формулирам другояче — засмя се Стефан. — Спирам дотук, защото запазих пълно самообладание.

— Вие поискахте, въпреки всичко, да ме целунете?

Смехът му веднага секна.

— Защо, по дяволите, сте толкова учудена?

— Но вашето обещание...

— То няма нищо общо.

— Но моля ви... — Беше толкова обърквана, че мина време, докато се сети да попита: — Стефане, какво всъщност ми обещахте?

Ако се съди по променилия се израз на лицето му, темата не му допадна.

— Мисля, че се изразих достатъчно ясно.

— В такъв случай напомнете ми.

— Дадох ви дума за в бъдеще никога да не си изкарвам яда на вас.

Облекчението ѝ беше толкова голямо, че ѝ идеше да заподскача. Но изведнъж си спомни нещо и очите ѝ се присвиха.

— На кого тогава ще си изкарвате яда?

— Ще се наложи да си намеря друг отдушник.

— Алиция?

Идеше ѝ да си прехапе езика, задето допусна да ѝ се изтръгне този въпрос, но той широко се усмихна. Изглежда, настроението му внезапно се бе подобрило, за разлика от нейното.

— Охо, ти да не ме ревнуваш от Алиция случайно?

— Ни най-малко — излъга тя. — Впрочем, къде е Алиция?

Уф, не биваше да задава този въпрос! „Дръж си устата, малката...“

— На път за Кардиния, предполагам. Тръгнала е в зори.

— Мислех, че ще пътува с нас.

Той ѝ хвърли дълъг, замислен поглед, после сбърчи чело. Ръцете му я прегърнаха по-силно, а белезите му се опънаха.

Отново не знаеше какво да мисли и смущението ѝ нарасна, когато той припряно я попита:

— Искате ли тя да пътува с нас? За да не мога да ви целувам, когато ми се доще?

„Как можа да му дойде на ум?“ — попита се тя с досада. Само заради безобидната ѝ забележка? Беше малко вероятно.

— Какво ви наведе на подобна мисъл?

— Доколкото ми е известно, вие сте споделяли с Алиция нещо от този род.

Таня се задави от ужас.

— Не съм ѝ казвала нищо подобно! Истината е, че сега чувам от вас почти същото, което ми внушаваше Алиция, а именно, че трябва да съм благодарна за присъствието ѝ, понеже не допускала да ми е приятно да ме нападат в гнева си. Тя щяла да се погрижи това да не се

случва. Беше достатъчно нагла да твърди, че знае какво искам аз. Какви още лъжи ви е изтърсила тази никаквица по мой адрес?

Стефан не отговаряше. Не знаеше на кого да вярва, на Таня, която разказва понякога за себе си толкова невероятни неща, че човек се чудеше кое е истина и кое не, или на Алиция, която, според него, никога не го беше лъгала. Освен това Алиция му беше казала само неща, за които той, в отчаянието си, отдавна се беше досетил.

Тъкмо това го накара миналата нощ отново да посегне към чашата. Но след като откъсна с мъка Алиция от тялото си, след като ѝ заповяда да си стяга куфарите. Беше се държал доста грубо с нея и сега, вече трезвен, съжеляваше. Трезвен, разбра също, защо излъга Таня, че когато чу вика ѝ, Алиция е била при него. Въпреки че тя беше напуснала спалнята му близо половин час по-рано. Искал е да причини на Таня болка, равна на онази, която изпитваше той. Изглежда нищо не постигна, защото тя се възмути само от факта, че той се е забавлявал, докато тя е била изложена на опасност.

На обвиненията на Таня срещу Алиция не можеше да повярва нито за миг. Алиция може да е дребнава и зла, но не и убийца.

Навярно през целия му живот нищо не му беше струвало толкова усилие като следващия му въпрос:

— Щом не искаш тя да е наблизко, готова ли си да ме приемеш такъв, какъвто съм, с белезите ми и всичко останало?

Таня не подозираше колко важен е за него отговорът ѝ, колко терзания би му спестила, ако отвърнеше с простичко „да“.

— Пак тези белези! Двамата с Алиция сте от едно тесто месени. Място не си намирате заради проклетите белези, така ли?

Той чу само, че Таня избягва да даде ясен отговор и това му беше предостатъчно.

Рязко я върна на мястото ѝ, изчака тя да се настани удобно и констатира хладно:

— Близостта с мен очевидно не ви очарова, мила Таня, но ще се наложи да свикнете. Впрочем, и двамата знаем какво става, когато ви целувам. Тогава ви е все едно чии са целувките и чии ръцете, които ви галят, нали?

— Аз наистина с мъка го установявам — не остана назад и тя, но в същия миг проумя, че за разлика от много други, тази странна забележка отговаря на истината.

ГЛАВА 43

— Ще ви затрудни ли да ме целунете?

От ужас и изненада Васили се изправи в целия си внушителен ръст:

— Как, моля?

Таня се изчерви, но още не искаше да се откаже. Бяха на тричетири дни път от Кардиния, поне така й казаха. Откакто напуснаха Данциг, Стефан пак упорито я отбягваше, не така подчертано, както на „Карпатия“, но достатъчно явно.

Вече не пътуваха в една карета и той пращаше Лазар или Серж, понякога и двамата, да й правят компания. Той и Васили яздеха с телохранителите и свитата. Беше щастлива, ако го зърнеше през прозореца. Не идваше при нея и когато спираха в села или големи чифлици, за да се нахранят, или да преспят. Веднъж нощуваха на открито. Таня не знаеше той къде е спал.

Заедно с Данциг бяха напуснали, изглежда, и цивилизацията. Пейзажът стана пустинен и безрадостен, студен зимен пейзаж. Къщите и чифлиците се срещаха все по-нарядко, още по-рядко минаваха през градове. Изникващите тук-там замъци привличаха най-силно вниманието на Таня, но за кратко. Някои дни каретите бяха така плътно обгърнати от облаци и мъгла, че с мъка можеше да се види нещо на няколко метра разстояние. Все още не й беше подарен нито един слънчев ден. Често валеше, а вчера запрехвърчаха и снежинки, бързо отвявани от ледения вятър. Обърканите й отношения със Стефан и без туй й навяваха мрачни мисли, а времето ги правеше още по-безрадостни.

Вече горчиво съжаляваше за детинското си поведение при последния им разговор. Както винаги, беше я подвел нейният темперамент. Този път беше проявила ревност, чувство, което отблъсна Стефан. Как можа да направи гафа тъкмо когато се увери, че той не е равнодушен към нея. Сама си е виновна, ако отново му е станала безразлична. Но пък, от друга страна, не беше ли безобразно да й

изтърси, че ѝ било все едно кой я целува и гали, важното е някой да го прави. Почувства се дълбоко засегната. Според него излизаше, че тя отначало протестира, но вкуси ли веднъж от насладата, бързо става лесна плячка.

Беше ѝ отправял и по-жестоки обиди, беше ѝ казвал, че ѝ е все едно с кого дели леглото. Но можеше ли Стефан да знае, че това не е истина? Нито той, нито друг мъж можеше да е сигурен, по простата причина, че никому не беше позволявала да я целува така, както я целуваше Стефан. Ами ако е прав? Не, не, тя не искаше друг мъж да я целува. Имаше поне дузина в свитата си, но не беше пожелала нито един от тях. Но ако някой от тези мъже я целунеше, ако я целунеше истински...

Изведнъж реши да го провери, поне за себе си. Ако наистина е толкова разпътна и податлива, както твърди Стефан, трябва да се убеди в това. Съвсем логично, изборът ѝ падна на Васили. Нека си помисли, че мнението му за нея все пак се потвърждава. Откакто прие, че тя наистина е била девствена, той все се чувстваше виновен. Сега ще се зарадва на възможността да докаже, че тя си е по природа курва, въпреки че преди Стефан не е имала други мъже.

Ако иска опитът ѝ да даде неоспоримо доказателство, трябва да го започне със сериозна атака и да се подложи на труден тест. Та нали не е срещала по-красив мъж от Васили. Ако доказателството е в нейна полза, а Таня беше сигурна в това, тя ще притежава ново оръжие против Стефан. Тъй или иначе, предпочиташе да си е свършила работата, преди да пристигнат в Кардиния.

Стефан каза, че ще ѝ се наложи да живее с него, но тя не искаше да споделя живота му, ако не може да храни поне слаба надежда, че той ще я обикне. В противен случай предпочиташе да изчезне, преди да стигнат в Кардиния, и цялата страна да разбере за съществуването ѝ.

Погледна Васили право в очите и повтори въпроса си с тон, в чиято сериозност той не би могъл да се усъмни:

— Попитах дали ще ви бъде трудно да ме целунете?

— Разбира се, че ще ми е трудно — отговори той с възмущение и хвърли бърз поглед към изградения набързо лагер, за да потърси с очи Стефан.

Таня отгатна мислите му.

— Лазар ми каза, че Стефан и Серж са отишли до селото, на няколко мили от тука.

— Ако не е наблизно, какво означава смешната ви молба? — присви очи Васили. — Нали целта ви е да го накарате да ревнува?

— Не сте ме разбрали — изсумтя презрително Таня. — Задала съм си въпрос, който интересува преди всичко мен. Стефан твърди, че ми било безразлично кой ме целува, казва, че бих реагирала еднакво, на който и да е мъж. Искам да разбера дали наистина е така.

— Шегувате се, нали? — възкликна той.

— Имам ли вид на човек, който си прави шегички?

— Но аз дълбоко се съмнявам, че Стефан е искал да каже именно това. Напоследък не е в блестящо настроение, ако не сте забелязала. А в такива дни...

— Стефан изрази това мнение, още преди да напуснем Данциг.

След като първият му аргумент бе оборен, Васили опита с втори и сега в гласа му прозвуча упрек.

— Недопустимо е да тичате така от мъж на мъж, принцесо, и да молите за целувка.

— Ако не беше толкова важно за мен, нямаше да го правя. Неслучайно помолих именно вас, а не някой чужд. Да си остане в семейството, тъй да се каже. Е, ще го направите ли най-сетне, за да приключим с този въпрос? — настоя тя с пламнали бузи.

— Не, не искам — отсеке категорично той.

— Защо не?

— Защото Стефан ще ме убие, ако научи.

— О, не, няма да го направи — възрази тя подигравателно.

— Предпочитам да не опитвам. Покорно благодаря!

Таня беше изненадана. Надяваше се той да ѝ помогне.

— Е добре, ще се наложи да потърся друг — каза тя.

Обърна се на токетата си и понечи да си тръгне, но той протегна ръка и я хвана за лакътя. Изглеждаше ужасно объркан.

— Не е възможно да нямате поне малък опит, на който да се опрете. Нито един мъж ли не ви е целувал преди Стефан? За бога, напрегнете паметта си.

— Вече го направих. Била съм целувана много рядко, винаги против волята ми и затова набързо. Бях готова всеки път да измъкна ножа.

Васили най-сетне отстъпи, макар и неохотно.

— Е, добре — съгласи се той, после се наведе и доближи устни до нейните. Всичко продължи не повече от пет секунди.

Когато се изправи, Таня поклати разочаровано глава.

— Не разбрахте ли каква целувка имам предвид, Васили? Вашата не беше такава.

Думите ѝ го накараха да пламне от яд, той я хвана за ръката и я повлече със себе си през целия лагер.

— Къде отиваме? — попита го Таня.

— Ако се налага да го направя както трябва, няма да е пред очите на всичко живо, та Стефан непременно да научи — изгледа я той сърдито. — Нямате намерение да му казвате, нали?

— За всеки случай, няма да споменавам имена.

Изглежда остана доволен от отговора ѝ, защото замълча. Целта му беше каретата, която ѝ служеше за спалня, когато преспиваха на открито. В момента наблизко нямаше никой, но за през нощта най-малко четирима слуги си постилаха пред вратата на каретата, между тях и двете жени, които ѝ бяха на разположение по време на пътуването. Освен това и няколко телохранители пазеха каретата цяла нощ. Преди да пристигнат в Европа, Таня не беше се чувствала като принцеса. Сега я обграждаше тълпа слуги, които не ѝ даваха пръстта си да помръдне и да свърши нещо сама.

Щом се увери, че никой няма да ги види, Васили спря и веднага притегли Таня в прегръдката си. Целувката му, отначало колеблива, ставаше все по-страстна. А Таня твърдо реши да го поощрява. Искаше да се отпусне и в този опит да се отдаде изцяло на чувствеността си. Не се затрудни, защото междувременно беше станала твърде добра в този род занимания. А Васили беше направо експерт и едва ли отстъпваше на Стефан. Но нали тъкмо в това беше смисълът на експеримента, нали искаше да се подложи на изпитание.

Опитът завърши близо пет минути по-късно, когато Васили я докосна по раменете. Той отстъпи крачка назад и прокара с бързо движение ръка през златните си къдрици.

Очите му блестяха меко, но се овладя, преди да ѝ отправи въпросителен поглед:

— Получихте ли отговор?

— О, да! — засмя се тя.

— Е, и?

— Надявам се, не настоявате за отговор, Васили? — Лицето ѝ сияеше, а това означаваше пределно ясно, че не е успял да я възбуди. Сега и той се разсмя.

— Вие никога не сте допринасяли за самоуважението ми, принцесо. Тъй че пощадете поне чувствата ми.

ГЛАВА 44

През нощта Таня бе чакала с нетърпение Стефан да се върне в лагера. Той и Серж бяха отишли до съседното село да научат нещо за областта, през която им предстоеше да минат. Трябваше, освен това да осигурят закуската за сутринта, когато цялата свита щеше да мине през селото, за да купят припаси и за обеду.

Лазар ѝ каза, че в тази планинска част от страната скитали разбойници и какви ли не още хора извън закона. Поради своята отдалеченост, дивата си природа и примитивния начин на живот, тукашното население лесно пренебрегвало законите на съседните страни — на Австрия, на царство Полша, или поне онова, което е останало от него, откакто друга част е под руско владичество, най-сетне дори законите на Русия.

За нещастие северният път за Кардиния минавал тъкмо през тези земи, но те могли да се прекосят за половин ден. Беше уверил Таня, че местните хора не нападали добре охранявани пътници. Но Таня нямаше нужда да бъде успокоявана, тя не знаеше какво е страх. Още в началото на пътуването я предупредиха, че по тези места и обитателите на природата са не по-малко опасни: мечки, диви котки и вълци скитали из горите, понякога и край чифлиците. Нейните спътници не изпускали случай да ѝ напомнят в никакъв случай никъде да не ходи сама. Но тя не обърна особено внимание на тези предупреждения, защото си имаше други грижи.

Когато Стефан се завърна най-сетне късно през нощта в лагера, Таня се опита да говори с него. Но той я отпрати под предлог, че бил много уморен. На сутринта, преди да вдигнат лагера, отново се опита, но той ѝ каза, че е ужасно зает. Ще трябва да почака до вечерта, може би, за да чуе отново, че е уморен? Ооо не!

Тъкмо след тези откази Таня си спомни за предупрежденията да не се отдалечава от групата. Спомни си също колко се разтревожи Стефан, когато тя скочи с риск на живота си, във водите на Мисисипи.

Щом не можа да привлече вниманието му с молби, ще опита друг начин — ще изчезне от хоризонта.

Нямаше никакво намерение да се излага доброволно на опасност. Нямаше да се отдалечава много от каретите, за да „изчезне“. Само на разстояние, от което викът ѝ може да бъде чул. Отначало няма да отвърща на виковете на свитата, ще се появи, когато бъде сигурна, че Стефан е полудял от страх. Тогава този дявол вече ще благоволи да разговаря с нея.

Разбираще, че замисленото щеше да постави на изпитание обещанието му и адски ще го вбеси. Но това само добавяше към възбуждащите подтици, които я пришпориха час по-скоро да пристъпи към изпълнението на плана си. Нямаше да ѝ е особено приятно да се разхожда в тъмното и реши да действа още следобеда.

Бяха спрели да изядат взетия от селото студен обяд. Таня изчака хората да се нахранят, защото не виждаше смисъл да остава в пущинаците повече от необходимото. Тя самата хапна дебело парче месо, сложено между две филии хляб с масло. Когато слугините почнаха да раздигат, тя се промъкна незабелязано зад каретата, изчака там, за да се увери, че никой не я е видял и се втурна към гората.

Още нямаше представа какво ще каже в свое оправдание, когато „се остави“ да бъде намерена. Ще хвърли вината върху онзи, който го заслужава и ще каже на Стефан истината. Не, не е достатъчно убедително, след толкова предупреждения. Да заяви, че просто ги е пренебрегнала? Може да му каже, че е искала да остане сама, за да реши дали да се омъжи за него. Може да твърди, че неусетно е заспала. Така ще има отговор и на въпроса, защо не се е обаждала на виковете откъм лагера.

Оставаше ѝ малко време да обмисли бягството си. Десетина минути, докато хората довършат приготовленията за по-нататъшното пътуване. За миг ѝ стана неприятно, че те могат да потеглят, сигурни, че тя си е в каретата. Е, такава немарливост е малко вероятна — засмя се тя в себе си. Още повече, че обикновено някой ѝ правеше компания в каретата.

Такива мисли я занимаваха, когато реши, че е навлязла достатъчно навътре в гората. Огледа се за скривалище. Най-добрата възможност бяха огромните дървета. Коего си избере. Но само след миг Таня зърна някаква постройка и почти изтича до нея. Разбра, че са

развалини на къща или чифлик. Нямах да я подслони добре, защото по-голямата част от покрива и едната стена бяха срутени, но беше пък място, където можеше „да заспи“. Само че Таня не беше предвидила, че там може да има някой.

Когато заобиколи постройката, за да се скрие от вятъра, първото, което видя, бяха три понита, които, изглежда, доскоро са били диви. После зърна и тримата мъже, облежнати на стената. Докато издаде кратък възглас на учудване, двама от тях вече я бяха довели пред мъжа, застанал най-близо до нея. Сега вече никой не можеше да я види откъм пътя, по който беше дошла.

— Аз просто не разбирам...

Ръка на устата ѝ прекъсна нейния протест. Друга ръка я хвана през кръста и я повдигна от земята, очевидно без никакво желание да я пуска. Вързаха чевръсто ръцете ѝ с въже, в устата ѝ натъпкаха кърпа. Всичко стана с мълниеносна бързина и Таня не успя дори да посегне към ножа, пристегнат към бедрото ѝ.

— Ами ако не е тя?

— Тя е — отвърна уверено един от мъжете. — Нали ме пратихте да наблюдавам хората в лагера — тя е единствената жена там.

— И са я пуснали да се разхожда сама? Как е посмяла да се отдалечи толкова много от пътя?

— Какво ме интересува, защо е тук, нали сега по-лесно ще си получим наградата.

— Като си толкова сигурен, най-доброто е веднага да я убием и край — чиста работа...

— Павле, ти друго не можеш да измислиш — каза с отвращение приятелят му.

— За кой дявол ще си правим труда да я...

— Хайде, погледни я още веднъж добре. Аз поне нямах да бързам да я убивам. Знаеш, че последната дума е на Лацко, пък и още не знаем какво ще дадат. Не съм луд да убивам за нищо и никакво. Когато и да било.

— Ще ни преследват — настоя Павел.

— То се знае, че ще ни преследват — засмя се другият мъж. — Нас нали непрекъснато ни преследват, ама ни намират само, ако ние пожелаем.

Таня не подозираше, че се е разминала на косъм със смъртта, че животът ѝ е бил изложен на ужасна опасност. Мъжете говореха на славянско наречие, от което не разбираше нито дума. Но вече знаеше, че ще я отвлекат, защото след като я вързаха за по-малко от минута, веднага я натовариха на едно от понитата, а най-дребният от мъжете го яхна. „Горкото конче“ — помисли си тя.

Не знаеше как да си обясни това отвличане, защото се надяваше, че мъжете нямат нищо общо с хората, които се опитаха да я убият в Данциг. Вдъхна ѝ надежда и това, че не я убиха веднага. Но ако са горски разбойници, защо не я ограбиха и не я пуснаха да си върви? Защо я повлякоха със себе си?

По външност мъжете явно принадлежаха към местните жители. Бяха мургави, с тъмни коси и очи. Различаваха се сякаш само по ръст. Единият беше колкото Таня, вторият навярно с няколко сантиметра по-висок, само третият беше едър мъж. И дрехите им не се различаваха особено от тези на местните хора. Понеже бяха конници, носеха дебели панталони, високи меки ботуши с връзки, къси кожуси от овча кожа с косъма навътре и вълнени ризи, препасани с широки платнени пояси. Всички носеха здраво вързани около вратовете пъстри светли кърпи и рошави калпаци. Сигурно имаха оръжие, но то беше грижливо прикрито.

Таня знаеше, че Стефан е избрал не много стръмен път в югоизточна посока, а тези мъже яздеха право на юг, навътре в Карпатите. Препускаха, сякаш ги гонеше дяволът. Спряха чак вечерта за малко в усамотен чифлик, където смениха капналите си понита с отпочинали животни. Избягваха широките пътища и нямаше съмнение, че познават като петте си пръста всяка пътечка през горите и хълмовете. Не спираха дори да хапнат, ами дъвчеха от сухарите, които всеки си носеше.

На другия ден някъде по обед, след като яздиха цял ден стигнаха целта си. Беше най-обикновено село, но високо в планината и достъпно по един-единствен път, по който, според Таня, можеха да се изкатерят само малките кончета.

Тя беше капнала от умора, защото не беше спала повече от похитителите си. Беше толкова изтощена, че не можеше да мисли какво ще последва. Беше само благодарна за топлината в къщата, в която я затвориха.

Беше някаква съборетина с една-единствена стая. Щом я пуснаха, Таня тръгна без колебание към иззиданата от кал печка в средата. Първото, което ѝ направи впечатление беше, че помещението е претъпкано с грубо сковани мебели и разнебитена покъщнина — навярно на семейството, което го е обитавало. После погледът ѝ падна върху един мъж, седнал до масата. Той ядеше и изобщо не помръдна при влизането ѝ. Беше висок, на средна възраст, суровите черти на лицето му издаваха, че не е имал лек живот.

Един от мъжете хвърли на масата пред него кесия с пари и даде дълго обяснение. Таня изобщо не се опитваше да разбере нещо. Вместо това хвърли жаден поглед към многото легла в стаята и хем се питаше дали някой ще има нещо против тя да използва едно от тях, хем още не ѝ се отделяше от печката. Въпреки дългото сиво наметало, беше премръзнала до кости. Не беше свикнала на сурови зими, а с изкачването им нагоре в планината беше ставало все по-студено.

Изведнъж ѝ направи впечатление настъпилата пълна тишина и тя хвърли предпазлив поглед към масата, до която седеше само възрастният мъж. Тримата бяха изчезнали, а той привършваше обяда си и я наблюдаваше. Не изглеждаше склонен да каже нещо.

Таня реши да си опита все пак късмета.

— Предполагам, че говорите английски? — каза тя.

— Английски ли? — попита намръщено мъжът. — Говоря добре четири езика и още три, не чак толкова добре. Английският ми не е отличен...

— Сигурно е достатъчно добър — отговори с облекчение Таня. Тя самата поназнайваше френски и испански, но твърде се съмняваше дали тези два езика са между седемте, които владееше този мъж. — Бихте ли ми обяснили, моля, защо съм тук?

— Изобщо не трябваше да сте тук.

— Не трябваше какво?

— Да бъдете тук. Ако моите хора правеха разлика между рубини и красиви стъкълца, нямаше да сте тук. — Той вдигна от масата една огърлица и я прехвърли през пръстите си, за да ѝ я покаже.

— Не разбирам.

— Дадоха ни това, за да ви убием. Но не са истински. Така че няма да умрете.

Беше мило от негова страна да ѝ го обясни, преди тя да успее да се ужаси.

— Ако съм разбрала добре, някой е платил на хората ви, за да ме убият, а огърлицата е възнаграждението?

— Да, това казах току-що.

— И понеже огърлицата не е от истински рубини, а от стъкълца, вие няма да ме убиете, така ли е?

— Точно това казах.

Значи пак подлият кандидат-убиец от Данциг. Дострашало го е да опита лично и втори път.

— Бихте ли ми казали кой е? — предпазливо попита Таня.

— Не се интересуваме от имена — сви рамене мъжът.

— Добре, ами сега? — въздъхна Таня.

— Моите хора загубиха много време, докато ви хванат, измориха яки животни, за да ви доведат тук. Павел настоява да ви убием тъкмо заради измамата, заради голямото разочарование. Той мрази всички аристократи, защото на времето един за малко не го преби — ухили се мъжът. — Вашите хора ще платят ли, за да ви върнем?

— Надявам се, но не мога да се обзаложа — сви рамене Таня. — Назовете им някаква сума и ще разберете дали можете да я получите.

— Вашият начин на мислене ми харесва, лейди — засмя се той. — Хапнете и си починете. — Той посочи някакво гърне на печката. — Мисля, че няма да ви държим дълго тук.

— Наистина ли?

— Вашите хора са следвали моите по петите — обясни той. — Сигурно са вече съвсем близо. Да се надяваме, че ще ни дадат куп злато, лейди, защото в противен случай ще се наложи да ги изтрепем до един.

Успя все пак да я уплаши. По-точно казано — да я ужаси.

ГЛАВА 45

Придружен от хората си, Стефан влезе бавно в селото на Лацко. Беше идвал тук преди около седем години, когато се скара с поредната си любовница, а тя избяга при баща си, при Лацко. Стефан дойде тогава да се сдобри с момичето, защото си призна, че в скарването правото беше на нейна страна. Вече не помнеше за какво беше кавгата, толкова дребен беше поводът. Арина се зарадва, че е дошъл да я върне. Но някакъв неин бивш приятел беше на друго мнение и настоя да се биат за нея. Беше досадна история. Стефан не държеше чак толкова на момичето. Но се наложи да отстъпи и разбира се победи в двубоя. По ирония на съдбата връзката му с Арина прекъсна само след месец.

Сега Лацко излезе на прага на дома си да го поздрави с „добре дошъл“. Ако се съди по доволната му усмивка, не беше забравил кой е Стефан. И нищо чудно, преди седем години хитрият нехранимайко реши, че няма да позволи на темпераментната си щерка да си тръгне току-така. Измъкна му петдесет рубли, за да пусне дъщеря си, въпреки че Стефан вече имаше това право като победител в двубоя.

— Какво ви води насам, Стефане?

Още двама мъже изникнаха отнякъде и застанаха до Лацко. На Стефан не му хареса, че единият е Павел, вперил в него враждебен поглед, както преди седем години. Към къщата заприиждаха още селяни. Бавно и спокойно хората на Лацко обкръжиха свитата на Стефан. Оръжие не се виждаше, но Стефан знаеше колко бързо се променят нещата при тези планинци.

Той изгледа Лацко и каза направо:

— Взели сте май нещо, което ми принадлежи.

— На вас? — засмя се от сърце Лацко. — Проклет да съм, ако моите хора са си дали труда да ми кажат.

Стефан стисна зъби, много се съмняваше да е вярно. Но му беше и все едно.

— Колко?

— Петстотин.

— Добре.

— И да се пребори с мен — извика Павел, та всички да го чуят.

— Съгласен.

Гримасата на Лацко означаваше, че не е предвиждал това предизвикателство. Опита се да възпре Павел.

— Само глупакът не се учи от грешките си и повтаря все същите дивотии, Павле — напомни той. — Забрави ли, че той за малко не те уби с голи ръце?

— Миналия път грешката ми беше, че не настоях да се бием с ножове — възрази наперено Павел. — Но днес ще извадим ножовете.

Възклицанието на стареца изрази отвращението му.

— Павел продължава да ви мрази — обясни той на Стефан. — Хвърля върху вас вината, че Арина не ще да го знае и живее сега с един австрийски херцог. Но тук последната дума имам аз и ви казвам, че не сте длъжен да се биете с него.

Лацко изглежда се боеше, че ако на Стефан му се случи нещо, може и да не си получи парите. Но този път Стефан искаше да се бие. Предизвикателството дори го зарадва.

— Лацко, приемам да се бия и то веднага.

— Стефане! — обади се зад гърба му Лазар, но Стефан го накара с един поглед да млъкне и слезе от коня.

Васили не се остави толкова лесно да му запушат устата.

— Позволи някой от нас да се бие вместо теб. Вече не бива да поемаш безразсъдни рискове.

— Аз решавам дали има риск и дали има смисъл да го поемам. Този е неизбежен, ако трябва кожата на Таниния задник да си остане на мястото.

Веждите на Васили изхвърчаха нависоко, защото разбра. На Стефан му трябва нещо, за да си отреагира и гнева, и страха, преди да види отново годеницата си. Същинско чудо е, че владее чувствата си вече двадесет и четири часа.

— Господ да ѝ е на помощ, ако ще плаща с кожата на коя да е част от тялото си — отвърна сухо Васили, въпреки че знаеше — такава опасност няма. — Е, добре — продължи той, — в такъв случай — смело напред и дано се поуспокоиш. Но за в бъдеще помисли сериозно, не е ли по-редно да се откажеш от подобни удоволствия. Убеден съм, че е така.

Стефан му кимна кратко в знак на съгласие, откопча меча и хвърли наметалото. Не носеше нож. Лацко му подаде своя — дълъг кинжал с удобна дръжка. Тъкмо го стисна в ръка и Павел се опита с рязък удар отдолу нагоре набързо да приключи двубоя. Но Стефан вече познаваше този мъж и не очакваше почтена борба. Миналия път мръсните номера на Павел станаха причина Стефан безмилостно да го напердаши. Сега успя да хване за част от секундата китката на Павел и да заби кинжала си в ръката му. Питаше се дали не трябва този път да го убие. От малката рана, която нанесе на противника си, вече течеше кръв.

Двамата мъже закръжиха с протегнати кинжали, задебнаха нова сгода да подновят борбата. И двамата не бяха спали цяла нощ, но в момента не изпитваха умора, прищпорени от жаждата за победа.

Павел се разкъсваше от омраза и ревност. А Стефан, след като не намери Таня в гората, отново преживя ужаса, който бе изпитал при смъртта на брат си. Когато откриха следите на трите понита, това чувство в миг се превърна в жажда за мъст. Ако беше настигнал няколко часа по-рано мъжете отвлекли Таня, за тях нямаше да има пощада. Павел имаше късмет, Стефан още не знаеше, че той е един от тях.

Сега Павел направи успешен опит да спъне противника си. Стефан падна по лице, но веднага се отърколи встрани, тъкмо навреме, за да избегне ножа, който вместо в тялото му, се заби в пръстта. Отвърна с удар по главата на Павел — достатъчно силен, за да му даде възможност да стане, но не и да зашемети противника.

Павел се хвърли напред, за да събори отново Стефан, но той стоеше твърдо на крака и сега двамата мъже се вкопчиха един в друг. Всеки се мъчеше да хване китките на другия. Беше въпрос на сила — кой ще успее да възпре кинжала на противника и да използва своя. Бяха почти равностойни и двамата високи и мускулести. Стефан имаше едно предимство — беше побеснял.

Краят дойде, когато кинжалът на Стефан се заби в рамото на Павел, а той се олюля и политна назад. Стефан още стискаше кинжала, но той вече не му трябваше. Внезапната болка се притури към умората на Павел и той бавно се свлече на колене.

— Втора победа за вас — обърна се Лацко към Стефан. С тези думи сложи официално край на двубоя. — Ако му хрумне отново да ви

предизвиква, ще го убия със собствените си ръце.

Това вече не интересуваше Стефан.

— Къде е тя? — беше единственото, което искаше да знае.

Лацко посочи с пръст къщата.

— Вътре е, спи. Никой не я е докосвал, е, освен когато са я връзвали, то се знае. Но още едно предупреждение, приятелю. Моите хора не са се натъкнали случайно на нея. Бях ги пратил по работа във Варшава, там са ги заприказвали и са им платили да убият дамата. За ваше щастие момчетата не правят нищо без съгласието ми. Дамата е имала голям късмет още и затова, че огърлицата, с която са им платили, се оказа фалшива. Цветни стъкълца вместо рубини.

— И затова решихте, че е по-добре да я продадете на мен?

— Ами какво да я правя? Стар съм да я оставя за себе си — сви рамене възрастният мъж. — Хайде, влезте — подкани ги той, — добре сте дошли и ако искате, можете да преспите тук. Починете си...

— Налага се веднага да продължим, Лацко, но все пак, благодаря.

Вътре Стефан установи, че Таня наистина спи и не знае, че я е открил и преди малко е отмъстил донякъде за мъките, които ѝ бяха причинили. Впрочем тя не изглеждаше зле, по-скоро обратното, беше прекрасна и спокойна, сякаш безгрижна в съня си. Запита се дали изобщо е разбрала на каква опасност е била изложена и че можеше да е мъртва, ако пожелалият смъртта ѝ е могъл да предложи нещо по-добро от фалшиви бижута. Питаше се и дали подозира какво отчаяние го е накарала да изпита при мисълта, че е станала жертва на вълци или на убиец.

Той не я събуди. Внимателно я вдигна на ръце и я изнесе от стаята. На двора Серж я пое за миг, докато Стефан яхне коня и я вземе в скута си. Чак тогава Таня се размърда и отвори за малко очи.

— О, Стефане! — каза тя и вече със затворени очи се усмихна и се притисна към него. — Срецнахте ли Лацко? Добро момче, но не бива да му давате много.

— Сумата е нищожна — измърмори той. — Да знаеше коя сте, щеше да поиска и месечината, а пък аз щях да му я сваля.

— Месечината ли? — Тя изпъшка, но после още по-широко се усмихна.

Стефан се ядоса, нямаше намерение да ѝ прави признания. Затова сега каза намисленото отнапред:

— На вашия приятел Павел можете да благодарите, че не поисках веднага да ми дадат камшик. Сега не мога да ви нашаря, капнал съм.

Самодоволната ѝ усмивка веднага угасна.

— Защо е това желание да ме пердашите?

— По-късно ще си поговорим.

— Не, не, искам... — подхвана тя, вече съвсем будна.

— По-късно.

— Глупчо, вашите обходни маневри са причината за всичко — измърмори тя.

— Беше малка демонстрация на инат, нали? Боя се, че ще ви оставя вързана до вкъщи.

Стефан не изпълни закана си. Развърза я още щом настигнаха привечер каретите. Беше в чифлика на някакъв барон, който ги посрещна с безкрайни поклони и любезности, възхитен, че крал Стефан му е оказал честта да му гостува. Предостави им цялата си къща, включително и разкошната си спалня и Стефан прие без колебания. В края на краищата, вземаше само онова, което му се полагаше.

Таня установи, че багажът ѝ е оставен в същата стая. Целия следобед прекара в дрямка, но не можа да заспи. Беше готова за предстоящата схватка със Стефан — нямаше да ѝ се размине. В тази обстановка сигурно щеше да е кралски двубой. Но се излъга. Стефан заключи вратата, пъкна ключа в джоба си, просна се върху огромното, доста старомодно легло и веднага заспа.

ГЛАВА 46

Таня прекара нощта в удобно кресло, но отвори очи със схваната шия, когато някой я разтърси за раменете, за да я събуди. Видя като през пелената лицето на Стефан, надвесено над нея и за малко не извика, уплашена от израза му. Откога ли е буден и мъдрува върху случилото се през последните два дена? Ако се съди по разкривеното му от яд лице — отдавна. Но дали причината не беше друга?

— Ще позволите ли да ви пожелаем добро утро? — попита предпазливо, но в същия миг я вдигнаха грубо от креслото и я разтърсиха с все сила.

— Нали ви казахме, че в този край има вълци! — кресна й Стефан.

— Да, да, и мечки, и...

— Имате ли представа за колко време може да ви разкъса вълк? — изкрещя той втория си въпрос.

Таня най-сетне разбра.

Боже милостиви, как можа да забрави историята с неговия брат. Разбрал за нейното изчезване, Стефан е могъл да мисли само за тази трагедия.

— Съжалявам, Стефане — каза тя сериозно и този път през ум не й мина да го лъже. — Вие ме пренебрегахте и единственото ми желание беше да привлече вниманието ви, за да ви кажа, че грешите. Позволих на друг мъж да ме целуне и не изпитах абсолютно нищо. Следователно все пак има значение кой ще ме целуне.

Макар и твърде обстоятелствено формулиран, фактът, че тя го желае, в миг преобрази Стефан. Гневът, предизвикан от страха за нея, отстъпи пред нахлулите нови чувства. Той още я държеше за раменете, готов да я разтърси. Но сега я привлече към себе си и лудешки я целуна.

Таня не се питаше: защо изведнъж тази целувка? Защото е ядосан, разбира се. Ех, важното е, че няма да изпълни прибързаните си закани и тя реши да не се кара с него. Гневът, с който заспа и тя, сякаш

се стопи. Наистина, огромна беше властта, която една целувка имаше над тях двамата. Тя ги успокояваше, но пак тя ги възпламеняваше за нещо неспокойно, но радостно. На което побързаха да се отдадат. Движенията на езика му срещнаха възторжения отговор на нейния език. Тя му помогна да си свали ризата — той вече я беше разкопчал. После нейната пола се плъзна на пода. Той изглежда не се учуди, че под полата Таня беше гола. Вечерта беше свалила бельото, за да ѝ е поудобно през нощта. Беше оставила само полата и блузата като дан на благоприличието. Така спеше и на парахода, но той май не обръщаше внимание на такива подробности. Не го беше забелязал и миналия път. В момента трябваше да се примири с такава липса на наблюдателност, защото не искаше да го бави.

Сега тя пое инициативата като го подтикна лекичко към леглото. Когато стигнаха до него, пак тя направи така, че целувката им да не прекъсне нито за миг, докато се отпуснаха бавно върху постелята. Трябваше да внимава да не възникне някоя от причините, които имаха за фатална последица неговото изтрезняване, трябваше да мисли и за проклетото му обещание. Споменът за него можеше да сложи край на любовната игра.

Правеше всичко Стефан да си остане в подхранваното от гнева възбудено състояние. Не отслаби прегръдка, дори когато той вече я събличаше, чак когато бяха голи и двамата, Таня се отпусна, за да се наслади на онова, което ставаше. Озова се във водовъртежа на безумна страст, на неудържимо, лудо желание, което крещеше, искаше да бъде задоволено.

Този път не внимаваше много-много какво прави той. Беше погълната от невероятните чувства, които пробуждаха в нея ръцете му, следващи с възбуждаща бавност пътя от шията ѝ до бедрата. Беше ѝ необходимо време да разбере, че е престанал да я целува.

Защото я съзерцаваше като омагьосан. Когато тя отвори очи, ръцете му застинаха. Погледите им се сляха и тя разбра, че от гнева му няма и следа.

Таня усети как я залива вълна от парещо разочарование.

— По дяволите, Стефане, възможно ли е тъкмо сега да се успокоиш? — изстена тя.

За голяма нейна досада той избухна в смях и продължаваше да се хили, когато нахално я попита:

— Защо? — После се наведе и нежно ухапа долната ѝ устна, а после почна да я ближе. — Мислиш, че ще спра да те любя? — Дори когато говореше, устните му се протягаха жадно към нейните. — Спомни си, малка блуднице, че с благословията на твоя баща ти ми принадлежиш от деня на раждането си. — Ръката му галеше гърдите ѝ с властно чувство за собственост. — Ти си единствената жена, която е била изцяло моя. Никога вече няма да те обладая нетрезвен или гневен, Таня. Нали ти обещах.

Нима очакваше в такъв миг отговор от нея? Беше така безмерно щастлива да чуе „принадлежиш“ и „всецяло моя“, че трябваше да му върне част от това блаженство, за да не умре от радост. С едната си ръка обви шията му, за да притегли по-силно устата му към своята. Езикът ѝ се промъкна между устните му, за да си играе с неговия и да го възбужда, а другата ръка потърси смело члена му и го загали, както кадифето гали стоманата.

Лекото ѝ докосване изтръгна от него силен стон, който я прониза със сладостна тръпка. Тя искаше да го люби и той откликна на нейното желание. В мига, в който ѝ се струваше, че няма да издържи миг повече, той пое инициативата, притисна я силно към себе си, изпълни я с пламъка си. За разлика от миналия път, сега проникваше в нея бавно, чувствено, сякаш за да направи чудото малко по-продължително. После я облада с дълбоки, могъщи тласъци и я поведе към главозамайващия върховен миг, от който тялото ѝ почна диво да пулсира до последния негов тласък, но с постепенно утихваща сила. Тогава тя отново се усети сякаш разкъсана от горещите талази на последните му спазми.

Таня не искаше действителността да застане между тях. Миналия път това не ѝ донесе нищо хубаво. Но не можеха да останат да лежат вечно там, силно прегърнати, колкото и да го желаше. Беше утро, останалите сигурно вече бяха на крака и се готвеха за отпътуването. Освен това на Таня ѝ предстоеше да се оправдава за глупавата си постъпка, която я отведе право в ръцете на разбойниците.

Беше малко учудена, когато усети устните му да докосват неясно бузата ѝ и го чу да пита без особено любопитство:

— Кой те целуна, без да те накара да изпиташ нещо? Хайде казвай!

Без капка чувство на вина заради яростта, която отговорът ѝ можеше да предизвика у златокосия мъж, тя отговори:

— Васили. — Но веднага възстанови честта му, като добави: — Направи го въпреки волята си и отстъпи, едва когато му обясних, че не го ли направи той, ще помоля друг.

Стефан се надигна на лакът, за да ѝ хвърли недоверчив поглед:

— Обикаляла си наоколо и си молила за целувка?

— Само за да разбере дали имаш право.

— Не ти ли стига предишният опит?

Тя не се остави да я обърка. Беше толкова сита и така спокойна, че нищо не можеше да я смути.

— Не ми е приятно да те разочаровам, както разочаровах Васили, защото той ми зададе същия въпрос. Но миналия ми опит далеч не е толкова богат, колкото си въобразявате вие двамата.

— Да си призная за свое най-голямо учудване, вече бях склонен да изпитвам признателност за този твой опит — усмихна се Стефан.

На Таня ѝ секна дъха, но сега вече знаеше какво има предвид. Изчерви се, но му отговори:

— Не беше опит, а само инстинкт.

— Не исках да те обидя, Таня — каза той меко.

Знаеше, че е така, въпреки че все още ѝ беше трудно да повярва. Но ако и занапред реакцията му ще е такава, ако го укротява липсата на чувство за вина, тя трябва да се погрижи да пришпорва по друг начин желанието му да се любят.

— Защо не останем днес тука? Да се запознаем по-отблизо с чувството си за „благодарност“?

Той се разсмя и се отърколи през леглото, без да я пуска от обятията си, за да се отърколи и тя с него. Погали я по косата и притисна лицето ѝ към гърдите си.

— И аз бих искал да имаме малко повече време, но баща ми сигурно ни очаква с нетърпение. Не се съмнявам, че е пресметнал дори часа, в който е вероятно да се появим, а това закъснение...

— Ще го разтревожи — въздъхна тя. — Да, разбирам.

С якичка плесница по задните ѝ части, Стефан я подкани да се облича, но я забавиха още четири целувки, въпреки че се опитваше да изпълни заповедта му. Днес този мъж сякаш не можеше да я пусне от

обягтията си, но и тя не го искаше. Беше на върха на щастието, защото Стефан е до нея и то по толкова необичаен начин.

Бяха вече готови за път, когато и Таня използва чудесното му настроение, за да попита:

— Какво означаваха думите ти, че Павел ми е спестил камшика?

— Нищо важно — отговори той, но после изведнъж я хвана за брадичката и добави строго: — Не пренебрегвайте никога предупрежденията, Таня.

Тя се засмя, сигурна, че от сега нататък Стефан никога няма да ѝ направи по-строга забележка.

— Но и ти не бива повече да ме пренебрегваш, Стефане. Когато съм ядосана, върша безразсъдни неща.

— О, господи, не ги ли вършим всички!

ГЛАВА 47

Столицата на Кардиния беше най-обикновен град, приличаше на Варшава, през която минаха, или на Данциг. Таня не знаеше, защо нейната фантазия ѝ бе рисувала приказен град със замък и красива околност. Замък нямаше, но когато пристигнаха, падащият сняг придаваше на всичко наоколо малко от чара на приказна страна. Градът беше опасан от древна стена, която вече не се охраняваше от стражи и беше рухнала тук-таме, а хората вече от векове се бяха заселвали извън нейните очертания.

Както във всеки град, и тук в някои квартали имаше високи, хубави къщи, но в други части на града постройките бяха твърде бедни и грозни. Общо взето архитектурата не се отличаваше от тази, на която и да било друга европейска столица. Търговията цъфтеше, имаше големи магазини и малки дюкянчета, открити пазари, сергии и дори складове, в съседство с паркове, кафенета и църкви. Карети и шейни с конски впряг задръстваха някои от широките улици, защото макар снегът да беше изринат, животните се хлъзгаха по заледения паваж. Други улички бяха пусати и там непокътнатият сняг беше девствено бял. По големите площади се издигаха бронзови статуи, много от улиците бяха обрамчени от два реда дървета, сега с оголени клони.

Дворецът не беше много висок, но толкова просторен, че оформяше огромен площад. Триетажната сграда заемаше цял квартал в центъра на града. Повечето официални зали бяха откъм фасадата, а други — в двете странични крила. Кралските покои се намираха в корпуса, успоредно с фасадата. В свободното вътрешно пространство на огромното каре бяха разположени достъпни за всички паркове и градини.

След като дни наред беше минавала през селца и само веднъж отседна в имението на благородник, сега Таня беше във възторг от града. Но вътрешността на палата, неговият разкош и изобилие, я покори окончателно. Порталът беше внушителен, висок колкото трите етажа. Охраняваше го придворен, съпроводен от въоръжена

стража, неколцина мъже бяха на пост в преддверието и ако не бяха познали Стефан, сигурно щяха да я спрат. Минаха през широки коридори с мраморни стени и подове, с дълги редици портрети в тежки позлатени рамки отляво и отдясно. Върху прикрепени към стените дървени конзоли бяха сложени сребърни лампи, върху постаменти бяха наредени бюстове и статуетки. Пред всяка врата стояха по двама лакеи.

Всичко това я зашеметяваше, докато прекосяваше коридор след коридор. Наистина ли ще живее тук? Наистина ли я водят към нейните покои? Господ да ѝ е на помощ! Сигурно бяха някъде в края на следващо крило.

Но се оказа, че не отиват към нейните стаи, разположени в същото крило, в което и покоите на Стефан. Как не съобрази, че той ще отиде направо при баща си. Дано не му хрумне да заведе веднага и нея.

Сега Стефан е краля тука, но тя го разбра късно и за нея той продължаваше да бъде само Стефан. Но баща му беше царувал двадесет години, толкова на колкото беше тя, и следователно беше истинският крал. Не се чувстваше готова да застане пред него, още повече, че от главата ѝ изведнъж се изпари всичко, което Лазар и останалите се бяха мъчили да ѝ втълпяват, целия този протокол и как да се обръща към стария крал — всичко се оказа като заличено с гъба.

Затова нищо чудно, че Таня направи реверанс на министър-председателя, седнал на една маса в преддверието на кралските покои. Когато влезе, той вдигна учудено лице, но за щастие, бе толкова смаян, че не забеляза грешката ѝ.

— Стефане, защо не предупредихте, че пристигате?

Стефан прегърна засмян възрастния мъж.

— Не разбирам! Още в Данциг ни очакваше човек на Сандор, който потегли веднага, за да бъде час по-скоро тука. Нямахме смисъл да пращам втори човек с новина, която вече е стигнала до вас.

— Какъв човек? Сандор никого не е пращал. Бяхме сигурни, че вие ще го направите.

— Но тогава... — Стефан погледна многозначително Таня. — Изглежда, твойт кандидат-убиец не е бил чак толкова глупав. А както разбирам сега, Алиция трябва да знае как изглежда този мъж.

— Убиец? — възкликна Макс.

Но Таня не ги остави да продължат и заяви, присвила очи:

— Ако решиш да поразпиташ червенокосата, Стефане, ще искам да присъствам и аз.

— Не зная дали се е завърнала в Кардиния, но тъй или иначе, разпитът няма да ѝ се размине.

Таня не беше много доволна от отговора, а Максимилиян Данев повтори тревожно:

— Убиец?

Този път Стефан му обърна внимание.

— Откакто сме в Европа, имаше две покушения срещу нея — обясни Стефан. Той добави още няколко думи на своя език и на Таня с основание ѝ се стори, че бяха заповед. — Не желая подобно нещо да се повтори, Макс! — каза той на Данев.

— Ще се заема с това лично, но не мисля, че трябва да осведомяваме Сандор. В момента е добре, но от такова вълнение здравето му може отново да се влоши.

— Колко по-добре? — попита скептично Стефан.

— Стига, момчето ми, стига. Нали не допускате, че баща ви само се е преструвал?

— О, не е ли вярно?

— Ех, да речем — засмя се Макс. — Но това не променя сегашното положение на нещата. Вашата коронация беше съвсем законна и аз казах само, че баща ви е по-добре, без да твърдя, че се е възстановил напълно. Лекарите му дават още няколко години живот, ако стои надалеч от тронната зала. А сега ми позволете да поздравя с добре дошла Вашата годеница, която няма нужда от представяне — завърши Макс и се обърна с дълбок поклон към Таня. — Вие сте копие на вашата майка, вие сте истинска Яначек, от глава до пети. Добре дошла у дома, принцесо Татяна.

Тя никога нямаше да разбере, защо очите ѝ плувнаха в сълзи. Може би защото този човек познаваше добре нейните родители, а нея от бебе, защото можеше да ѝ разкаже неща, за които дори Стефан нямаше представа. Или просто, защото си беше „у дома“, нещо толкова далечно, толкова непостижимо за нея досега. Да, днес тя най-сетне повярва, че се е завърнала у дома.

Стефан видя сълзите ѝ, притегли я към себе си и се усмихна над главата ѝ на министър-председателя.

— Не казахте нищо излишно, Макс, сигурен съм. Тъй че не се притеснявайте, просто тази жена е много чувствителна и раздразнителна. Ако ви разкажа какво ми се наложи да изтърпя заради нея, няма да ми повярвате. — В същия миг усети удар в хълбока и изпъшка: — Ето на, виждате ли?

— Дяволе проклети, не си препатил и половината от онова, което се струпа върху моята глава. И да знаеш...

— Таня, дръж се прилично, че току-виж пак съм те напердашил.

— Само да си посмял!

— Хайде, стига деца — разсмя се Макс. Беше повече от ясно, че тези двамата не се карат сериозно. — Сандор сигурно много ще се зарадва да види колко добре се разбирате. — Срещна учудения поглед на Таня и добави: — Тревожехме се, да не би Стефан...

— Млъквай, Макс — прекъсна го Стефан и този път нямаше съмнение, че наистина е ядосан.

— Голяма тайна, нали? — засмя се Таня. — Ех, мога да се досетя колко неприятно ти е било, че трябва да ме доведеш тук. Ако зависеше от тебе, щях да си остана в Америка, а там все някой щеше да ме убие. Колко пъти да ти повтарям, Стефане, че не съм глупава, но ти май все забравяш.

— Ако питаш мен, въпрос на виждане.

— Ами! — възкликна тя с насмешлива гримаса.

— Е, още дълго ли ще се подготвяш за срещата с баща ми?

— Ако прилича поне малко на теб, май изобщо не искам да го виждам.

— Еее, стига си мърморила, кръчмарката ми. Една принцеса е длъжна да се покорява с достойнство на неизбежното.

— За разлика от принцесите, кръчмарските момичета предпочитат да прережат гърлото, на когото трябва.

Той пламна, но и тя се изчерви, защото изведнъж ѝ стана ясно, че тук никой нямаше представа за нейното минало. Максимилиан изобщо не обърна внимание на репликите ѝ, реши, че двамата просто се заяждат. По-интимна шега, може би. Беше толкова щастлив да види Стефан променен, че едва ги слушаше какво приказват. Сандор също щеше да е доволен. И двамата се страхуваха, че дори да доведе момичето, Стефан може да не го хареса за жена. За щастие личеше си, че не само го беше приел, но беше отишъл комай и по-далеч.

— Извинявай — каза Таня.

— Няма нищо — отговори ѝ Стефан. — Но поне те трябва да знаят някои неща и защо да не им ги кажем още сега?

— Какво трябва да ни кажете? — попита Максимилиан, внезапно разтревожен от нейната сериозност.

— Ще ви го обясним малко по-късно, Макс, а сега ще е най-добре да предупредите баща ми, че сме вече тук. Не мога да измарширувам направо към спалнята му — ще го уплаша.

Макс изпълни, макар и неохотно, заповедта и следващият час се оказа труден за всички и най-вече за Таня. Наложил ѝ се да изслуша разказа на Стефан за нейния живот. Той го представи като безразсъдно и жалко съществуване и човек би повярвал, че е минала през всички кръгове на ада. Таня го прекъсна, за да нарисува малко по-ведра картина. Не спомена нищо за ужасните последни няколко години, спомни си само светлите мигове, времето, когато Айрис беше жива.

Но Сандор явно се разстрои и тя разбра защо, когато я попита:

— Ти сигурно ме мразиш, момиче?

— Но защо? Та аз не ви познавам.

— Навремето аз те изпратих за Америка с баронеса Томилова, най-близката приятелка на твоята майка. Тя трябваше да те пази като зеницата на окото си, никой и не помисли, че тя може да умре и да те остави безпомощна на злата воля на някакви селяндури.

Таня се съмняваше дали на Добс би му харесало да го нарекат селяндур. Беше свикнал да го наричат бял боклук, но селяндур? При тази мисъл не може да не се усмихне. Усмивката си подари на Сандор, за да го успокои.

— Не изпитвайте угризения за нещо, което не сте могли да знаете — каза тя. — Безсмислено е да се съжالياва за отминалото, за свършилото. Не мислете, че съжالياвам за досегашния си живот. Той ме научи на много неща, разви в мен качества, от които една високомерна и разглежена принцеса не би имала и понятие. Между тях не на последно място слагам пълната си самостоятелност. Убедена съм, че моето възпитание ме е направило достатъчно силна, за да се справя с вашия син и кралския му темперамент.

Сандор вече се заливаше от смях.

— Говорите като същинска Яначек. Този клон от семейството винаги е давал най-добрите дипломати. Благодарен съм ти за твоето

разбиране, дете. Ти ще станеш превъзходна кралица.

— Кога? — попитаха и двамата със Стефан почти в един глас.

— Идната седмица, ако не ви е много рано? Всъщност, очакваме този ден от години, а от месеци приготовленията за венчавката са в пълен ход.

— Само една седмица до сватбата?

Таня беше доволна. Сандор може да е чакал с години този ден, но тя имаше чувството, че е очаквала цяла вечност церемонията, която ще ѝ даде правото да нарече Стефан свой съпруг.

ГЛАВА 48

Едва в деня преди сватбата Таня си даде най-сетне сметка, че през цялата седмица почти не беше виждала Стефан, беше се мяркал нарядко и за кратко. Ушиването на венчалната рокля се оказа ужасно важно и се наложи да пробва с часове. Имаше проби и за другите дрехи, които ѝ шиеха. Всеки ден носеха нова рокля, предназначена за определен случай. Освен това я представиха на двора и я запознаха с най-видните благородници на страната. Друг ден тя прие чуждестранните посланици, които щяха да присъстват на сватбата ѝ.

На Максимилиан и хората от службата за сигурност трябваше да отговаря на десетки въпроси, за да познават и най-малките подробности, свързани с посегателствата върху живота ѝ. Наложиха се дори да им изиграе първото нападение до мига, в който се отърколи от леглото. Чак тогава мъжете си отидоха доволни, признавайки, че Таня няма какво повече да разкаже. Сериозността, с която я разпитваха ѝ подсказа, че е все още в опасност. Ужасно чувство — да знаеш, че някой твърдо е решил да те убие.

Но най-много време ѝ отнемаха всеки ден частните учители. Господи, наистина ѝ идваше много. Какво ли не трябваше да учи: история на Кардиния, история на собствения ѝ род, външна политика, дипломация, езици. Едва сега си даде сметка какво щастие е за нея, че английският е между официалните езици, изучавани при двора през последните четиридесет години. Идваше и една жена, която трябваше просто да си бърби с принцесата. Таня имаше впечатлението, че дамата иска да я посвети в най-новите придворни клюки и скандали, та да не сбърка и да се държи любезно с човек, който в момента е в немилост.

Още първата седмица започна съставянето на личната ѝ свита. Трябваше да си избира камериерки, придворни дами, които щяха да я придружават навсякъде, щом станеше кралица. Това почетно звание беше си пожелала, като нещо напълно естествено и лейди Алиция. Сега на Таня ѝ помагаше лелята на Стефан, възрастна дама, която,

слава богу, не беше арогантна като сина си Васили. Впрочем, напоследък Таня изпитваше и към него известна симпатия. За щастие още не правеше окончателен избор. Увериха я, че ще има достатъчно време и през идните седмици.

В тази суматоха нямаше време да се усети, че Стефан ѝ липсва, че не знае къде е и какво прави. Но в навечерието на сватбата, толкова естествен повод за самовглъбяване и съмнения, изведнъж разбра, че в Кардиния двамата със Стефан установиха твърде приятелски отношения, но не решиха нито един от нейните проблеми.

Знаеше, че го желае, увери се, че и той няма да страни от нея, но можеше ли все пак да се омъжи за него, без да е напълно сигурна в неговите чувства? Не ѝ беше достатъчен фактът, че с удоволствие я приема в леглото си. Нали външността ѝ не му допада, нали заяви, че те двамата изобщо не са един за друг. Ще продължи ли да я обсипва с обиди всеки път, щом се сети за нейното минало? Ще трябва ли и занапред непрекъснато да воюва с всичко това?

Та този мъж не знаеше дори, че тя го обича. А би трябвало да се досети, та нали тя му прощаваше всичко. Но да не го обвинява, та той никога не го беше чувал от устата ѝ. Още преди да знае какво ще го попита и какво ще му каже, Таня вече вървеше по коридора към неговите покои. Личните ѝ телохранители маршируваха след нея. Дванадесет души трябваше да я пазят, докато заловят нападателя. Мъжете дежуреха на три смени пред вратата ѝ, следваха я навсякъде. Щом излезеше от стаята си, подире ѝ тръгваха четирима мъже. В покоите ѝ не се допускаше човек, който нямаше работа там.

Но тя не стигна до стаята на Стефан. По коридора се зададе Максимилиян Данев, придружен от секретаря си.

— Няма да е зле да поотпочинете, Ваше Височество — спряха я те.

— Да, зная, но...

— Ако търсите Стефан, той ще е тази вечер при баща си. Откакто се е върнал е толкова зает, че не са имали време да си поприказват.

Таня знаеше колко е зает, а нямаше намерение и да прекъсва разговора между баща и син, но на лицето ѝ се изписа такова разочарование, че Максимилиян попита:

— Не мога ли с нещо да съм ви полезен?

— Не, аз... Впрочем защо не, може и да ми помогнете.

Тя хвърли многозначителен поглед към секретаря и Макс го освободи. Нейните телохранители се отдръпнаха дискретно. На пръсти се брояха хората, заради които биха го сторили, за щастие министър-председателят беше един от тях.

— Какво мога да сторя за вас?

— Знаете ли, защо Стефан не харесва външността ми? — попита го тя без заобикалки.

— Външността Ви?

— Аз му допадах повече, докато беше сигурен, че съм грозновата. Никога не съм могла да го разбера.

— По всяка вероятност по същата причина, поради която не е искал да ви довежда тук — усмихна се Максимилиян.

— Просто защото не е искал да се жени?

— Защото е бил сигурен, че няма да се омъжите за него. Потегли за Америка с уверенията, че ще доведе оттам красавица. Когато сте му показали отначало дегизираната си външност, той е изпитал невероятно облекчение.

— И все пак, не разбирам.

— Не ви ли обясниха колко е чувствителен на тема белези? — свъси чело Максимилиян.

— Пак проклетите белези! — възкликна тя подигравателно. — Да, намекнаха ми. Но какво общо имат белезите с моята външност?

— О, твърде много. Откакто си спечели тези белези, Стефан престана да ухажва красиви жени. Беше сигурен, че те не са способни да видят зад белезите, неговата душа. Бил съм свидетел как на приеми някои дами се стараеха да го избегнат, с надеждата, че няма да ги забележи. Навярно личният му опит е много по-богат. Истината е, че не искаше да се ожени за вас, убеден, че и вас белезите ще отблъскват, както отблъскват всяка суетна жена.

Таня поклати глава. Беше обърквана. Господи, сега разбира с какви трудности е излязла на глава. Значи поне половината от неприязънта на Стефан е породена от мисълта, че външността му ще отблъсне и нея. Алиция ѝ бе подсказала същото. Неговите приятели също я подпитваха дали ще я смущават белезите му. Дори Стефан ѝ беше задал въпроса, готова ли е да го приеме такъв, какъвто е, с белезите и всичко останало. Боже милостиви, какво ли му беше

струвало да ѝ зададе този въпрос. А тя дори не му отговори. Защо не се помъчи да разбере, че той смята външността си за непреодолимо отвратителна. Но нали за нея не беше. За нея Стефан беше толкова привлекателен, че в негово присъствие губеше душевното си равновесие. Но това не я извиняваше ни най-малко, защото трябваше сама и отдавна да се досети за причината.

— Аз непрекъснато повтарям на Стефан, че не съм глупава — измърмори Таня. — Но той отдавна си е направил много по-вярно заключение.

— Веднага ми стана ясно, че не сте като другите жени. Стефан трябва да е изпитал огромно облекчение, когато го е разбрал — усмихна се Максимилиян.

— Стефан нищо не знае. Моля ви, оставете му бележка да се отбие при мене, преди да си легне. Аз всичко ще му обясня.

— Ако правилно съм ви разбрал, той продължава да мисли, че...

— Не зная какво мисли и тъкмо това искам да разбера.

Малко след десет на вратата на Таня се почука. Толкова тихо, че тя разбра — Стефан не иска да я буди, ако е вече заспала. Преди често нахлуваше при нея, без да чука. Но през последните няколко дни, нейният крал беше станал много по-сдържан.

Усмихна се, когато му каза да влезе. Той затвори вратата и я затърси с очи из огромната стая. После изведнъж трепна.

— Да не си ме поканила, с цел да ме прелъстиш?

Таня се усмихна. Вече разбираше защо го казва и защо толкова сърдито. Беше се свила в едно кресло до камината, черната ѝ коса падаше свободно по раменете, носеше бялото negliже, което ѝ бяха ушили за брачната нощ, но тя му беше намерила по-добро предназначение. Дрехата беше много тънка, почти прозрачна и с дълбоко деколте. Дългите ръкави също бяха прозрачни.

— Като си помисля, идеята не е чак толкова лоша. Но не те извиках за това. Налага се да поприказваме.

— Все още се колебаеш, така ли? — попита той, приближи се, но вместо да седне в креслото до нея, остана прав и свъси чело.

— Да се колебая?

— Дали да се омъжиш за мен.

Личеше, че е готов да избухне, а тя не разбираше защо.

— Вече съм сигурна, че искам, но настоявам все пак да ми дадеш един отговор. Ако не трябваше да изпълниш желанието на своя баща, ако не беше по задължение, щеше ли да се ожениш за мен?

— Да.

Беше смаяна от категоричността на отговора му.

— Но защо си толкова ядосан? — попита го учудена.

— Защото годеница, която настоява да види годеника в навечерието на сватбата, го прави, за да развали всичко.

Нежна топлина изпълни погледа ѝ.

— Изключено ли е просто да ѝ трябва съвет?

— На тебе?

— Да, на мен. Измъчват ме съмнения. По една случайност никога не си крил, че всъщност не би искал да се ожениш за мен. Казваш, че не си подходяме...

— Един мъж не може ли да промени мнението си?

— Възпира те и обстоятелството, че... ех, според тебе поне, съм била хубава — продължи Таня, сякаш изобщо не я беше прекъснал и не ѝ беше дал вече желания отговор. — Стефане, това просто не мога да го разбера.

— А какво си разбрала? — попита той хладно.

— Ще имаме ли нормален брак, ще спим ли заедно, ще правим ли заедно деца? — продължи тя, пренебрегвайки въпроса му.

Той я дръпна така рязко от креслото, че Таня изстена. Но единственото му намерение беше да я целуне. Направи го, както всякога, малко диво. Таня реши, че темата на разговора му е въздействала по-силно от нейното negliже. Или искаше да я накара да млъкне, за да каже нещо и той. Досега тя не му беше дала никаква възможност. Целувката беше много продължителна, но той не каза нищо и след това, въпреки че я пусна от обятията си.

— Ти изобщо не си даваш сметка колко силно ме привличаш, нали, Стефан Барани? — изпъшка Таня с глава, опряна в гърдите му.

— Не зная дали ме привлича тъкмо външността ти, но се радвам, че не си грозен, та нали трябва да се омъжа за тебе. Привлича ме твоята личност, като се изключи твоя бяс. Ако трябва да съм откровена, и той не ме отблъсква, вече свикнах. Това е твоя начин да...

— Престани!

Тя не му позволи да се дръпне от нея, протегна ръце и прегърна лицето му.

— Не ми ли вярваш? Прости ми, не биваше да подхващам лекомислено тема, към която си толкова чувствителен. Но аз не разбирам, защо трябва да е толкова деликатна. Когато различих белезите ти, това, да си призная, не стана веднага, защото виждах само очите ти. Когато ги забелязах, изпитах нещо като близост. Почувствах, че нещо ни свързва, защото разбрах, че и ти като мен знаеш какво е болка.

Таня се усмихна нежно и прокара пръсти по белезите му, въпреки че той продължаваше да гледа мрачно.

— За мен те изчезват и единственото, което виждам, е красивия дявол, който пръв ми разкри насладите на страстта. Никой мъж не е пробуждал в мен чувствата, които отприщи ти, Стефане. Мислиш ли, че щях да те желая толкова силно, ако белезите ти ме смущаваха? — попита тя, вече придобила кураж.

Той не отговори, а тя усещаше инстинктивно, че само след миг ще я обсипе с обиди за мръсното ѝ минало. Ще ѝ каже, че е готова да приеме всеки мъж, стига цената да е добра, та защо не и него, след като ѝ предлага, ни повече, ни по-малко, цяло кралство?

Тя се дръпна от него, очите ѝ хвърляха мънии. Не биваше да се държи сега така, но този мъж беше непоправимо твърдоглав и тя не можа да се овладее.

— Нощта е подходящо време за признания — подхвана тя, — затова ще трябва да изслушаш сега поне най-важното. Когато пристигнахме в Данциг, бях още девствена. А понеже ти едва ли си спомняш онази нощ, налага се да изясним някои неща. Ти не ми отне невинността, аз ти я дадох. Но ако си въобразяваш, че отсега нататък ще ти го повтарям ден и нощ, докато най-сетне ми повярваш, жестоко се лъжеш.

— Твърдиш, че е било възможно да не го забележа? — попита недоверчиво Стефан. — Това, което намекваш, е невъзможно, Таня.

— Разбира се, че е възможно! — избухна тя. — Нали години наред съм била проститутка!

Това ѝ докара силно разтърсване за раменете.

— Няма ли да престанеш с този твой сарказъм? Миналото ти изобщо не ме интересува. Да върви по дяволите всичко, което си била.

Сега ми принадлежиш... и само това има значение.

Таня само го гледаше, онемяла от изненада. Интуицията ѝ подсказваше, че само преди миг е бил готов да ѝ се обясни в любов. Какво го бе въздържало досега? Проклетите белези? Продължаваше ли да се съмнява след всичко, което тя му каза? Разбира се, че се съмняваше и нямаше да престане, докато вярваше, че желанието ѝ да го притежава не е безкористно. Беше, може би, смешно, но и безнадеждно! Гордостта ѝ попречи да му покаже онзи чаршаф, тя не ѝ позволи да помоли Серж да разкрие истината. Сега ще трябва отново и отново да му доказва, че желае него, само него. Дали щеше да е трудна задача, или същинско удоволствие?

Той не се интересувал отминалото ѝ! Боже милостиви, нали тъкмо това искаше, то да няма за него никакво значение, да я желае, независимо от това какво мисли за нея? И ето че стана така. И ако не се лъже, той я обича. Не може да не я обича, щом е готов да пренебрегне такова минало, а нали тъкмо това твърди.

Усмихна му се с безкрайна нежност и топлота, хвърли се в обятията му, притегли главата на Стефан и пое този път инициативата за целувките. За миг остана без дъх, толкова силно я беше притиснал до себе си, а устните му отново покориха нейните я и целуваха ненаситно. После той изведнъж спря и сега само я държеше в обятията си, притисната към него. Можеше да чуе ударите на сърцето му и да усеща възбудата, обхванала тялото му. Затова беше разочарована и изненадана, когато го чу да казва:

— Тази нощ няма да те любя, часовете до сутринта не биха ми стигнали, за да се наситя, а не искам в деня на сватбата, ти да си уморена.

— Стефане!

Той повдигна брадичката ѝ, допря нежно устните си до нейните, подари ѝ чудесна заразяваща усмивка.

— На сутринта след сватбата ще проявят разбиране, ако спиш до късно.

Какво можеше да му възрази след такова обещание?

ГЛАВА 49

Булчинската рокля на Таня беше приказен шедьовър от бяла и сребърна дантела върху бял атлаз, цялата обсипана със ситни перли. Не би могла да носи без чужда помощ дългия шлейф. Някой трябваше да поеме част от тежестта. Дами от свитата ѝ щяха да носят шлейфа през целия дълъг път от входа на църквата до олтара. Щеше да върви, опряна на ръката на Сандор, който не пожела да отстъпи никому честта да я предаде там на грижите на своя син.

Би трябвало да е уморена, защото, след като се раздели миналата нощ със Стефан, не можа да заспи. Безмерното щастие, незадоволеното желание и радостното очакване ѝ бяха отнели спокойствието. А сега беше прекалено възбудена, за да се чувства уморена. Жените, които трябваше да гласят булката, дойдоха още на разсъмване. Хора сновяха непрекъснато в покоите ѝ.

Когато и последното диамантено украшение бе закрепено в косата ѝ, цялата група изведнъж замлъкна. Мина време, докато Таня разбере, че дамите мълчат, не само защото са възхитени от собствената си творба.

Обърна се и разбра, че някой е пуснал Алиция Хусцар в спалнята ѝ. Таня се вцепени. Обеща си веднага да изхвърли телохранителите, които бяха в момента на пост. Ако се съди по пълното мълчание, присъстващите дами много добре знаеха коя е Алиция. Не беше възможно да не го знаят и стражите. Или нямаше нищо необичайно в това довчерашната любовница да поднесе благопожеланията си на бъдещата съпруга? Ей така, без сръдни. По дяволите!

Таня отпрати с кратко кимване придворните дами.

Разговорът ѝ с Алиция не биваше да подхрани клюките в двореца. Когато останаха сами, изчака да види какво ще изпише червенокосата на лицето си. Ако се опита да демонстрира приятелство и да я уверява в готовността си да ѝ помага, Таня сигурно щеше да я постави на място по твърде неприятен начин.

Ако се съди по самодоволната усмивка и първия удар, този път Алиция щеше да покаже истинското си лице.

— Знаете ли къде прекара Стефан нощта?

Таня усети за миг, че може да се подведе и побърза да задуши в зародиш възникналото леко съмнение. Реши да приеме играта на Алиция и затова също се усмихна, не по-малко самодоволно.

— Разбира се, че зная.

Фактът, че Алиция не посмя да я нарече лъжкиня, нито да твърди, че Стефан е прекарал при нея нощта, подсказа на Таня, че и малкото съмнения са били излишни. Алиция нямаше представа къде е бил Стефан и знаеше, че не е бил при нея.

— Ако сте тук, за да ми създавате неприятности, Алиция, ще направите добре, ако си тръгнете веднага.

Бясна, че първият ѝ ход е бил безуспешен, червенокосата реши да опита друго.

— Не съм дошла за това — каза тя. — Трябваше да ви видя, преди да е станало късно. Защото, ако кажете „не“, ако не пожелаете да се омъжите за Стефан, ще сложите в ръцете му извинението, необходимо, за да избегне този брак, без да накърни дълга си. Още ли не сте разбрала, че той не желае да се ожени за вас? Божичко, нямате ли поне капчица гордост?

— За разлика от вас добре зная какво иска Стефан. Освен това съвсем случайно ми стана известно...

Таня млъкна, защото погледът ѝ изведнъж спря върху рубинената огърлица на Алиция. Тя приличаше на... не, тя беше абсолютно същата, като онази, която Лацко въртеше между пръстите си, за да ѝ покаже какво са му дали, за да я убие. Алиция носеше копие от нея, не, не, онази беше копие, а тази тук оригинала. Див бяс обзе Таня, защото вече не се съмняваше, че пред нея стои жената, направила не един, а два опита да я убие. С огромно усилие успя да прикрие гнева си. Протегна бавно ръка към ножа, но изведнъж се сети, че той вече не е на бедрото ѝ. Махна го, за да не шокира табуна жени наоколо си. Тя стана, отиде бавно до скрина, издърпа чекмеджето, извади ножа и го скри в дланта си.

После се обърна към Алиция, подари ѝ язвителна усмивка, приближи се отново към нея и продължи от мястото, на което беше спряла:

— Случайно научих, че си въобразявате неща, загубили днес всякакво значение. Може и да са били реалност, преди Стефан да потегли за Америка, но сега отношението му към вас е коренно променено. Защото, пак по една случайност, той е влюбен в мен, Алиция, както и аз в него. Освен това, бас държа, вие отдавна сте отгатнали как стоят нещата. — Вече беше достатъчно близо до червенокосата, за да я притисне към стената и да забие ножа в гърлото ѝ. — А сега — изсъска Таня, — сега си признайте, че това беше причината, поради която се опитахте да ме убиете, нали?

Алиция стана бяла като роклята на Таня, сините ѝ очи се изпълниха с ужас, когато усети как кожата ѝ отстъпва под острието.

— За бога! Недейте!

— Посочете ми сериозна причина, поради която да не го направя?

— Бях не на себе си от мъка, защото той ми каза, че между нас всичко е свършено завинаги. Подарих му две години от живота си, чаках да стане крал. Да, разбрах, че се е влюбил във вас. Убивайки вас, исках да причиня болка на него. После се поуспокоих, поразмислих и се ужасих от стореното. Кълна се в Бога, аз не съм убийца. Просто не бях с ума си, Таня. Ако бях пожелала смъртта ви, щях да дам истинските рубини.

Обяснението беше правдоподобно, но то не прозвуча на Таня достатъчно миролюбиво.

— Смятате ли, че когато Стефан разбере, вашите обяснения ще имат някакво значение?

Лицето на Алиция си бе възвърнало донякъде цвета, защото Таня все пак я изслуша. Сега то отново стана като вар.

— За бога. Не му казвайте. Вие сте жива и здрава, а мен той ще заповяда да езекутират. Не би могъл да постъпи другояче. Всяка заплаха за кралската династия се оценява като измяна срещу държавата, а той ще я възприеме точно така.

— В момента още не мисля за реакцията на Стефан, засега аз самата още не съм решила дали да не ви прережа гърлото — каза Таня и натисна ножа достатъчно силно, за да подчертае думите си.

Очите на Алиция се изпълниха с ужас.

— Кълна се в живота си, Таня, подобна лудост няма да се повтори. Ще напусна страната, ще...

— Разбрах, разбрах — избухна нетърпеливо Таня. — Чуйте ме сега, Алиция. Аз ще повярвам на обещанието ви, въпреки че, Бог ми е свидетел, не разбирам защо. Но ще оставя на Максимилиан Данев бележка, че ако има ново покушение срещу живота ми, трябва вас да привлече към отговорност. Без да търси много-много убиеца. А сега се измитайте и се постарайте наистина да напуснете страната.

Когато вратата се хлопна след Алиция, Таня разтърси глава и се запита не направи ли току-що най-глупавата постъпка през живота си. Остави тази жена да си отиде с една драскотина на гърлото, смешно наказание за всички страхове и вълнения, които я бе накарала да изживее. Освен това, какво щеше да разкаже на хората от службата за сигурност, които продължават да търсят нейния кандидат-убиец? Трябва ли да ги гледа спокойно как си пилеят времето?

— Чудесно се справяте с враговете си, госпожице Яначек — каза един глас зад гърба на Таня. — Лошото е, че има и такива, за които изобщо не подозирате. Ще ви дам, може би, възможност да напишете бележката за Данев, преди да ви убия. Ще ми бъде забавно да гледам как друг ще плати вместо мен.

Таня се обърна още при първата дума и го видя до вратата на стаята, в която я бяха запознали с историята на нейния род. Беше виждала миниатюрни портрети на Янос Стамболов и други членове от семейството му. Веднага разбра, че срещу нея стои един от тях. Стефан се оказа прав. Мургава кожа, сини очи — мъжът беше ново издание на Янос. В ръката си държеше насочен към нея пистолет.

— Иван Стамболов? — отгатна тя.

— Много сте умна, принцесо — поклони се той подигравателно.

— Как се спасихте от корабокрушението?

Той се засмя победоносно. Беше наистина красив мъж. В него нямаше нищо мрачно или зло, издаващо хладнокръвен убиец. Навярно затова Таня още не усещаше буца на гърлото си.

— Аз съм добър плувец — беше надменният отговор.

— Преплувахте океана?

— Само се отдалечих от пътуващия кораб. Близко до него ме очакваше смърт. Трябваше да се махам — това беше единствения ми шанс.

— Не можеше ли да се превърне в самоубийство?

Той реагира на учудването ѝ със свиване на рамене.

— По-късно, разбрах, че само така съм могъл да се спася. На другия ден, сякаш по чудо, един турски параход мина толкова близо край мен, че ме забелязаха и ме качиха на борда. Чудо, защото такава е била Божията воля, аз да завърша започнатото от моя дядо.

Наистина ли си вярваше? И сега, след като заяви съвсем категорично, че ще я убие, изразът на лицето му не се промени. Дори да изпитваше към нея дълбока, трайна омраза, това просто не му личеше.

— Ако ме застреляте — изложи тя разумните си аргументи — моите телохранители ще нахлуят в стаята още същия миг, няма да имате никакъв шанс да избягате и ще умрете и вие.

— Бих предпочел това да не става, но ако трябва, готов съм и да умра. А сега се отстранете от тази врата, принцесо.

Тя бавно се отмести от вратата, но само защото той се приближаваше към нея. Много късно разбра, че няма намерение да заключи, а да увеличи шансовете си за бягство. Опита се да отвлече вниманието му.

— Как успяхте да влезете тук? — попита Таня.

— През този прозорец — посочи той с глава. — Реших, че най-добре ще е да вляза на разсъмване, тъй че можете да си представите какви трудности ми създадоха проклетите ви придворни дами, когато се появиха още по тъмно. Едва успях да се шмугна зад пердетата.

— Изкатерили сте се два етажа по стената?

— Слязох от покрива, беше много по-лесно.

Дрехите му бяха светлосиви, с цвета на камъните, от които беше изграден дворецът. Било е малко вероятно някой да го забележи как се отърколва от покрива.

— Значи, крил сте се тук цяла сутрин?

— Може би единствената ми добродетел е търпението, принцесо. Нали изчаках цели двадесет години да се появите отново.

Би си пожелала всичко това да ѝ изглежда по-реално. Последният път, когато беше в опасност, изпита много по-силен страх. Ако беше и сега така, щеше да се въздържа и да не избухне:

— Прилича ми не на търпение, а по-скоро на фанатизъм.

Забележката ѝ не го трогна, той дори се изсмя, докато протягаше ръка към вратата.

— Само да докоснете ключалката и ще почна да викам — предупреди го тя.

Той се поколеба и дори отдръпна ръка.

— Не би било много умно от ваша страна, принцесо.

— Нали така или иначе, ще ме убиеете — сви рамене Таня. —
Защо да не ви взема със себе си на онзи свят?

— Няма ли да се опитате да ме склоните да се откажа от намерението си? Както малката ви приятелка придума току-що вас. Ще ми е приятно да чуя как ме молите за пощада.

— От мен молба няма да чуете никога. Но вие държите нож в ръката — посочи тя затъкнатия в пояса му кинжал. Беше сигурна, че е решил да я убие с него, за да избегне шума. — Аз също имам нож, защо да не решим честно нашия спор?

— Искате да се биете с мен? Смятате, че след като успяхте да ме изненадате веднъж с ножа си наистина владееете това оръжие?

Признанието му сякаш изсече от погледа ѝ искри.

— Значи онази нощ в Данциг бяхте пак вие?

— Разбира се, че бях аз. От месеци причаквах там Барани и вас.

— Но откъде знаехте, че е тръгнал да ме търси?

— Не беше трудно да се досетя, че щом се уверят, че съм мъртъв, ще ви измъкнат от скривалището. Корабокрушението ми свърши добра работа, сякаш нарочно го бях замислил.

— Доколкото разбирам, не настоявате да прибера ножа, още повече, че и не бих ви се подчинила. Значи приемате да нарушите традицията и да водите битката честно?

— Позволявате си да твърдите, че Стамболови са се държали непочтено, въпреки че добре знаете как е започнала историята на това кръвно отмъщение?

— Започнал я е вашият чичо Юри, защото е убил. Моят баща го е осъдил справедливо и според закона. А после цялото ви семейство години наред е доказвало, че в него никой не пада по-долу от Юри, нали така?

Той не отговори. Измъкна с присвити очи кинжала и пъкна пистолета в пояса. Когато запристъпва към нея, Таня усети най-сетне буца в гърлото. Ех, беше го предизвикала все пак на честен двубой. Но той беше мъж, а тя, макар и способна да върти нож, никога не се беше бранила от нападащ със същото оръжие мъж. Изведнъж разбра как се е

чувствала Алиция преди малко и тази мисъл съвсем не я зарадва. По дяволите това глупаво желание! Честен двубой ли? Та сега животът ѝ висеше на косъм.

Отвори уста да извика, но не успя. Вратата изхвърча от пантите и Стефан застана напред стаята. Беше нахлул, без да чука, пак бесен от нещо и още не беше зърнал Иван. Само след миг го видя, но Иван вече бе вдигнал ръката с ножа.

По-нататък всичко се разви с неимоверна бързина. Стефан удари Иван в лицето с онова, което държеше в ръка — чифт панталони. Дали не беше хватка, научена от Таня? След миг в стаята нахлуха и телохранителите на Стефан, които го бяха следвали по петите. Но господарят им не ги остави те да си свършат работата. Той позна Иван Стамболов, който се беше вцепенил за миг, докато се ориентира в новата обстановка. Стефан беше по-бърз, той измъкна пистолета от пояса на Иван и без да се колебае го застреля със собственото му оръжие.

Таня видя само как телохранителите извлякоха Иван от стаята. Чак тогава се разтрепери, но положително не защото пред очите ѝ един мъж, с когото беше разговаряла допреди малко, бе застрелян от друг мъж. В „Харема“, в нейно присъствие, бяха убити поне седмина мъже. Разтрепери се, защото опасността бе минала и защото се бе уплашила много по-силно, отколкото предполагаше.

— Добре ли си? Ранена ли си?

Тя погледна Стефан, изненадана, че е вече в обятията му.

— Не, не съм — отговори тя. Но отново се разтрепери от преживяния ужас и той я притисна още по-силно към себе си.

— Как, по дяволите, е влязъл тук? — искаше да знае.

— През прозореца.

— Сега наистина всичко е вече свършило, Таня. Ти нямаш повече врагове. Но и да се появят, ще ги изтребя до един. Няма да допусна някой да ти причини болка.

— Зная — каза тя. Вече се успокояваше полека-лека, но търсеше нещо, което да я отвлече от преживяното. — Ти всъщност защо влезе? — попита Таня и веднага разбра, че въпросът ѝ го е вбесил. Ами чудесно, ще отклони мислите си от опита за убийство, та макар и по не особена приятен начин.

Той я пусна от прегръдката си и грабна панталона, с който беше ударил Иван. Очите му святкаха, когато се обърна към нея с дрехата в ръка.

— Когато почнах да се обличам за сватбата, какво мислите ми подаде Саша? Ей това!

— Трябвало е да бъде друг цвят? — попита тя, недоумяваща.

— По панталона има петна, Таня.

— Е да, разбирам, не си бил очарован, но...

— Това е кръв — изръмжа той и за малко не ѝ захвърли панталона в лицето.

— Саша изглежда остарява. Как не ги е забелязал? — завайка се тя.

— Ами! Отдавна е знаел за тях. Искал е само да бъде сигурен, че този път на всяка цена ще ги забележа и аз. Но ти не ме питаш чия е тази кръв, нали Таня? — продължи той, вече толкова натъртено и спокойно, че тя можеше да се чувства предупреждена за опасността.

— Твоята?

— Не.

— От двубоя ви с Павел?

— Не. Откакто напуснахме Данциг, не съм обувал този панталон.

— Ооо! — Таня отвори широко очи, защото най-сетне ѝ стана ясно. — Не разбирам само защо си толкова ядосан? Нали твърдиш, че всичко това няма никакво значение?

— Не би имало никакво значение, че когато те срещнах, ти вече не си била девствена, но има огромно значение, че ти всъщност си била девствена.

Гласът му пак затрепери от гняв и Таня реши, че е по-благоразумно да отстъпи крачка назад.

— Ще трябва да ми обясниш някои неща, Стефане. Ти всеки път сякаш негодуваш при мисълта, че не съм почтена жена.

— Ти много добре знаеше какво мислех. И дори не се опита да разпръснеш недоразумението.

— Ще си позволя да не се съглася с теб. Доколкото си спомням, в деня, в който пристигнахме в Ню Орлиънс, аз ти обясних, че нямам опит с мъжете и ти си ми първия.

— Думите ти бяха напоени с толкова сарказъм, че беше невъзможно да ти повярвам.

Таня се намръщи. Беше настъпил денят на сватбата им. Трябваше ли да прекосят църквата ядосани и с гневни обвинения на уста?

— Стефане, какво те вбесява сега? Това, че съм била девствена, или това, че ти не си го знаел?

— Нито едното, нито другото... И двете... — изпъшка той, прокара ръка през косата си, после измърмори: — Откровено казано, на себе си съм вбесен.

— Все още има знамения и чудеса — засмя се Таня.

— Да, свързани с теб.

— Предвиждах го.

— Боже мой, Таня, та нали всеки път, когато ти ме пожелавах, бях сигурен, че говорят навиците ти на проститутка, пламнала за мъж. Побеснявах, защото лудо те ревнувах от всички тези мъже, които си имала преди мен. Но и ти търпеше да хвърлям в лицето ти най-срамни обвинения. Не каза нито дума в свое оправдание, поне нещо, на което да мога да повярвам. Вместо това признаваше, че предположенията ми са основателни. Правеше го при всеки удобен случай...

— Само когато обидите ти ставаха непоносимо болезнени — поклати тя глава. — Ти забелязваше сарказма ми, когато твърдях, че съм невинна, не можеше ли да го забележиш и когато казвах, че не съм?

— Ох, в тези случаи бях обикновено толкова ядосан, че не можех да ти повярвам. Но като си помисля колко лесно си могла да ми възвърнеш душевното равновесие...

— Но как? Как можех да докажа невинността си? Единствената възможност беше да ти се отдам. Когато го сторих, то не доказа нищо, нали така?

Той се изчерви при спомена за онази нощ.

— Трябва да те моля за прошка и то не само за онази нощ, но и за вчерашната, защото не ти повярвах и когато го каза съвсем сериозно.

— Не ме моли за прошка — каза тя нежно. Вече можеше смело да се приближи към него. Тя го направи и вдигна ръка към белязаната му буза. — Твоите думи снощи заличиха всичко, Стефане. Ти каза, че моето минало няма никакво значение и се издаде, че ме обичаш. Обичаш ме, нали?

— Повече, отколкото съм си представял, че мога да обичам някого — изрече той тържествено, но в очите му с цвят на шери все още трепкаха искрици несигурност. Тя знаеше защо, а той добави: — Белезите ми наистина ли не те смущават?

— Разбира се, че ме смущават — каза тя дръзко после застана на пръсти и целуна всеки белег. — Откровено казано, много са смешни.

— Изглежда, ще се наложи да свикна със саркастичния ти хумор — засмя се той и я прегърна.

— Би било чудесно, защото той е неделима част от мене, а пък аз съм ти се обесила завинаги на врата.

— Щом понасяш грозното ми лице, мислиш ли, че ще можеш да ме обичаш въпреки ужасния ми темперамент и...

— Признавам, че по някаква случайност обичам ужасния ти темперамент. Той ме отвежда на чудесни места.

Той се засмя, но тя още не беше свършила.

— Стефане, бях се заклела никога да не се омъжвам, да не приемам драговолно един мъж да разполага с живота ми. Но щом съм се съгласила да се омъжа за тебе, би трябвало да се досещаш вече за някои неща.

— Да повярвам, че ме обичаш?

— Да, щурчо.

Радостната му усмивка го правеше в този миг толкова привлекателен, че тя затаи дъх.

— Мисля, че сега трябва час по-скоро да бъдем венчани, Таня. Ако си се поправила от вълнението.

— Какво вълнение? Само да си се опитал да отложиш сватбата, Мое Величество.

— Искаш да кажеш Ваше Величество? — поправи я той.

Таня само се усмихна.

— Зная, но от сега нататък ти си само мой.

Издание:

Джоана Линдзи. Тайната принцеса

ИК „Ирис“, София, 1994

Американска. Първо издание

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Димова

ISBN: 954-455-020-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.